

РОБИН КУК

НАРОДНА
КУЛТУРА

ПРИЗНАЦИ НА ЖИВОТ

РОБИН КУК

ПРИЗНАЦИ НА ЖИВОТ

Превод: Минчо Чучев

chitanka.info

— Колко е красиво! — извика възторжено Мариса.

Трудно ѝ беше да повярва, че наблюдава току-що започващия живот на едно от своите деца. Ембрионът, намиращ се в двуклетъчен стадий, изглеждаше прозрачен в кристално бистрата хранителна култура. За нещастие тя не беше в състояние да види хаоса, изявяващ се на молекулярно ниво в зараждащия се жив организъм. Мариса не съзнаваше, че става свидетел не на започващ живот, а на първите стъпки към смъртта.

Състоятелни двойки в разцвета на силите си се подлагат на всевъзможни експерименти, за да могат да имат деца.

Супермодерните програми за оплождане „инвитро“ са тържество на науката и грижата за живота, но намесата в божии работи е свръхлуксозна услуга. А там, където са намесена много пари, винаги дебне престъплението...

Разтърсващ трилър, роден от перото на неподражаемия автор на „Кома“ и „Непрогледност“.

Тази книга се посвещава на безчетните млади семейни двойки, изпитали емоционалните и физическите страдания и изпитания на безплодието и съвременното му лечение.

ПРИЗНАТЕЛНОСТ

Тази книга нямаше да бъде написана без помощта на Джин Рийдс, чието професионално и лично познаване на човешкото сърце е равно само на собственото ѝ сърце.

ПРОЛОГ

16 февруари 1988 г.

Когато в човешкия организъм нахлуят внезапно огромни количества заразни бактерии, те се настаняват дълбоко в отделните органи и системи, оформят се в големи групи и започват да пият соковете на живото тяло и да се размножават.

Такъв процес на бактериална инвазия не подминава и вътрешните полови органи на жената. Най-често бива атакувана нежната лигавица на фалопиевите тръби.

Ответната реакция на организма е незабавна. Той мобилизира всичките си защитни средства: течни среди, наситени с химически субстанции, имунобиологична борба и свръхпродукция на бели кръвни телца.

В случаите на туберкулозна инфекция — а тя е най-честа при салпингита^[1] — битката е много трудна. Туберкулозният бацил е обвит във восъчна капсула — тя е невероятната му броня, която го отличава от останалите бацили. Загърнат в нея, той е непобедим. Киселините не са в състояние да разрушат капсулата и тя не позволява белите кръвни телца да извършат фагоцитоза^[2]. Орди от бели кръвни телца се нахвърлят върху бацила, но восъчната му капсула ги спира; храбрите воини падат около него и го заграждат в дебела стена, наречена гранулом. Когато няколко подобни грануломатозни образувания се натрупат върху фината лигавица на фалопиевата тръба, отворът ѝ се запечатва и през него не може да премине нито яйцеклетка, нито сперматозоид, така че няма възможност за зачеване.

Подобна бурна клетъчна драма се разигра в продължение на няколко седмици сред мрачните гънки в матката на 31-годишната Ребека Зиглър. Ребека нямаше представа за процесите в тялото си. Почувства само леко неразположение, съвсем слабо повишаване на температурата и едва забележимо ускоряване на пулса, появиха се незначителни болки ниско в корема и едва забележимо течение, но

нито едно от тези явления не ѝ даде основания за безпокойство. Взеха ѝ намазка от влагалищното течение, обаче изследването не показа отклонение от нормата. Ребека престана да се занимава с тези дребни според нея неудобства. Та нали всичко останало в нейния живот се нареждаше чудесно. За радост на майка си преди шест месеца се бе омъжила и животът ѝ придоби друг смисъл. Дори бе назначена и стана една от най-младите адвокатки във високопрестижна бостънска юридическа фирма. Всичко се бе подредило превъзходно и тя не желаше да позволи на някакви дребни физиологични неудобства да помрачат доброто ѝ настроение.

Но покрай тези дребни неприятности съществуваше нещо, което Ребека в този момент не можеше да разбере. Бактериите бяха задвижили в нейния организъм верига от явления, далеч надхвърлящи обикновените имунологични проблеми. Последниците щяха да я доведат до психически изпитания, да ограбят нейното щастие и дори индиректно да я убият.

21 февруари 1988 г.

Когато, вземайки остриите завои, раздрънканият вагон на бостънското метро предизвика ужасно стържене на метал в метал, изхабените нерви на Мариса Блументал се изопнаха до скъсване. Влакът стигна на станцията Харвардски площад в Кеймбридж, Масачузетс. Мариса за миг стисна очи в напразен опит да защити сетивата си от грозния скърцащ екот. Изправи се с неудържимото желание да се махне веднага от метрото; освен от тишина и спокойствие тя се нуждаеше и от свеж въздух. Нейното дребно, метър и половина високо тяло бе просто смазано от грамадните мъжки туловища. Това я накара да почувства по-тежко обичайната си клаустрофобия. Въздухът във вагона бе задушавашо топъл.

Влакът спря рязко и запрати Мариса на пода. Вратите се отвориха и тя стъпи с облекчение на перона. Обикновено идваше дотук с колата си, но като имаше предвид, че ѝ предстои дребна хирургическа интервенция, и не знаеше ще бъде ли след това в състояние да шофира, предпочете да вземе метрото. Предварително ѝ бе предложено или да изпие някакви болкоуспокояващи лекарства, или да ѝ приложат интравенозно лека обща упойка. Понеже не бе много

издръжлива на болка, съгласи се на венозната слаба упойка. Ако се почувстваше до известна степен замаяна след обезболяването, би било нередно после да седне зад волана.

Мариса се завтече нагоре по стълбите и излезе на улицата. Посрещна я дъждовният февруарски сумрак и тя се спря да разтвори чадъра. Закопча връхната си дреха, стисна силно дръжката на чадъра и се понесе напърно на площада по посока на улица Маунт Обърн. Внезапен силен порив на вятъра провали усилията ѝ да остане суха. Когато стигна до Женската клиника на улица Нътинг, по челото ѝ се стичаха вадички като при обилно изпотяване.

Клиниката беше модерна сграда от червени тухли и огледално стъкло. Отпред имаше двор с тухлена пътека. Широки стъпала от гранит отвеждаха до главния вход.

Мариса пое дълбоко въздух и изкачи стъпалата. Въпреки че като лекар бе навикнала да влиза в медицински заведения, сега за първи път посещаваше болница като пациент, и то не само за изследване, а за хирургическа процедура. Фактът, че предстоящата операция беше дребна, не смекчаваше ефекта ѝ върху нейното въображение. За първи път Мариса осъзна, че от гледна точка на пациента „малка“ хирургия не съществува.

Само преди две седмици и половина Мариса бе изкачила същите тези стъпала за ежегодното профилактично гинекологическо изследване, за да научи след няколко дни, че намазката, взета от влагалищния ѝ секрет, показвала известни отклонения от нормата. Остана много изненадана, тъй като досега се бе радвала на отлично здраве. Леко се усъмни да не би тази аномалия да има някаква връзка с Робърт Бюканън. Наистина, преди да сключат брак, те твърде много се бяха задълбочили във физическите радости...

Мариса улови решително дръжката на масивната входна врата и се намери в преддверието на клиниката. Обстановката в хола беше доста внушителна и говореше за добър вкус и много пари. Тъмнозелен мрамор застилаше пода. Фикуси в огромни саксии бяха наредени край прозорците. Службата за информация беше разположена в кръг по средата. Мариса трябваше да изчака реда си. Разкопча палтото и изтръска капките вода от дългата си кестенява коса.

Преди две седмици, когато получи изненадващия резултат от изследването, тя проведе дълъг разговор с гинеколога д-р Роналд

Карпентър. Той настоятелно ѝ препоръча колпоскопия и цервикална биопсия.

— Нищо особено — ѝ бе казал съвсем убедително, — няма да ви коства повече от изяждането на парче кейк, а ще знаем със сигурност протичат ли някакви процеси. Вероятно не. Може също да изчакаме и да направим повторна намазка, но ако бяхте моя жена, щях да настоявам за колпоскопия — ще рече, микроскопско изследване на шийката на матката.

— Знам какво е колпоскопията — му беше отговорила Мариса.

— Добре, значи разбирате колко е просто — беше продължил д-р Карпентър. — Ще направим преглед и ще вземем малко материал, ако има някакви неясноти, това е всичко. След по-малко от час ще сте си у дома. Освен това ще имаме готовност да ви помогнем, ако се появят някакви болки. В повечето клиници не прилагат обезболяване при тази процедура, но ние работим по-цивилизовано. Наистина е много лесно. Мога да го направя и насън.

Д-р Карпентър ѝ беше симпатичен. Тя харесваше неговото свободно и непринудено държане. Ала разсъжденията му около биопсията я накараха да проумее, че лекарят гледа на хирургията по-различно от пациента. Не я интересуваше колко лесна е процедурата за него. Тревожеше се за ефекта върху самата нея. Дори да се пренебрегне евентуалната болка, винаги са възможни някакви усложнения.

Все пак не искаше нещата да се протакат. Като лекар съзнаваше добре какво значи да се отлага биопсията. За пръв път усети, че медицинските познания ѝ пречат. Съществуваше макар и нищожен, но реален риск биопсията да покаже наличие на ракови клетки. Колкото по-бързо научи резултата, толкова по-лесно ще вземе решение.

— Амбулаторната хирургия е на третия етаж — най-любезно отговори на въпроса ѝ момичето от информацията. — Просто следвайте червената линия, означена на пода.

Мариса погледна надолу и видя червена, жълта и синя линия при информацията. Червената линия я отведе до асансьорите. На третия етаж по същата линия стигна до голям прозорец и плъзгаща се стъклена врата. Медицинска сестра с бяла престилка отвори, щом Мариса се доближи.

— Казвам се Мариса Блументал — едва изхриптя. Наложил се да се поокашля, за да го произнесе.

Сестрата намери нейната папка, хвърли бърз поглед върху съдържанието, за да се увери, че всичко е на място, и пригответи гривничка от пластмаса с името ѝ. После помогна на пациентката да си я сложи. Неочаквано за себе си Мариса се почувства унижена. Още като студентка в трети курс медицина болничната обстановка беше започнала да ѝ харесва. Сега нещата се обърнаха с главата надолу. Прониза я тръпка на ужас.

— Ще трае само няколко минути — с разбиране додаде сестрата, а след това я насочи към някаква двойна врата. — Там има удобна чакалня. Ще ви повикат, щом са готови. — И стъкленият прозорец се затвори.

Мариса послушно влезе през посочената врата и се намери в голяма четириъгълна стая, мебелирана по последната дума на модата. Завари вътре около трийсет души. Усети как множеството погледи я проследиха, докато бързешком заемаше едно от свободните места в края.

През прозореца се виждаше Чарлс Ривър зад малкия зелен парк. Безлистните скелети на яворите, очертали брега, тъжно гледаха сивите води.

Мариса механично взе едно от списанията с лъскави корици от масичката пред себе си и започна без всякакъв интерес да прелиства страниците. Над ръба на списанието погледна крадешком към чакащите в залата и установи, че всички отново бяха насочили поглед към четивата си. Това я успокои. Чуваше се единствено шумът от прелистването на страници.

Мариса огледа набързо жените около себе си, като се чудеше какво ли ги е довело тук. Всички изглеждаха спокойни, но надали само тя се безпокои вътрешно. Помъчи се да съсредоточи вниманието си върху статията за новите модни тенденции, но не успя да се концентрира. А ненормалният влагалищен секрет ѝ изглеждаше като предателство от страна на собствените ѝ вътрешности, предупреждение за нещо, което ще стане. На трийсет и три години тя откриваше във външността си явни белези за остаряване, например леки бръчици около очите. Спряла поглед върху снимките на шестнайсет-седемнайсетгодишните момичета от женското списание, за

момент помисли, че тези свежи лица ѝ се присмиват и я карат да се чувства далеч по-стара от годините си.

Ами какво ще стане, ако биопсията се окаже положителна? Ако е развила рак на шийката на матката? Рядко, но все пак се срещаше при жени на нейната възраст. Внезапно тази вероятност я съкруши дълбоко. „Божичко! — помисли си тя. — Ами ако наистина се окаже рак, това ще рече да ми изрежат матката. Това е хистеректомия и означава, че не можеш да имаш деца!“

Зави ѝ се свят и списанието пред нея се замъгли, пулсът ѝ внезапно се ускори. Мисълта да остане без деца бе анатема за нея. Беше се омъжила само преди шест месеца и макар да не планираше веднага да забременее, знаеше, че децата ще осмислят главната част от живота ѝ. Ако се случеше така, че не може да има деца, не ѝ се мислеше за последиците нито за нея, нито за мъжа ѝ. До този момент, чакайки биопсията, наречена от д-р Карпентър „парче кейк“, тя не бе обмисляла сериозно подобна вероятност. Изведнъж се почувства вътрешно наранена, че Робърт не бе проявил по-голяма загриженост и бе приел буквално думите ѝ, че отлично ще се оправи и сама в клиниката. Тук откри, че повечето жени са придружени от своите съпрузи или приятели.

„Ставаш смешна!“ — обвини се безгласно, като се мъчеше да контролира емоциите си. Беше изненадана и смутена. Не беше характерно за нея да изпада в истерия. Бе свикнала да мисли за себе си като за човек, който трудно може да бъде изваден от равновесие. Освен това ѝ бе напълно ясно, че Робърт не би могъл да я придружи даже и при най-голямо желание, тъй като имаше изключително важно заседание с управителния съвет на своята бизнес компания.

— Мариса Блументал! — прозвуча гласът на сестрата.

Мариса скочи и я последва по дълъг бял коридор. Накрая бе въведена в малка съблекалня с насрещна врата към залата за процедури. През откренатата врата успя да види гинекологичния стол с лъскавите подставки за краката.

— Нека да приключим с рутинната проверка — каза сестрата, като пое ръката на пациентката и прочете името ѝ на гривничката върху китката. Доволна, че няма грешка в името, тя остави купчинка дрехи върху скамейката и добави: — Преоблечете се с тази роба, чорапи на краката и забрадка на главата, а вашите дрехи приберете в

гардероба. Ако имате някакви ценности, можете да ги заключите в чекмеджето. Когато сте готова, влезте вътре и седнете на гинекологичния стол. — Тя се усмихна. Държането ѝ бе професионално, но примесено с известна топлина. Усмихна се любезно и я остави сама.

Докато се преобличаше, Мариса осъзна колко симпатични ѝ бяха станали всички в Женската клиника — от обикновената информаторка до лекуващия лекар. Но най-вече ѝ допадаше проявеното внимание към всеки пациент и искреното взаимно доверие между обслужвания и обслужващите. Сега, когато ѝ се налагаше да се подложи на биопсия, тя бе съвсем доволна от избора си на лечебно заведение. Ако беше предпочела някоя от големите болници в Бостън и по-специално своята „Бостън Мемориал“, неизбежно щеше да се окаже в контакт с хора, които познаваше. А винаги бе полагала грижи да запази личните си проблеми само за себе си. Не желаше те да бъдат предмет на разисквания сред колегите. Дори да не се занимаваха с нейните проблеми, никак нямаше да ѝ е приятно да среща своя гинеколог из коридорите или в кафенето.

Болничната роба, забрадката и чорапите я превърнаха от лекар в пациент. С леко смъкнати чорапи тя се довлече в залата за манипулации и седна послушно на ръба на гинекологичния стол, както ѝ бе казала сестрата.

Хвърли бегъл поглед наоколо и забеляза апарат за анестезия, няколко стъквени шкафа с хирургически инструменти. Всичко това отново я паникьоса. Освен страха от самата биопсия и колкото и да си напомняше, че възможността за евентуална хистеректомия е нищожна, обхвана я предчувствие за приближаваща катастрофа. Изведнъж осъзна колко много бе започнала да цени живота си, особено през последните две години. След като се омъжи за Робърт и завърши специализацията си по педиатрия, ѝ се струваше, че всичко върви прекалено добре. Колко много неща в живота си имаше за губене — ето какво я ужасяваше.

— Здравейте, аз съм доктор Артър — чу се поздравът на едрия плещест мъж. Той сияеше и създаваше приповдигнато настроение. До него видя пакети в целофанова обвивка и пълна бутилка с прикачена към нея тръбичка за интравенозно вливане. — Аз съм анестезиолог и

моята грижа е по време на предстоящата ви процедура да не усещате болки. Имате ли алергия към нещо?

— Нямам — отговори спокойно Мариса. Беше доволна, че този човек ще я отвлича от собствените ѝ мисли.

— По всяка вероятност всичко това не ще ни е необходимо — говореше д-р Артър, докато забиваше иглата във вената на дясната ѝ ръка, — но по-удобно е да сме готови, в случай че на доктор Карпентър му се наложи повечко упойка.

— За какво може да му потрябва повече упойка? — запита нервно Мариса, докато наблюдаваше капките от системата, вливащи се във вената ѝ. До този момент не ѝ се беше случвало да се подложи на венозно вливане.

— Ами ако докторът реши, че му трябва конусовидно изрязване от шийката на матката за биопсия, вместо обикновеното взимане на лигавица или да проведе някаква по-разширена манипулация — отвърна д-р Артър. — Явно в такъв случай ще трябва да ви дадем повече упойка. Целта ни е цялата процедура да мине колкото може по-безболезнено за вас.

Мариса потрепери, като чу думите „по-разширена манипулация“. Избълва неудържимо:

— Искам да сме съвсем наясно, че съм дала писмено съгласие да ми се извърши само биопсия и нищо по-разширено като например хистеректомия.

Д-р Артър се разсмя шумно, а след това се извини, че намира нейното напомняне за смешно.

— Не се тревожете. Никой не извършва хистеректомия в манипулационна.

— Каква упойка ще ми дадете? — запита глуповато Мариса.

— Искате да научите кои са прилаганите средства?

Тя кимна. Никой в клиниката не знаеше, че е лекарка, и тя предпочиташе така да си остане. Когато попълваше молбата да я приемат за наблюдение в клиниката, в нея имаше въпрос само за местоработата ѝ. Бе написала просто „Бостън Мемориал“, а никой не я попита лекарка ли е и тя го възприе като израз на взаимно доверие.

Д-р Артър остана за миг изненадан, после сви рамене.

— Ще ви приложат смес от малко количество валиум и лекарство, наречено кетамин. Това е чудесен коктейл против болката. Понякога

довежда и до краткотрайна амнезия.

На Мариса ѝ бе известен кетаминът. В педиатрията често го прилагаха при силно болезнената смяна на превръзки на обгорени деца, но тя не знаеше за приложението му в амбулаторната хирургия. Когато го сподели с д-р Артър, той се усмихна бащински.

— Ааа, прочитате нещо от популярната медицина? — А след това я предупреди: — Запомнете, полужнанията са опасно нещо. Всъщност най-широкото приложение на кетамин е при амбулаторната микрохирургия. — Изведнъж той се втренчи в Мариса. — Боже, та вие изглеждате доста напрегната!

— Мъча се да се преборя с тревогата — потвърди Мариса.

— Ще ви помогна — предложи д-р Артър. — Сега ще можете да изпитате ефекта от комбинацията валиум и кетамин. — Той пое спринцовка и каза през рамо: — Тази биопсия е все едно да изядеш парченце кейк.

Мариса кимна без всякакъв ентузиазъм. Тази кулинарна метафора ѝ бе додеяла. Истината беше, че е много напрегната. Когато анестезиологът бе влязъл при нея, тя се бе поотпуснала, но в момента всичко ѝ се струваше много по-зле. „Аз съм лекарка — повтаряше си наум, — не бива да изпадам в отчаяние.“

Внезапно в залата стремглаво нахлу д-р Роналд Карпентър в хирургична екипировка, с кепе и маска на лицето. Придружаваше го жена, облечена като него, но нейната маска бе смъкната под брадичката. Въпреки маската Мариса позна лекаря.

— Нали ни предстои само биопсия? — запита тя нервно, тъй като гинекологът бе облечен като за сериозна операция.

— Мисис Блументал нервничи поради страх от хистеректомия — обясни д-р Артър, изправен встрани от пациентката.

— Хистеректомия?! — остана като гръмнат д-р Карпентър. — За бога, какво говорите?

— Струва ми се, че нашата пациентка е прекалила с четене на медицинска литература — повдигна вежди д-р Артър, изпразни спринцовката в тръбичката, водеща към вената на Мариса, и усили капковидната анестезия.

Д-р Карпентър дойде до Мариса и сложи ръка на рамото ѝ. Взря се в тъмнокафявите ѝ очи и заговори успокоително:

— Ще извършим само най-обикновена биопсия. Никога не е ставало дума за хистеректомия. Ако ви учудват дрехите ми, току-що излизам от операционната, а маската не свалям, понеже леко съм се простудил и да не заразя пациентите.

Мариса се вгледа в кристалносините очи на д-р Карпентър. Тъкмо щеше да отговори, когато синевата пробуди у нея потискания от дълго време ужас, предизвикан от появата на случайния мъж в хотелската ѝ стая в Сан Франциско преди няколко години; ужасът от принудата да го удари, за да спаси собствения си живот. Точно в този момент целият епизод изплува в съзнанието ѝ със страхотна яснота; тя просто усещаше пръстите на нападателя около шията си. Започна да се задушшава. Залата се завъртя пред погледа ѝ, а в ушите ѝ писна звън, който все повече се усилваше.

Усети, че нечии ръце я притискат да лежи по гръб, докато тя се мъчеше да се изправи, за да диша по-леко. Главата ѝ се отпусна върху облегалката на гинекологичния стол, залата престана да се върти и дишането ѝ се облекчи. Изведнъж осъзна, че очите ѝ са затворени. Когато ги отвори, видя наведени над себе си лицата на д-р Артър, на жената и на д-р Карпентър.

— Добре ли сте? — я запита последният.

Тя се опита да отговори, но не се чуха думи.

— Ооо — възкликна д-р Артър, — та тя е свръхчувствителна към упойката! — Той бързо ѝ премери кръвното. — Поне то е наред. Слава Богу, че не инжектирах цялата доза!

Мариса затвори очи. Най-после бе спокойна. Продължи да чува някакъв разговор, но той сякаш идваше много отдалеч и не се отнасяше за нея. В същото време усети да я покрива някакво невидимо оловно одеяло. Почувства, че ѝ вдигат краката върху стойките на гинекологичния стол, но това не я смути. Гласовете заглъхваха все повече и повече, чу смях и звуци от радио. Усети инструменти да влизат в нея и чу звук на метал о метал.

Поотпусна се спокойно до момента, когато почувства пристягане ниско в корема, както при менструация. Всъщност това беше болка, но не нормалната болка, а по-скоро притеснение. Опита се да отвори очи, но клепачите ѝ бяха тежки като в нощен кошмар. Последва нова болка, този път достатъчно силна, за да повдигне главата ѝ от облегалката.

Залата се появи пред очите ѝ като през мъгла. Успя да види само горната част от главата на д-р Карпентър, работещ между коленете ѝ. Колпоскопът бе избутан встрани. Сякаш доловил нейния взор, гинекологът повдигна глава. Тръпка на ужас я разтресе. Обърканото от упойката съзнание превърна пред очите ѝ нейния лекар в демон с маска: очите му вече не бяха сини, а черни като оникс и страхотно разкривени. Някаква ръка притисна рамото ѝ назад и главата ѝ отново се отпусна върху облегалката.

Раздираше я силно желание да крещи, но тя го превъзмогна. Някаква част от мозъка ѝ бе съхранила достатъчно разсъдък, та да ѝ напомни, че картините пред очите ѝ са предизвикани от лекарствата. Опита се отново да седне и да хвърли поглед към лекаря, за да се убеди, че всичко е плод на нейното замъглено въображение, но веднага я задържаха чифт ръце. Тя започна да се бори с тези ръце и разстроените ѝ мисли я върнаха в хотелската стая в Сан Франциско, когато трябваше да победи убиеца и да пролее кръв.

Повече не можеше да издържа и закрепця, но не се чу никакъв звук. Стоеше на ръба на пропаст и бавно се хлъзгаше към дъното. Опита да се хване за нещо, но съвсем безуспешно, и потъна в дълбок мрак...

27 февруари 1988 г.

— Проклятие! — мърмореше под нос Мариса, докато оглеждаше целия си служебен кабинет. Не можеше да си спомни къде беше оставила ключовете си. За десети път вече издърпваше и преравяше чекмеджето на бюрото си, където обикновено ги слагаше, а после го затваряше с гневен удар.

— Свети Толедо! — викна тя, като хвърли поглед към часовника. Оставаха ѝ по-малко от трийсет минути, за да пристигне в хотел „Шератон“. Там щеше да се състои тържеството за връчване на специалната ѝ награда за научна работа. Нищо не ѝ вървеше през този ден. Най-напред я забави много спешният случай на дете с остра бронхиална астма — шестгодишната Синди Маркхъм. Сега пък не можеше да намери ключовете си.

Тя стисна безпомощно устни и се напрегна да си припомни какво беше правила последно с тях. Изведнъж ѝ просветна. Предната нощ бе

взела купчина детски картони, за да ги дообработи вкъщи. Веднага отиде до шкафа с амбулаторните карти, отвори го и видя ключовете там на лавицата. Грабна ги и се устреми към вратата. Още преди да я отвори, зазвъня телефонът.

В първия момент понечи да го остави да си звъни, но съвестта ѝ заговори — ами ако става въпрос за някое дете, подобно на Синди Маркхъм? С въздишка се върна и вдигна слушалката.

— Какво има? — запита с непривична острота.

— Доктор Блументал ли е? — прозвуча спокоен мъжки глас.

— Същата. — Мариса не успя да разпознае гласа. Очакваше да чуе секретарката си, притеснена като нея за времето.

— Обажда се доктор Карпентър. Разполагате ли с някоя минута?

— Да — излъга тя, обзета внезапно от напрежение. През последните дни очакваше с нетърпение това обаждане.

— Първо, искам да ви честитя наградата, предвидена за днес. Нямах представа, че сте лекарка, а още по-малко научен работник, спечелил толкова престижна награда. Твърде смущаващо е да научиш от сутрешните вестници такива неща за пациентите си.

— Извинявайте. Сигурно трябваше да ви съобщя по-рано за всички тези неща — погледна часовника Мариса.

— Учудвам се как педиатър може да бъде въввлечен в научноизследователска работа върху ебола хеморагичната треска? — запита д-р Карпентър. — Това е просто необяснимо. Само за миг, нека надникна, вестникът е пред мен: „Изследователската награда «Пибоди» се присъжда на д-р Мариса Блументал за изясняване на промените, свързани с трансмисията на ебола вирус от първични на вторични контакти“. О-о-о!

— Две години работих към Центъра за контрол върху заболяванията в Атланта — обясни Мариса. — Получих задача да проуча случай, където ебола вирусът бе разпространяван съвсем целенасочено.

— Ами разбира се! Спомням си, че бях чел — възкликна д-р Карпентър. — Боже мой, вие ли бяхте?

— Боя се, че да.

— Доколкото помня, едва не бяхте убита! — каза д-р Карпентър с явен възторг.

— Имах късмет, много голям късмет — отговори Мариса. Тя се питаше какво би казал д-р Карпентър, ако му съобщеше, че по време на биопсията неговите сини очи ѝ бяха напомнили човека, опитал се да я убие тогава.

— Потресен съм! — призна д-р Карпентър. — Но съм извънредно доволен да ви съобщя радостна за вас новина. Обикновено го прави секретарката ми, но щом прочетох тази сутрин за вас, реших да ви се обадя лично. Резултатът от биопсията ви е отличен. Както ви казах тогава, колпоскопията дава много данни, но чрез биопсията човек има стопроцентова сигурност. Защо да не си планирате нова намазка за след четири или най-много шест месеца? След това няма да ви търсим поне година.

— Чудесно — каза Мариса, — добре. И нека ви изразя благодарността си за хубавата новина.

— Удоволствието е мое — отвърна д-р Карпентър.

Мариса се раздвижи неспокойно. Все още беше много притеснена от поведението си по време на биопсията. Събрала достатъчно кураж, тя се извини отново.

— Ами не го споменавайте повече — отговори д-р Карпентър. — Но след вашето неприятно изживяване смятам да се откажа от кетамин. Знам, че лекарството има известни предимства, но съм имал и други два случая, подобни на вашия. Така че ви моля, не се извинявайте, ами кажете, имали ли сте други неприятности от биопсията насам?

— Всъщност не — отвърна Мариса, — но още два пъти насън ме спохождаха същите кошмари.

— В такъв случай аз трябва да ви поднеса извинения. Следващия път няма да ви даваме кетамин. Как ви се струва това обещание?

— Мисля, че засега няма и да се налага.

— Отговор на здрав човек — каза д-р Карпентър. — Все пак ще ви очакваме след около четири месеца.

Тя затвори и полетя навън. Оставаха ѝ петнайсет минути да стигне до „Шератон“ — невероятен подвиг при движението по улиците на Бостън.

[1] Възпаление на фалопиевите тръби. — Б.пр. ↑

[2] Клетъчно поглъщане. — Б.пр. ↑

1

19 март 1990 г.

7:41 сутринта

Слабото мартенско слънце проникваше в спалнята през леко откренатите завеси на прозорците и осветяваше слабо обстановката: огромно кинг сайз легло, в дъбовата секция срещу него бе телевизорът, предаващ в момента програмата „Добро утро, Америка“; подът бе постлан с разкошен дебел килим. Мариса, току-що надигнала се от леглото, спря, щом дочу приглушения глас на съпруга си откъм банята.

— Какво казваш, Робърт? — надвика тя шума от силно течащия душ в банята.

— Казах ти, че тази сутрин не искам да ходя в проклетата Женска клиника. — Насапунисаното му лице се появи през леко откренатата врата на банята. — Не съм много навит да давам сперма тази сутрин. Не тъкмо днес! — Той присви рамене и изчезна.

За миг Мариса остана като вцепенена. След това прекара пръсти през косата си в усилие да се овладее. Кръвта заблъска в ушите ѝ безцеремонния отказ на Робърт да дойде до клиниката. Как можеше тъкмо в последния миг да прави това?

Като погледна будилника върху нощното шкафче, пробудил ги преди половин час, тя изпита непреодолимо желание да го грабне и запрати към камината, но с върховно усилие на волята се удържа.

— Не мога да повярвам — промърмори на себе си Мариса.

Втурна се към банята и с удар отвори вратата. Кученцето им Тафи я последва. Обилна пара я обгърна цялата. Робърт обичаше горещия душ. През завесата от пара тя съгледа голото атлетично тяло.

— Я ми го изчуруликай пак — викна Мариса, — стори ми се, че не можах да те разбера правилно.

— Всичко е толкова просто — отвърна той. — Тази сутрин няма да дойда в клиниката. Да не съм някакъв спермодарител?

Измежду всички „за“ и „против“ лечението на безплодието, това беше нещо, което Мариса изобщо не бе очаквала. Едва се въздържа да

не ритне вратата, докато Робърт говореше. Кученцето, усетило нейното състояние, се мушна бързо под леглото с подвита опашка.

Най-после Робърт излезе от банята. Капчици вода се стичаха по мускулестото му тяло. Въпреки претрупаните си работни планове той успяваше да се откъсне три-четири пъти седмично за физически занимания. Дори спретнатата му източена фигура дразнеше Мариса в този момент. Чувстваше се ужасно неприятно от усещането за наддадените пет килограма при лечението на безплодието си.

Когато я видя изправена посред стаята, Робърт се учуди.

— Ти ми заявяваш, че няма да дойдеш с мен тази сутрин, за да дадеш сперма? — запита тя, щом забеляза, че той я гледа.

— Точно така — беше отговорът. — Възнамерявах да ти го кажа още снощи, но ти имаше главоболие. Не се изненадах — напоследък постоянно имаш главоболие или болки в корема, или всякакви други болки. Така че реших да ти спестя този разговор, затова ти го казвам сега. Там, в клиниката, могат да размразят спермата, останала от последния път. Казаха ми, че са я замразили. Да вземат нея.

— След всички теглила, препатени от мен, ти не желаш да дойдеш и да пожертваш пет минути от ценното си време?

— Хайде, хайде, Мариса, и ти, и аз знаем, че с тези излишни приказки губим вече доста повече от пет минути.

Мариса се почувства повече разстроена от Робърт, отколкото от собствената си безплодност.

— Би трябвало аз да повдигна въпроса за загубеното време — експлодира тя. — Аз съм тази, която я помпат постоянно с различни хормони. Наистина страдах от главоболие, защото съм непрекъснато в напрежение дали ще имам навреме овулация. Погледни белезите по ръцете и краката ми, изподупчени от безброй инжекции с какви ли не лекарства. — И тя ги показва пак.

— Виждаш съм ги — каза Робърт, без да погледне.

— Аз съм тази, която трябваше да получава обща упойка, да й бъде извършена лапароскопия^[1], аз трябваше да изтърпя биопсия на фалопиевите ми тръби — крещеше Мариса. — Аз трябваше да понеса всичките психически и физически интервенции, всичките унижения!

— Доста от униженията — напомни Робърт, — но не всички.

— Аз трябваше да измервам температурата си всяка сутрин още в леглото, преди да отида до тоалетната, и да я нанасям в продължение

на месеци върху тази графика.

Робърт избираше в дрешника костюм и подходяща връзка. Извъртя глава към Мариса, която му затъмняваше светлината откъм спалнята.

— Но все пак ти беше, която фалшифицира тази графика с допълнителни, нереални X-ове — каза насмешливо той.

— Налагаше се да послъгвам малко, за да не помислят лекарите от клиниката, че нямам достатъчно полови сношения и сме се отказали от опитите за забременяване. Никога обаче не съм отбелязвала фалшив X по време на овулацията — кипна Мариса.

— Полов живот! Ха! — изсмя се Робърт. — Та ние не сме се любили истински, откакто започна цялата тази работа. Ние не се любим, правим само нещо рутинно, по навик.

Мариса се опита да отговори, но Робърт не я остави.

— Не мога даже да си спомня какво е да правиш любов! — закрещя той. — Чувствените ни усещания бяха сведени до най-обикновен акт.

— Е, да, но ти не прибягваше много често и до този така наречен акт — върна му удара тя. — А като изпълнител едва ли би могъл да получиш особено висока оценка.

— Внимавай! — предупреди той, усетил, че тя престъпва всякакви граници. — Набий си в главата, че ти е най-лесно на тебе, дете се правиш на умряла, а аз трябва да върша цялата работа.

— Работа? Боже мой! — процеди Мариса с отвращение. Понечи да продължи, но успя само да потисне едно силно изхлипване. В известна степен Робърт имаше право. Откакто започна сложната фертилизационна терапия, можеше да се каже, че не се случваше нищо, което да доведе до спонтанна близост в спалнята. Въпреки неимоверните усилия от нейна страна сълзите потекоха обилно.

Осъзнал, че я е засегнал дълбоко, Робърт поомекна:

— Съжалявам много! Всички тези опити не са леки за двама ни, и то специално за теб. Но не можеш да отречеш, че и на мен не ми е никак лесно. Колкото за днешното посещение в клиниката, съвсем не ми е възможно. За днес е назначено извънредно важно съвещание с група бизнесмени от Европа. Извини ме, но моят бизнес не може да бъде ръководен от прищевките на лекарите в Женската клиника, нито

от капризите на собствения ти менструален цикъл. Едва в събота ти ми съобщи, че днес ще ти вадят яйцеклетки.

— Следваме същата схема както предишните три инвитро — каза Мариса. — Струва ми се, че не е нужно всеки път да ти го обяснявам подробно.

— Какво да ти кажа? Когато планирахме това съвещание, ние с теб не бяхме още ангажирани с фертилизационна програма. Така че не съм съобразявал работния си календар с твоите оплодителни цикли.

Гневът отново обзе Мариса, а Робърт се насочи към гардероба, за да си избере риза.

— Ти мислиш само за бизнеса — възнегодува Мариса. — Цялото ти време е заето единствено от срещи и съвещания. Не е ли възможно да отложиш днешното с половин час?

— Би било доста трудно — дойде отговорът.

— Бедата е, че за теб бизнесът е на първо място в света. Мисля, че твоите понятия за важно и незначително са напълно объркани.

— Това си е твое мнение и ти имаш право на него — отвърна спокойно Робърт, като гледаше да избегне нова разправа с взаимни обвинения. Осъзнаваше, че трябва да замълчи, но тя го беше засегнала по чувствителното място. — В бизнеса няма никаква наследствена обремененост. Той носи храната върху масата и той дава покрив над главите ни. Освен това на теб ти е известна моята привързаност към работата още преди да се оженим. Аз съм влюбен в работата си и тя ме възнаграждава за моята преданост.

— Преди да се оженим, ти заявяваше, че в живота на човека най-важното нещо са децата — реагира веднага Мариса. — Сега се оказва, че бизнесът е преди тях.

Робърт пристъпи до огледалото и започна да завързва вратовръзката си, като не остави без отговор нейното напомняне:

— Точно такива бяха чувствата ми, преди да разберем, че ти не можеш да родиш, поне не по нормалния начин. — Внезапно млъкна, разбрал, че е допуснал грешка. Обърна глава и изгледа жена си. Откри, че безгрижният му коментар не бе минал незабелязано, и реши да внесе малка корекция: — Искях да кажа, преди да научим, че *ние* не можем да имаме деца по обичайния начин.

Играта с фразеологията не бе смекчила удара. Гневът на Мариса светкавично се превърна в дълбоко отчаяние. Сълзите бликнаха отново

и тя се разхълца до задушаване.

Той се опита да обгърне раменете ѝ, но тя го изблъска и се завтече към банята. Понечи да заключи отвътре, но Робърт нахлу след нея, като я обгърна с ръце и положи лице върху извивката на шията ѝ. Тялото ѝ се тресеше от плач. Необходими бяха цели десет минути, за да започне да идва на себе си. Тя знаеше, че такова държане не ѝ е присъщо, не се съмняваше, че поеманите от нея хормони допринасяха за неустойчивото ѝ емоционално състояние, но ясната представа за всичко това не ѝ помагаше да се съвземе по-бързо.

Робърт я освободи за миг, колкото да ѝ подаде книжни кърпички, за да избърше очите и носа си. С разтреперан глас тя му призна, че знае много добре, че вината за безплодието в брака им е само нейна.

— Не ме е грижа и да нямаме деца — каза Робърт с надежда да я успокои. — Това няма да бъде краят на света, нали?

Мариса го изгледа много внимателно.

— Не ти вярвам! Ти винаги си искал толкова много да имаш деца! След като зная, че вината за това положение е само моя, защо не си поне честен? С честното ти отношение ще се оправя по-лесно, отколкото ако ме лъжеш. Кажу ми направо, че те яд на мен.

— Разочарован съм, а не ядосан — каза Робърт. Двамата втренчиха погледи един в друг и той продължи: — Е, има и отделни случаи, когато ме обзема гняв.

— Гледай какво направих с чистата ти риза — извика тя.

Наистина следи от сълзите личаха по ризата и полузавързаната му връзка.

Робърт пое дълбоко въздух.

— Няма значение, ще ги сменя. — Той бързо свали ризата и връзката и ги напъха в коша за пране.

Видяла в огледалото зачервените си и подути клепачи, тя се почувства безсилна да подобри вида си. Завря се бързо под душа.

Петнайсет минути по-късно усети да я обзема спокойствие, сякаш топлата вода и сапунената пяна бяха измили не само тялото, но и мислите ѝ. Като си изсуши косата, се върна в спалнята и завари Робърт почти готов.

— Съжалявам, че изпаднах в такава истерия — промълви Мариса, — но не можах да се въздържа. Напоследък постоянно се намирам в някакво свръхболезнено състояние. Не беше необходимо да

реагирам така само заради това, че на теб не ти се ще да идваш толкова често в клиниката, защото пречи на работата ти.

— Не, аз трябва да се извиня — отговори Робърт. — Аз съм виновен, че избрах тъкмо този идиотски начин, за да съобщя, че в момента съм възпрепятстван да ти помогна. Докато ти беше в банята, промених решението си. Ще дойда, разбира се, с теб. Обадох се вече в офиса, за да уредя нещата.

За пръв път от няколко седмици Мариса усети как духът ѝ литна.

— Благодаря ти! — възкликна тя. Преливаше от желание да се хвърли на шията му, но се въздържа. Страхуваше се как ще реагира той: ами ако я отблъсне? В момента тя не беше в най-добрата си форма. Чувстваше как взаимоотношенията им се променят по време на лечението. А и що се отнася до фигурата ѝ, промените не бяха положителни. Тя въздъхна: — Понякога си мисля, че дори и в името на едно дете лечението ми коства твърде много. Не че се оплаквам: няма нищо по-свидно за мен от това да си имаме бебе. Ала всеки ден, когато се събудя, ме измъчва стресът от силното желание. Зная, че и на теб не ти е лесно.

С бикини и сутиен в ръка тя отвори дрешника. Докато се обличаше, подхвана разговор. Напоследък май ѝ беше по-лесно да говори със съпруга си, когато не го гледаше в очите.

— Със съвсем ограничен кръг хора съм споделила нашите проблеми, и то в най-общи линии, без никакви подробности. Само това, че се опитвам да забременея. Всеки се чувства задължен да ми дава съвети като: „Отпусни се, не се напрягай“ или „Излез в отпуска“. На следващия, който реши да ми дава подобен съвет, ще кажа истината. Никаква почивка повече няма да помогне, защото фалопиевите ми тръби са запечатани като задръстен отводен дренаж.

Робърт не отговори, затова Мариса надникна от дрешника и го видя седнал на ръба на леглото да се обува.

— Друг човек, който ми досажда, е майка ти — продължи тя.

— Какво общо има майка ми? — вдигна глава той.

— Много просто. Винаги когато сме заедно, се чувства задължена да ми напомни, че вече е време да имаме дете. Ако ми го повтори още веднъж, ще ѝ кажа истината. Всъщност защо не ѝ кажеш ти самият, та да избегнем евентуалния сблъсък?

Още от времето, когато двамата започнаха да излизат и да се сближават, Мариса се стараеше с всички сили да се държи така, че да доставя удоволствие на майка му, но не постигаше успех.

— Не желая да говоря с майка си по този въпрос — отвърна Робърт. — Казвал съм ти го неведнъж.

— Но защо? — учуди се Мариса.

— Защото не искам да слушам поучителни лекции и да ми напомня, че съм си го заслужил, щом съм се оженил за еврейка.

— О, моля ти се! — избухна Мариса в нов прилив на гняв.

— Не съм отговорен за предрасъдъците на майка си. Не мога да упражнявам контрол над нея, нито пък бих искал.

Тя се обърна гневно и продължи да се облича припряно, но скоро насочи гнева от свекърва си към самата себе си, защото инфертилитетът си беше нейна лична беда. За пръв път в живота си усети заплахата на някакво надвиснало проклятие. „Каква ирония на съдбата“ — мислеше си тя, като си припомняше колко усилия и пари бе похабила, докато учеше в колежа и в Медицинския институт, та да не ѝ се случи някоя ненавременна бременност. А сега, когато времето бе дошло, трябваше да узнае, че не може да се сдобие с дете по никакъв начин, освен с помощта на модерната медицина.

— Не е справедливо! — възкликна гласно Мариса и нов поток сълзи обля лицето ѝ. Съзнаваше, че нервите ѝ са опънати до скъсване заради ежемесечното мятане от надежда към отчаяние. А отгоре на всичко се прибавяше и нетърпението на Робърт, избухливостта му, но тя не можеше да го вини.

— Струва ми се, че ти вече се влудяваш с това оплождане — утеши я със съвсем мек тон Робърт. — Наистина започвам да се тревожа за теб, Мариса. Тревожа се за нас двамата.

Мариса се извърна. Робърт се бе изправил до дрешника. Светлината от спалнята озаряваше пясъчнорусата му коса. Лицето му беше дълбоко угрижено, но изразяваше и твърда решителност — квадратната му челюст се беше издала напред така упорито, че устните му се бяха изтеглили в права линия.

Той подхвана тихо:

— Когато ти най-напред подхвърли идеята за това лечение, аз си помислих, че заслужава да опитаме, но сега виждам, че ти идва прекалено. Стигнах до заключението, че е време да помислим за

преустановяването му, преди да изгубим това, което имаме, в името на нещо, което нямаме.

— Мислиш, че съм обладана до лудост от някаква фиксидея. Как няма да съм полудяла, щом съм принудена да понасям тези мъчителни процедури. Примирявам се с всичко, защото искам да имам дете, защото искам да имам семейство. Искам да бъда майка, а ти — баща. — Без никаква зложелателност Мариса постепенно бе повишавала глас, така че при последните думи крещеше.

— Твоите нервни изблици все повече ме убеждават, че трябва да сложим край на тези безсмислени опити. Погледни и двамата ни: нервите ти са изопнати като струна, аз съм на ръба на лудостта. Съществуват и други възможности, знаеш го отлично. Нека ги обсъдим. Първо, можем да се примирим с обстоятелството, че сме бездетни. Второ, можем да обмислим идеята за осиновяване.

— Не мога да разбера как избра тъкмо този момент да ми го кажеш — избухна Мариса. — Точно тази сутрин, когато за четвърти път ще ми ровят във вътрешностите, когато съм изправена пред нови мъки и рискове и когато аз съм се превърнала, да, в душевна развалина... И тъкмо сега намери да ми говориш за нови възможности...

— Времето е винаги неподходящо за разискване, щом е налице схемата за фертилизация инвитро. — Робърт не беше вече в състояние да сдържа гнева си. — Не ти се нрави изборът на момента, добре. Кога би било по-подходящо? Когато си пощуряла от напрежение дали си бременна, или не? Или когато си потисната, че менструацията ти отново е дошла? Или когато започваш нов цикъл опити за оплождане? Кажи ми точно кога и тогава аз ще дойда да разискваме нашите възможности.

Робърт се вгледа в жена си. Стори му се, че тя се е превърнала в почти чужд човек. Беше станала невероятно раздразнителна, бе понатрупала доста свръхтегло и особено бе напълняла в лицето, та то изглеждаше като отекло. Очите ѝ бяха тъмни и мрачни като настроението ѝ. Кожата на лицето ѝ бе суха и лъскава, сякаш изгаряше от температура. Наистина се бе превърнала в някакво непознато същество или още по-зле — в непоносима истеричка. Той не би се изненадал, ако скочеше върху него като разярена дива котка. Поотдалечи се малко в спалнята и каза:

— Добре, имаш право. Сега не му е времето да разискваме нашите проблеми, извинявай. Ще го сторим друг път. Защо не побързаш с обличането, та да поемем към клиниката? Надявам се да успея с „акта на дарителството“. Както се чувствам напоследък, ще ми бъде доста трудно. В края на краищата не съм на шестнайсет години.

Без да отрони дума, Мариса, изтощена от напрежение, се обърна към дрешника, за да се дооблече. Тя се питаше какво ли ще стане, ако Робърт не успее да даде сперма. Нямаше представа какво количество и каква концентрация можеше да доведе до неуспешно оплождане. Поглеждайки се в огледалото, осъзна колко дълбоко бе обладана от мисълта за дете. Беше се преобразила дотолкова, че не можеше да се познае. Нямаше много надежда в предстоящата процедура поради разочарованията от досегашните.

Ако ли пък по някакво чудо забременее, щяха да я сполетят тревогите за доизносване.

Колкото и голям да беше песимизмът ѝ, щом затвореше очи, Мариса се виждаше с бебе в ръце.

[1] Оглеждане на коремната кухина със специален уред, пробиващ коремната кухина, снабден с окулярна система за изследване на перитонеума и другите вътрешни органи. — Б.пр. ↑

2

19 март 1990 г.

9:15 сутринта

Мариса и Робърт прекосиха постлания с тухли двор на Женската клиника и се заизкачваха по масивното стълбище към централния вход. При вида на солидното здание в главата на Мариса изплува безчетният брой преминавания през този портал, преживените от нея множество „малки процедури“ и хилядите болезнени убождания от предписваните инжекции. С тази картина в мисълта си тя неволно забави стъпки. Робърт я държеше за ръка и усетил лекото ѝ колебание, хвърли мигновен поглед на часовника.

— Хайде, побързай! — подкани я той. — Закъсняваме вече.

Тя се постара да ускори крачка. Днешната процедура с яйцеклетките ѝ бе четвърта поред. Съчетанието да си лекар и пациент я изпълваше с ужасни мисли. Очакваните болки я тревожеха най-малко, вълнуваше я заплахата от евентуални усложнения — а понякога те биваха и смъртоносни.

Подминаха информацията и се качиха на втория етаж, направо в отделението за фертилизация инвитро. В обикновено тихата и спокойна чакалня те внезапно станаха свидетели на нещо неочаквано и невиджано тук.

— Няма да позволя повече да ме баламосвате! — крещеше добре облечена стройна жена.

Мариса прецени, че е около трийсетгодишна. В чакалните на клиниката не се чуваше нищо по-силно от шепот, а да ечат крясъци, беше недопустимо. Това бе така изненадващо, както пиянски викове в черква.

— Мисис Зиглър, моля ви! — каза уплашена регистраторка.

— Не ме мисисзиглъросвай! — изкрещя жената. — Трети път вече идвам за папката с медицинското си досие. Искам я веднага!

Ръката ѝ се стрелна напред и със замах помете всичко от бюрото. Чу се трошене на стъкло, по пода се разхвърчаха писалки, моливи и

листовете хартия. Пациентите замръзнаха в креслата си.

Мариса потрепери при звука от строшено стъкло. Спомни си как преди малко самата тя искаше у дома да запрати часовника в стената и се изненада от духовното сродство с мисис Зиглър.

Непосредствената реакция на Робърт беше да направи бърза крачка пред Мариса и да застане между нея и побеснялата жена. Когато видя как мисис Зиглър се стреми да заобиколи бюрото, той се побоя, че е готова да се нахвърли върху бедната регистраторка, мълниеносно се озова зад развилнялата се пациентка и я сграбчи през кръста.

— Успокойте се! — каза тихо, но твърдо, надявайки се гласът му да прозвучи и императивно, и примирително.

Сякаш предвидила такава намеса, мисис Зиглър се извъртя и бързо описа дъга с доста тежката си чанта. Тя се стовари върху лицето на Робърт и разцепи устната му. Тъй като ударът не ѝ донесе освобождаване от ръцете му, мисис Зиглър присви лакът за втора атака. Този път беше кроше право в рамото му.

— Ооооо! — изкрещя Робърт, изненадан от този удар, и я блъсна силно настрани, като се втрени учуден в нея.

— Махайте се от пътя ми! — изръмжа тя. — Не е ваша работа.

— Напротив, сега вече е моя! — кресна Робърт.

Вратата на чакалнята се отвори с трясък и вътре нахлуха д-р Карпентър и д-р Уингейт. Зад тях вървеше униформен пазач с лента на ръкава. И тримата веднага се насочиха към мисис Зиглър.

Д-р Уингейт, директор на клиниката и шеф на отделението за оплождане инвитро, взе веднага всичко в свои ръце. Беше едър мъж, с голяма брада и лек английски акцент.

— Ребека, какво, за бога, става с теб? — запита той с успокояващ глас. — Независимо колко много си била раздразнена, това не е най-подходящият начин да постигнеш целта си.

— Искам своето медицинско досие — отговори мисис Зиглър. — Всеки път, когато вляза тук, започват да ме мотаят. Нещо не е в ред в това заведение, има нещо скапано. Искам си папката с медицинските документи. Те са си мои.

— Не, Ребека, не са — поправи я кротко д-р Уингейт. — Те са документи на клиниката. Известно ти е, че лечението на безплодието е изпълнено със стресови ситуации и пациентите са склонни да се

гневят на лекарите и медицинския персонал, хората, поели изцяло грижата да им помагат. Ние ви разбираме напълно, ако се чувствате нещастни. Ние дори ви казваме, че ако искате да отидете другаде за лечение, с готовност ще предоставим цялата документация на новия ви лекар. Такива са нашите правила. Ако вашият нов лекар пожелае да ви ги даде, това ще реши той.

— Аз съм юристка и зная правата си — отвърна мисис Зиглър, но в гласа ѝ се долавяше вече известно разколебаване.

— Даже юристите може понякога да грешат — каза с извинителна усмивка д-р Уингейт, а д-р Карпентър потвърди с кимане, като добави:

— Винаги сте добре дошли да видите своите документи. Защо не дойдете с мен и ние ще ви предоставим всичко. Може би тогава ще се почувствате по-спокойна.

— Защо тази възможност не ми бе предоставена още в началото? — попита мисис Зиглър и сълзи обляха лицето ѝ. — Когато дойдох за първи път да потърся картона си, заявих на регистраторката, че трябва да разисквам сериозни въпроси относно състоянието си. Никой изобщо не спомена, че ще ми бъде позволено да прочета здравното си досие.

— Просто недоглеждане — отговори д-р Уингейт. — Поднасям ви извинения от името на служителите си, че такова предложение не ви е било отправено. Ще издадем писмено напомняне до всички, за да се избегнат в бъдеще подобни недоразумения. А междувременно доктор Карпентър ще ви заведе на шестия етаж и ще ви даде възможност да прочетете всичко, което ви интересува. Моля! — Д-р Уингейт я подкани с ръка към изхода.

Покрила с кърпичка насълзените си очи, Ребека Зиглър бе изведена от д-р Карпентър и пазача. Д-р Уингейт се обърна към чакащите в залата с извинения от името на клиниката заради случилото се. От единия джоб на бялата му престилка се подаваше слушалка, а другият бе напълнен с няколко стъклени петри. Нареди на регистраторката да повика чистачите, за да подредят всичко, а после се обърна към Робърт, който попиваше кръвта от устната си с чиста бяла кърпа.

— Ужасно съжалявам! — продума той, като преглеждаше раната. Тя все още кървеше, макар и значително по-слабо. — Струва ми се, че е най-добре да прескочим до нашия спешен кабинет.

— Добре съм — отвърна Робърт. — Няма нищо страшно.

Мариса се доближи да огледа отблизо устната му.

— Мисля, че ще е по-добре да ти се окаже помощ.

— Може би ще се наложи някое и друго шевче. Хайде, ще ви вода.

Мариса се отпусна в едно свободно кресло и мислите ѝ пак закръжиха около нейните проблеми. Едва ли можеше да вини Робърт, ако след всичко, станало преди малко, неговите колебания относно процедурите за оплождане се засият. Тя внезапно бе връхлетяна от вълна на съмнения за предстоящия четвърти опит за оплождане инвитро. Защо да се надява, че този път всичко ще завърши успешно от предишните опити? Обзе я дълбоко усещане за безсмисленост. Въздъхна с пълни гърди, за да удържи бликването на нови сълзи. Каква полза да понеса отново болките, ако изгледите за неуспех са много по-вероятни, отколкото успехът.

Мариса отпусна глава в ръцете си. Не можеше да си спомни подобно всеобемащо я отчаяние освен по времето, когато завършваше курса по педиатрия. Тогава Роджър Шулман бе прекъснал техните продължили дълго близки отношения и това обстоятелство я доведе до окончателното решение да постъпи в Центъра за контрол върху заболяванията. Помъчи се да избегне тези спомени, като убеждаваше себе си сега, че всичко това са били младежки глупости. Мислите я отведоха година и половина назад във времето, когато тя и Робърт решиха да създадат семейство.

Тогава им се струваше, че забременяването ще дойде след някоя и друга седмица или най-много след два-три месеца. Но след като изтече повече от половин година, Мариса започна да се безпокои. Предменструалните дни станаха за нея време на напрегнато очакване и надежда, а когато се появяваше отново кървенето, тя изпадаше в дълбоко униние. Около десетия месец и двамата започнаха да осъзнават, че работата не е наред, а година след брака взеха трудното решение да предприемат нещо. Тогава именно посетиха за пръв път Женската клиника и бяха вписани за оплождане инвитро.

Започна се с изследване на спермата на Робърт. То мина нормално. Първите прегледи за Мариса бяха по-сложни. Трябваше да се проведе рентгеново изследване на матката и фалопиевите тръби. Припомни си го така ясно, сякаш бе станало вчера.

„Смъкнете се малко по-напред“ — й бе казал д-р Толентино, рентгенологът на клиниката, докато движеше снопа светлина от огромния рентгенов апарат върху долната част на корема й, за да уточни мястото, където ще се насочат рентгеновите лъчи.

Мариса стори каквото й бе наредено. В една от вените й пак бе включена система и й вляха малко количество валиум. Главата й бе започнала да се замайва, но Мариса не бе успяла да се освободи от тревогата да не изпадне в преживения преди кошмар.

„Отлично!“ — бе казал д-р Толентино й като бе проверил повторно със светлинния сноп местоположението, бе повикал д-р Карпентър. Той бе влязъл, придружен от медицинската сестра, и двамата навлекли като д-р Толентино тежките гумено-оловни престилки, предпазващи ги от опасната радиация на рентгеновото лъчение. При вида им Мариса се бе почувствала много по-изложена на вредното рентгеново облъчване.

Тя бе усетила, че краката й бяха повдигнати, разтворени и прикрепени към поставките в гинекологично положение. След това долният край на рентгеновата маса падна изпод седалището й и тя увисна само върху поставките на краката си.

„Сега ще усетите спекулума^[1]“ — я бе предупредил д-р Карпентър.

— След това бе усетила проникването на спекулума и разтягането отвътре; бе чула металното щракане на двузъбците, заловили устните на шийката на матката и изтеглили я напред; усетила бе леките бодвания при инжектиране на местната упойка. После бе прозвучал гласът на д-р Карпентър: „А сега да вкараме контрастното вещество. Мариса, ще почувствате доста силна болка ниско в корема“.

След миг я проряза ужасна болка. Върху екрана малко вляво от себе си видя контрастните очертания на матката.

„Ще се наложи да опитаме още веднъж — бе казал д-р Карпентър, — контрастът не прониква в тръбите. Сега болката ще е още по-силна.“

Той бе вкарал контрастната материя с много по-голямо налягане. Рентгеновата тръба над нея изпрати мощен поток лъчи и бе направена и снимка. Остра болка бе разкъсала долната част на корема й, сякаш я прободоха с нож. Двамата лекари и сестрата изчезнаха зад екрана, за

да видят рентгеновата снимка. Като се върнаха, Мариса запитва, обхваната от силно напрежение: „Какво става? Какво установихте?“.

„Най-после разбрахме защо не можете да имате бебе — й бе отговорил тържествено д-р Карпентър. — Двете ви фалопиеви тръби са безнадеждно блокирани, дори капчица от контраста не може да проникне в тях. Прекарали сте някаква инфекция. Не можете ли да си спомните нещо такова, дори и от детска възраст?“

„Не!“ — бе заявила категорично тя.

„Понякога успяваме да открием причината за запушване на тръбите, а понякога — не. Леки повишавания на температурата в детска възраст могат да доведат до това. — Той сви рамене и потупа Мариса по ръката. — Занапред ще го установяваме.“

„Каква ще е следващата стъпка?“ — бе запитала нетърпеливо Мариса. Тя се чувстваше вече достатъчно виновна за безплодието си, а сега се бе притурил и страхът. Страх от възможността някой от бившите й любовници да й е „натресъл“ нещо. Никога не е била разпуснатата, но все пак бе имала полови контакти, по-специално с Роджър. Възможно ли бе той да й е лепнал нещо? При тази мисъл стомахът й се бе присвил на топка.

„Не съм убеден, че сега е моментът да обсъждаме по-нататъшната си стратегия — бе отвърнал д-р Карпентър, — но би могло да се помисли за евентуална лапароскопия и биопсия от фалопиевите тръби. Винаги можем да използваме и оплождане инвитро...“

— Мариса! — чу резкия глас на Робърт и той веднага я върна от мисленото й пътуване из миналото в чакалнята. — Какво правиш? Къде си се отнесла? Та ти даже не си се записала. — Той хвърли бърз поглед към часовника си. — Хайде, Мариса! — И се насочи към регистраторката, а Мариса го последва.

— Извинете ме — заоправдава се регистраторката, — в бъркотията преди малко пропуснах да запиша мисис Бюканън.

— Моля — каза Робърт, — само уведовете лекарите, че тя е тук.

— Веднага — изправи се регистраторката, — но преди това искам да ви благодаря за оказаната помощ. Много ли ви заболя?

— Само две шевчета. — Гласът на Робърт поомекна. — Добре съм. — И като се поогледа, добави: — Бихте ли ми дали едно от... въъ... онези съдчета в пластмасова опаковка?

— Разбира се. — Тя бръкна в чекмеджето и му подаде петрито в пластмасова торбичка.

— Това ще ти достави ценния продукт — изръмжа той към Мариса и без да я погледне повече, изчезна през една от вратите.

Мариса го проследи с поглед, съзнаваща, че отчуждаването помежду им все повече расте.

— Ще съобщя на доктор Уингейт, че чакате.

Мариса кимна и бавно се запъти към мястото си, където се отпусна тежко. Нещо не вървеше както трябва. Тя все не успяваше да забременее, а бракът ѝ се разпадаше пред очите ѝ. Замисли се за безбройните служебни пътувания на мъжа си напоследък. За първи път, откакто бяха женени, у нея се породило съмнение дали не съществува някаква връзка с друга жена. Може би това беше причината тази сутрин да откаже да даде сперма. Твърде вероятно предпочиташе да я пръска някъде другаде.

— Мисис Бюканън! — Една от многото врати се отвори и сестрата я подкани да я последва.

Мариса се изправи. Бе разпознала сестрата — мисис Харгрейв.

— Готова ли сте да извадим яйцеклетките? — запита усмихната тя, докато ѝ подаваше болничното облекло. В говора ѝ се усещаше английски акцент, също като на д-р Уингейт. Мариса я бе попитала веднъж и бе изненадана да узнае, че е австралийка, а не англичанка.

— Ровичкането за яйцеклетки е последното нещо на този свят, което бих желала в момента — призна си унило Мариса. — Не мога да разбера сама себе си защо се подлагам на това терзание.

— Май че сме в лека депресия, а? — отзова се мило и нежно мисис Харгрейв.

Мариса не отрони и думица, а просто тръгна към съблекалнята, но мисис Харгрейв протегна ръка и я улови за рамото.

— Не изпитвате ли нужда да си поговорим?

Мариса се взря в лицето на жената до себе си. Сиво-зелените ѝ очи излъчваха топлина и симпатия. Мариса успя само да поклати глава, за да се пребори с напиралите сълзи.

— Често срещано явление е емоционалните проблеми да потискат хората, които искат оплождане инвитро — започна мисис Харгрейв. — Споделянето на неприятностите помага на страдащия.

Нашият опит ни учи, че един от най-важните проблеми е изолацията, в която изпадат отделни двойки.

Мариса закима в съгласие. Тя и Робърт бяха изпаднали в изолация. Колкото повече растеше напрежението, толкова повече се отдалечаваха те от приятелите си и най-вече от тези, които имат деца.

— Изникват ли неприятности между вас и съпруга ви? — запита с мек тон сестрата. — Не мислете, че искам да се бъркам в семейния ви живот, но пак от опит сме разбрали, че най-добре за човека е да бъде откровен.

Мариса закима отново. Впи поглед в разбиращото лице на мисис Харгрейв и я овладя желание да говори. Като изтри с опакото на ръката очите си, тя ѝ разказа за сутрешната караница по повод внезапния отказ на Робърт да дойде в клиниката. После сподели с нея, че се изкушава да спре това лечение.

— То е истински ад за мен — сподели Мариса, — а също и за Робърт.

— Готови сме за мисис Бюканън — извика друга сестра, подаде се през вратата на ултравиолетовата зала.

Мисис Харгрейв стисна окуражително рамото на Мариса.

— Засега вървете, след това ще се върна да поговорим, а?

— Добре — каза Мариса с желание да изглежда смела.

Петнайсет минути по-късно тя лежеше отново по гръб в очакване на поредната болезнена и изпълнена с рискове манипулация.

Самата ултравиолетова зала навяваше уплаха. Изпълваха я множество апаратури, проводници и шкафове с най-разнообразен инструментариум. Сестрата, довела Мариса тук, бе заета с подготовката за предстоящата процедура. Д-р Уингейт още не бе дошъл.

На вратата се почука и сестрата отвори. Извила леко глава, Мариса съзря Робърт, застанал на прага. Въпреки че залата го порази с вида си, той направи крачка напред.

— Мисис Харгрейв ми каза, че мога да вляза за момент.

Сестрата кимна и го насочи към Мариса. Той се промъкна до нея предпазливо, като внимаваше да не докосне нещо, дори и нея.

— Е, аз изпълних своята задача — каза той, сякаш бе извършил някакво велико дело. — Сега трябва да побързам, понеже закъснях, но

след заседанието ще дойда да те взема. Ако пък срещата се протечи, ще се обадя по телефона на мисис Харгрейв, става ли?

— Добре — отговори Мариса. — Благодаря за усилията ти. Оценявам ги много високо.

Робърт се зачуди дали не се опитва да бъде саркастична, но не успя да открие и следа от ирония в тона ѝ.

— За теб винаги — заключи той. — Желая ти успех с яйцеклетките. Надявам се да са добри. — Потупа я нежно по рамото и напусна залата.

Мариса почувства сълзите да я задушават, само не знаеше дали са породени от мъка, или гняв. Усещаше се страхотно самотна. Напоследък Робърт се бе отдал изключително на бизнеса, дори и когато тя силно се нуждаеше от него. Беше дълбоко наранена от обстоятелството, че той може да си позволи да я остави сам-самичка в предстоящото изтезание. Днешният Робърт беше коренно различен от човека, за когото само преди няколко години се бе омъжила така щастливо. По всякакъв повод сега говореше, че бизнесът е на първо място; работата представляваше неговата същност и предпочитаното спасение от проблемите. Гореща сълза се търколи чак до ухото ѝ. Стисна силно клепачи, сякаш да отдели света от себе си. Имаше чувството, че собственият ѝ живот се разпада на късове, а тя не бе в състояние да направи нищо, за да го задържи...

— Извинете ме, доктор Уингейт — спря го по пътя към залата сестра Харгрейв. — Бихте ли ми отделили време само за няколко думи?

— Наложително ли е? Закъснявам за мисис Бюканън.

— Тъкмо за нея бих желала да поговорим.

— Нещо важно ли е?

— Не е ли всичко важно? — отвърна със свенлива усмивка мисис Харгрейв.

— Съвсем точно казано. — И той я поведе към кабинета си.

— Ще бъда съвсем кратка — заяви мисис Харгрейв, когато се настаниха в стаята. — Забелязах, че мисис Бюканън... всъщност доктор Бюканън... Без съмнение си спомняте, че е лекарка?

— Да, разбира се. Доктор Карпентър ми го каза преди две години и за своя изненада научил това от вестника.

— Струва ми се, фактът, че тя е лекарка, никога не бива да убягва от вниманието ни — продължи тя. — Нерядко лекарите може да бъдат доста трудни пациенти. — Доктор Уингейт кимна. — Във всеки случай сигурна съм, че е изпаднала в депресия.

— Това не е изненада. Някои от нашите инвитро пациентки изпадат в депресия от време на време.

— Появяват се и белези на семейни несъгласия, дори внушения за спиране на лечението след провеждане на този цикъл.

— А, това ще е много неприятно — съгласи се доктор Уингейт, проявил най-сетне интерес към разговора.

— Депресията, семейните неразбирателства и фактът, че тя е лекарка, ме карат да мисля, че би трябвало да променим провежданото лечение — опита да му внуши мисис Харгрейв.

Подпрял брада върху шепата си, доктор Уингейт го обмисляше. Тя наистина бе права, а той винаги бе проповядвал гъвкавост.

— Също така тя стана свидетелка на сцената с Ребека Зиглър — добави мисис Харгрейв. — Това може само да задълбочи емоционалното ѝ разстройство. Много се безпокоя за нея.

— Но досега е била винаги стабилна.

— Това е вярно — отговори мисис Харгрейв, — но фактът, че е лекарка, ме тревожи повече от всичко.

— Оценявам високо вашите грижи. В края на краищата вникването в детайлите носи големите успехи на Женската клиника. Струва ми се, че можем да продължим както обикновено с доктор Блументал-Бюканън. Ще проведем още два цикъла, но няма да е зле да се препоръчат и на двамата разговори с психолог.

— Добре — съгласи се мисис Харгрейв. — Ще се опитам да ѝ го внуша, но очаквам като лекар да отхвърли тази идея.

Приели това решение, те станаха и доктор Уингейт отвори вратата пред мисис Харгрейв.

— Като заговорихме за Ребека Зиглър — подхвърли мисис Харгрейв, — предполагам, че са взети всички мерки за нея.

— В момента тя изчита своето медицинско досие — отвърна доктор Уингейт, последвал сестрата в коридора. — За нещастие ще бъде ужасно за нея.

— Мога да си представя — гласеше отговорът на мисис Харгрейв.

[1] Продълговат инструмент за разтваряне, с цел да се огледа и манипулира върху шийката на матката и влагалищните стени. — Б.пр.

↑

3

19 март 1990 г.

11:37 предобед

Дороти Финкълстайн пресичаше бързо двора на клиниката. Беше закъсняла — винаги закъсняваше. Внезапен порив на вятъра понечи да отнесе шапката ѝ и тя вдигна ръка да я задържи. В този момент пред погледа ѝ се мярна падаща отгоре обувка с висок ток. Извърна очи да проследи пътя на обувката и замръзна на място. Върху перваза на прозорец от шестия етаж видя млада жена и краката ѝ бяха отвън. Главата ѝ се наведе напред и леко встрани, а тялото ѝ се плъзна надолу. В следния миг жената полетя от прозореца и се строполи върху голямата бетонна саксия с декоративните храсти.

Дороти изпищя и хукна към мястото, без да знае каква помощ да окаже. Но нали беше посещавала в колежа курсове за даване на бърза помощ. Жената пред нея лежеше по гръб, изглеждаше около трийсетгодишна, а отворените ѝ очи бяха втренчени невиждащи в небето. Дороти се отпусна на колене и започна обдишване уста в уста, но без всякакъв ефект. Жената беше мъртва. Дороти изви глава и започна да повръща. В това време дойде и лекар от клиниката.

— Разбира се, помня ви. Вие бяхте жената, която е свръхчувствителна към кетамин. Как бих могъл да забравя? — каза доктор Артър.

— Исках само да бъда сигурна, че няма да го ползвате пак — отвърна Мариса. Тя не успя да го разпознае веднага, тъй като от времето на първата им среща досега не бе го виждала, но когато той започна да наглася системата за интравенозно вливане, нещо щракна в спомените ѝ.

— За днес ни е необходим само малко валиум — успокои я доктор Артър. — Съвсем лека доза ще ви направи доста сънлива и отпусната.

Щом валиумът задейства, Мариса се поуспокои, но не заспа. Понесоха я мислите за блокираните ѝ тръби и каква може да е причината. Припомни си цялата верига страдания, преживени от нея. Спомни си как се чувстваше при пробуждането от общата упойка след проведената лапароскопия.

Когато се бе съвзела от упойката, доктор Карпентър бе казал, че тръбите ѝ са така страшно увредени, та и дума не може да става за хирургическа корекция. Беше ѝ казал, че може само да вземе парченце от тръбите за биопсия. А единствената възможност да се сдобие с бебе била оплождане инвитро.

Потокът от мислите ѝ бе прекъснат от бучащ глас:

— Готови ли сме вече?

Мариса с усилие повдигна оловнотежките си клепачи и видя брадатото лице на доктор Уингейт. Отпусна глава назад и се помъчи да отдели съзнанието си от напрегнатото тяло. Мисълта ѝ отлетя към посещението при доктор Кен Мюлър след проведената лапароскопия. Той беше неин съвипускник от Медицинския институт и работеше като патолог в болницата „Мемориал“. Много често микроскопските препарати от Женската клиника се изпращаха в „Мемориал“ за потвърждаване на патологоанатомичната диагноза. Беше ѝ съобщено, че препаратите от нейната биопсия са пратени там.

Мариса ги бе намерила и отнесла на Кен, без да му казва, че са нейни, като го помоли да ги прегледа.

— Доста интересно — каза Кен след кратко изследване на препарата, — какво би ми казала за този случай?

— Нищо — отвърна Мариса. — Не искам да ти повлиявам. Каж ми ти какво виждаш.

— Ще ме изпитваш, а? — запита Кен с усмивка.

— В известен смисъл да.

— Началните ми впечатления — Кен се взираше отново през микроскопа, — са, че е фалопиева тръба, доста тежко увредена от някакъв инфекциозен процес.

— Съвсем точно! — бе отговорила Мариса с възхищение. — А какво мислиш относно инфекцията?

Няколко минути той бе разглеждал отново препарата и като вдигна глава, обяви:

— Туберкулоза.

Мариса се вцепени. Тя бе очаквала неспецифична инфекция, затова запита:

— Какво ти дава основание да мислиш така?

— Погледни ти самата. — Мариса се залепи на окуляра. — Това пред очите ти, е гигантоклетъчна гранулома, наричана в случая туберкулум. Състои се от гигантски и епителоидни клетки. Те се образуват при туберкулозата, саркоидите и някои редки гъбички, но най-вече при туберкулозата.

Мариса бе почувствала такава слабост, че едва не бе паднала от стола. Тогава тя го бе помолила настойчиво:

— Не можеш ли да прегледаш и останалите препарати?

— Разбира се — бе отвърнал Кен, — но ще ми бъде от полза да зная нещо от историята на заболяванията на тази жена.

— Добре — бе отвърнала Мариса. — Тя е от бялата раса, на трийсет и няколко години, с абсолютно нормална медицинска история. Представлява случай с безсимптомно блокиране на фалопиевите тръби.

— Напълно достоверна история? — бе запитал Кен.

— Абсолютно.

— Негативни рентгенови данни?

— Негативни.

— Смущения в зрението?

— Никакви.

— Засегнати лимфни жлези?

— Никакви. — Мариса бе подчертавала с наблягане всяка дума.

— С изключение на запушените тръби тя е напълно здрава.

— Гинекологичната история нормална ли е?

— Съвсем! — бе отсякла Мариса.

— Добре, но това е извънредно странно — бе се озадачил Кен. — Туберкулозата достига до фалопиевите тръби по кръвоносен или лимфатичен път. Следователно някъде из организма трябва да има огнище, а не откриваме такова. Ще огледам всички препарати...

— Мариса! — Гласът на доктор Артър я върна в действителността. — В момента доктор Уингейт ще ви направи

инжекциите за местната упойка. Не е желателно пак да започнете да скачате.

Мариса кимна. В същия миг усети убожданията по корема си, но болките бързо избледняха и тя се върна отново към прекъснатите мисли. След посещението при Кен панически беше изтичала до интернист. Щателното изследване не бе открило никакво заболяване, а само положителна проба на Пирке^[1].

Освен това Кен бе прегледал най-старателно всички препарати и не бе открил никакъв микроорганизъм, нито туберкулозен, нито някакъв друг вид. Но държеше твърдо на диагнозата си за туберкулозно възпаление на фалопиевите тръби, въпреки че Мариса недоумяваше как може да се е заразила.

— Доктор Уингейт! — Тревожен вик пак откъсна Мариса от мислите ѝ. Тя поизви глава и видя мисис Харгрейв на прага.

— За бога, не виждате ли, че съм зает? — обади се той.

— Боя се, че се касае за нещастен случай.

— Сега търся тези дяволски яйцеклетки! — изкрещя той.

— Чудесно — отвърна мисис Харгрейв и затвори вратата.

— Е, най-после потръгна! — произнесе със задоволство доктор Уингейт. Погледът му бе фиксиран в екрана.

— Ще ми позволите ли да видя спешния случай? — каза доктор Артър.

— Ще почака. Сега да видим яйцеклетките — дойде отговорът на шефа.

Следващият половин час течеше за Мариса бавно и мъчително. Непрекъснато ѝ се спеше, ала дърпанятията в корема не позволяваха.

— Чудесно — каза доктор Уингейт, — това е последният от видимите фоликули. Да видим сега колко успяхме да съберем^[2].

Като остави лапароскопа настрана и свали ръкавиците си, доктор Уингейт изчезна заедно с асистиращата сестра в съседната лаборатория, за да изследва под микроскопа аспирираната тъкан.

— Добре ли сте? — попита доктор Артър.

Мариса кимна.

След няколко минути доктор Уингейт се появи отново. Широка усмивка озаряваше лицето му.

— Бяхте много добро момиче — поздрави той Мариса. — Имате осем отлични яйцеклетки.

Мариса въздъхна шумно и затвори очи. Постепенно се унесе и долавяше само бегло, че се суетят около нея, слагат я на носилка и я откарват в отделението за лежащо болни. Тук слабо се поразбуди, докато я прехвърлят на леглото, и тогава заспа дълбок сън под въздействието на валиума.

За доктор Норман Уингейт като лекар и фармацевт най-любими бяха интелектуалните вгълбвания в молекулярната биология. Като разглеждаше яйцеклетките на Мариса през обектива на своя мощен микроскоп, той изпита истинско удоволствие и благоговение. Там, в тези микроскопични клетки, се криеше такава огромна, невероятна сила за създаване на човешко същество.

И осемте яйцеклетки бяха напълно узрели. Той ги сложи внимателно в предварително приготвената в отделни съдове хранителна култура. След това съдинките бяха пренесени в специален инкубатор с контролирана температура и концентрация на газовете.

През това време спермата на Робърт вече се бе втечнила. Доктор Уингейт се залови да проведе сам осеменяването. Държейки изключително много за перфектността в работата, той извършваше лично процеса. Тази клетъчно-биологична дейност бе неговата стихия. Осеменяването беше продукт колкото на научното познание, толкова и на индивидуалното изкуство.

— Доктор Уингейт! — В лабораторията нахлу мисис Харгрейв. — Много ми е неприятно да ви безпокоя, но случаят на Ребека Зиглър взе нов обрат и вашата намеса е наложителна.

— Не можете ли вие да се справите? — вдигна глава той.

— Пристигнала е цялата преса. Дори екип от телевизията е тук. Най-добре ще е да дойдете лично вие.

Доктор Уингейт погледна колебливо към съдинката със спермата на Робърт. Мразеше бюрократичните задължения да пречат на биологичните занимания, но като директор на клиниката нямаше голям избор в такива случаи. Погледна асистиращата сестра.

— Имате шанс да покажете какво можете, сестро. Продължете и довършете осеменяването, като внимавате за концентрацията и „изплуването“. Толкова често сте ме наблюдавали как го върша, така че, хайде, залавяйте се. — И той излезе.

— Мисис Бюканън! Ало! Мисис Бюканън! При нас ли сте вече?
— зовеше я приятелски глас.

Мариса отвори очи. Над нея бе наведено широко усмихнатото лице на мила сестра. Мариса излизаше из дълбините на кошмарния сън. Бе сънувала, че е захвърлена сам-самичка в огромна гола пустиня. Отначало се помъчи да включи гласа в съня, но сестрата настояваше нежно и упорито:

— Хайде, мисис Бюканън, съпругът ви е тук!

Цялата стая се въртеше пред очите на Мариса. Тя успя най-последно да фиксира поглед. Значката върху ревера на сестрата гласеше: „Джудит Холидей“. Тогава видя зад нея и Робърт.

— Колко е часът? — запита Мариса и се повдигна на лакът. Чувстваше се, като че ли току-що бе заспала. Съвсем сигурно Робърт не би могъл да приключи работата си, та да се върне за нея.

— Четири и петнайсет следобед — отговори бодро Джудит, като навиваше маншета за измерване на кръвното налягане около ръката ѝ и го напомпваше.

— Как се чувстваш? — попита я Робърт.

— Предполагам, добре. — Мариса не бе съвсем сигурна. Валиумът все още циркулираше из целия ѝ организъм. Устата ѝ беше суха като пустинята от съня. Беше зашеметена, че денят бе изминал толкова бързо.

— Данните за общото ви състояние са идеални — сие маншета от ръката ѝ Джудит. — Ако имате желание, готова сте за вкъщи.

Мариса провеси крака от леглото и усети кратък световъртеж. Той се повтори, когато стъпи на пода.

— Как е? — попита я Джудит.

Мариса отговори, че е добре, но чувства известна слабост. Пое глътка вода от чашата до себе си и ѝ стана по-добре.

Двайсет минути по-късно стъпи с несигурна крачка в колата на мъжа си и се настани до него. Навън вече притъмняваше и повечето от автомобилите се движеха със запалени светлини.

— Доктор Уингейт ми каза, че изваждането е протекло много задоволително — поде Робърт.

Мариса кимна и извърна глава към него. Острият му профил се очертаваше във вечерния здрач. Той не погледна към нея.

— Ние с теб разполагаме с осем яйцеклетки — обясни тя, като наблегна специално на „ние“. Изучаваше го, като се опитваше да разчете реакцията му. Надяваше се, че той ще продължи в същия дух. Вместо това мъжът ѝ промени темата:

— Научи ли за трагедията в клиниката?

— Не. Каква трагедия?

— Спомняш ли си жената, която ме удари? Тя буйстваше в чакалнята, когато пристигнахме. Май е завършила със самоубийство. Скочила е от шестия етаж на клиниката.

— Боже мой! — Мариса живо си спомни как мислено се беше идентифицирала с нея. Беше усетила отчаянието на жената, тъй като често ѝ се бе случвало и на нея самата.

— Умряла ли е? — попита Мариса с колеблива надежда за някакъв шанс да е останала жива.

— Веднага, на място. Една от пациентките е видяла.

— Горката женица!

— Коя по-точно? — запитва Робърт.

— И двете! — отвърна Мариса, въпреки че в ума ѝ беше Ребека.

— Сигурен съм, пак ще ми напомниш, че не сега е времето да говорим за този инвитро протокол, но обезумялата жена е само потвърждение на това, което казах сутринта. Явно не сме ние единствените, които страдаме от непосилното бреме. Наистина си мисля: само този цикъл и да ликвидираме с всички инфертилни глупости. Погледни как зле се отразява и на твоята работа.

Последна грижа за Мариса беше да мисли за своята педиатрична практика.

— Говорих откровено с шефа си и той ме разбира. Той симпатизира на моите тежки усилия, а не всички го правят.

— Прекрасно от негова страна, но какво ще кажеш за пациентите си? Те сигурно се чувстват изоставени.

— За моите пациенти има кой да се грижи — озъби се Мариса, а всъщност тя се тревожеше за тях.

— Освен това — добави рязко Робърт — аз приключих вече с тези „изпълнения“. Да пристигам в клиниката и да ми се връчва това съдче, е, не мога да се унижавам повече така.

— Да се унижаваш? — обади се като ехо Мариса, сякаш не беше чула както трябва. Въпреки продължаващия ефект на валиума веднага пак се разстрои. След всичките болезнени и рисковани процедури, понесени от нея точно този ден, той прави трагедия от съвсем безболезнено и кратко усилие от своя страна. Тя се опита да преглътне, но не успя. — Унизително? Ти намираш собствения си принос за унизителен акт? А какво ще кажеш за мен: цял ден простряна по гръб, гола, с разкрасени крака, вирнати нагоре, и цял куп колеги се въртят наоколо и ти бърникат и ти ровичкат в тялото?

— С това потвърждаваш точно моето мнение — отвърна Робърт. — Никога не съм искал да кажа, че за мен е било унизително, а за теб — не. То беше насилие и за двамата ни. Искам да сложим край на всичко това, и то още сега.

Мариса не отговори, а впи гневен поглед в пътя пред себе си. Знаеше, че Робърт също е разгневен. Докога щяха да продължават тези техни крамоли, водещи до явна вражда?

След десет минути безмълвно пътуване Мариса се поуспокои значително. Обърна се към Робърт и му съобщи, че днес я е посетила мисис Харгрейв.

— Прояви голяма симпатия и заедно с изразеното съчувствие ми направи интересно предложение.

— Да чуем — отвърна Робърт.

— Предложи да се възползваме от услугите на психоанализата, предлагани в клиниката. Струва ми се, че идеята не е лоша. Тя ми обясни, че много хора, ползвали техните съвети, са получили голяма помощ.

— Нямам никакво желание да се занимавам с подобни щуротии — отсеке Робърт, като не остави място за по-нататъшна дискусия. — Нямам намерение да губя повече време и пари за някого, да ми обяснява защо ми е дошло дотук от някакъв процес, който ни прави толкова нещастни, та ще се хванем за гушите. Жертвахме достатъчно време, усилия и пари. Вярвам, даваш си сметка, че за тези глупости досега хвърлихме на вятъра повече от петдесет хиляди долара.

И двамата потънаха отново в мълчание. След някоя и друга минута Робърт пак го прекъсна:

— Чу ме, нали? Петдесет хиляди долара.

Мариса се извъртя към него с пламнало лице.

— Петдесет хиляди, сто хиляди! Какво значение имат тези пари, ако това е единственият шанс да се сдобием със свое дете? Понякога не мога да те позная, Робърт. Не съзнаваш ли, че непрекъснато се нараняваме взаимно? Нали имаше достатъчно пари, та да можеш да купиш новата тъпа кола тази година? Наистина се удивлявам на предпочитанията ти.

Мариса се извърна ядосана от Робърт, скръсти ръце на гърдите си и потъна в собствените си мисли. Учудваше се как поначало са могли да бъдат привлечени един към друг два тъй различни манталитета като нейния и неговия.

— Обратно на теб — заговори Робърт, когато приближиха жилището си — на мен петдесет хиляди ми изглеждат много пари. И какъв е резултатът от тяхното пропиляване? Нищо, освен ужасни взаимоотношения и разпадане на брака. Намирам, че сме платили твърде голяма цена. Започвам все повече да намразвам тази клиника, впрочем никога не съм се чувствал комфортно там. А атаката на онази побесняла жена никак не увеличи симпатиите ми. А видя ли пазача?

— Какъв пазач?

— Пазачът, дето нахлу с двамата доктори при инцидента. Азиатската мутра в униформа. Видя ли оръжието му?

— Не, не забелязах, че е въоръжен.

Робърт умееше да променя темата. Сега ставаше дума за техните взаимни отношения и тяхното бъдеще, а той изведнъж намесва някакъв пазач.

— Носеше на кръста си „Колт Питон 357“. Нима се мисли за някакъв азиатски Хари Мръсника?

Малко след единайсет часа вечерта доктор Уингейт влезе в любимата си лаборатория. Цялата клиника бе притихнала и потънала в мрак. Той смени престилката си с нова, чиста и изми много грижливо ръцете си. Спокойно би могъл да изчака до сутринта, но нямаше търпение да разбере как се развиват осемте яйцеклетки, извадени днес от Мариса.

Доста голяма част от следобедна му бе ангажирана с формалности около нещастиято с Ребека Зиглър. След това се бе върнал в лабораторията, за да открие, че сестрата се беше справила отлично с

подготовката на спермата. Беше разпределила и яйцеклетките, всяка в отделно малко съдче с органична култура. Към два часа следобед доктор Уингейт бе прибавил по около 150 000 подвижни, енергични сперматозоида, а после отново ги бе поставил в инкубатора с 5% въгледвоокис, 98% влажност и 37°C температура.

Доктор Уингейт включи светлината на мощния си микроскоп и извади от инкубатора първото съдче, сложи го под микроскопа и видя, че яйцеклетката бе оплодена от един сперматозоид, дележът на ядрото бе започнал. Провери след това съдчетата подред и за своя голяма радост установи, че всички са оплодени. Прехвърли внимателно зародишите в свежа хранителна среда, като добави повече физиологичен серум, и ги върна в инкубатора.

След като приключи с всичко това, се премести на телефона. Въпреки късния час позвъни на Бюканън. В себе си се оправдаваше, че за хубавата новина никой нощен час не е прекалено късен. Телефонът звъня пет пъти последователно, тъкмо мислеше да затвори и чу гласа на Робърт.

— Съжалявам, че ви звъня толкова късно — каза лекарят.

— Няма проблеми — отвърна Робърт. — Работех в кабинета си, а това е линията на моята съпруга.

— Имам чудесна новина за вас, мили хора.

— С удоволствие ще я чуем — каза Робърт. — Почакайте само за миг да събудя Мариса.

— Може би не е разумно — съжали я доктор Уингейт. — Бихте могли да ѝ я предадете и вие или сутринта да ѝ позвъня аз. След изживените днес страдания редно е да я оставим да се наспи.

— Тя ще иска да ви чуе — увери го Робърт. — Освен това ще си заспи веднага след разговора. Това никога не ѝ е било проблем. Почакайте така.

След кратко време се чу умореният глас на Мариса.

— Извинявайте, че ви събуждам, но вашият съпруг ме увери, че не бихте имали нищо против.

— Той ми каза, че има добри новини.

— Наистина — бе отговорът. — Всичките осем яйцеклетки са вече сполучливо оплодени. Стана много бързо и аз съм настроен оптимистично. Обикновено около осемдесет процента от яйцата се оплождат, така че пожънахме голяма реколта.

— Чудесно! — каза Мариса. — Означава ли това, че прехвърлянето им в мен ще бъде успешно?

— Ще трябва да бъда честен — отговори лекарят. — Не зная дали тези две неща са свързани, но няма да ви боли.

— Кое направи сегашния цикъл по-различен от другите? — запита Мариса. — При последния цикъл нито една яйцеклетка не се оплоди.

— И аз бих искал да знам — сподели откровено доктор Уингейт. — В някои аспекти фертилизирането остава мистериозен процес. Не познаваме причините за различните му вариации.

— Кога ще пренесете зародишите?

— До не повече от четирийсет и осем часа. Още утре сутринта ще проверя как се развиват.

— И ще ми вкарате четири ембриона?

— Точно така — отговори доктор Уингейт. — Както ви казах и преди, нашият опит показва, че прехвърлянето на повече от четири води до по-голям брой бременности, без да повишава ефикасността. Останалите четири ще замразим, за да ги ползваме, ако се наложи.

— Да се надяваме, че още първото пренасяне ще е успешно.

— Всички се надяваме на най-доброто — каза лекарят.

— Стана ми много жал, когато научих за самоубилата се жена в клиниката днес — подхвана нова тема Мариса. Тази трагедия занимаваше мисълта ѝ цялата вечер. Мислеше си през колко ли безуспешни цикъла бе преминала горката Ребека Зиглър, за да стигне до това състояние. Оприличавайки себе си с нея, не можеше да се избави от предчувствието за пореден свой неуспех. Тъй като бе преживяла вече доста несполуки, може ли да бъде оптимистка за настоящото фертилизиране? Ще бъде ли новият неуспех в състояние да извади и нея от психическото равновесие?

— Ужасна трагедия! — В тона на доктор Уингейт вече не звучеше предишният ентузиазъм. — Преди нервната ѝ криза в чакалнята нямахме представа колко дълбоко е разстроена. Явно със съпруга ѝ са се разделили. Опитвахме се да ги склоним за консултации с психолог, но те не пожелаха.

— На колко беше тя? — запита Мариса.

— На трийсет и три, струва ми се. Трагична загуба на млад живот. Аз се тревожа относно ефекта на това събитие върху

останалите пациентки. Инфертилитетът е емоционална битка за всеки човек, въввлечен в него. Струва ми се, че избухването на мисис Зиглър в чакалнята с нищо не е подобрило душевното ви състояние.

— Поставих се в нейното положение — призна си Мариса. Това особено силно я завладя тъкмо сега, когато узна за неприятностите на Ребека в брачния ѝ живот, още повече че двете жени бяха съвсем близки по възраст.

— Моля ви, не говорете такива неща — разтревожи се доктор Уингейт. — Нека гледаме напред по-весело и да постигнем сполучливо пренасяне на ембрионите. Изключително важно е в такъв момент мислите ви да са оптимистични.

— Ще се опитам да ги коригирам — отвърна Мариса.

След като затвори телефона, се почувства доволна, че повдигна въпроса за самоубийството. Разговорът на тази тема с доктор Уингейт посмекчи душевното ѝ объркване от трагедията.

Мариса наметна роба и отиде в кабинета на Робърт. Завари го седнал пред компютъра си, впил поглед в екрана. Като я усети да влиза, той насочи въпросително очи към нея.

— Всички яйцеклетки са фертилизирани, тоест са се оплодили — съобщи му Мариса, като се настани на табуретката до внушителната библиотека.

— Това е обнадеждаващо — отвърна Робърт.

— Първото препятствие е преодоляно. Следващата стъпка е да вземат един от ембрионите и да го пренесат в мен.

— Лесно е да се каже, по-трудно е да се направи. — Робърт отново бе залепил очи в компютъра.

— Не можеш ли поне веднъж да ме подкрепиш? — помоли Мариса.

— Струва ми се — Робърт обърна лице към нея, — че ако те подкрепям, ще продължиш с опитите да пробиваш с глава стената. Аз все още имам твърде много въпроси, свързани с всички тези лечебни цикли. Ако сега успееш, ще е чудесно, но не желая да те виждам пак да се подлагаш на разочарования. — Той отново се извъртя към екрана на компютъра.

За момент Мариса не произнесе нито дума. Колкото и неприятно да ѝ беше да го признае пред себе си, Робърт имаше право. Тя самата се боеше да си даде прекалено голяма надежда.

— Поразмисли ли повечко относно консултациите с психолог?
— запита Мариса.

— Не. Казах ти, че не се интересувам от подобни консултации. Дотук животът ни изобилства с достатъчно чужди вмешателства. Загубихме твърде много от личния си живот.

— Доктор Уингейт ми каза за самоубилата се жена, че е прибягнала до такава отчаяна постъпка, защото тя и съпругът ѝ са отказали да ползват услугите на психолог.

— Това да не е някаква зле прикрита заплаха? — попита Робърт.
— Искаш да кажеш, че си готова да скочиш с главата надолу от покрива на клиниката, ако не отидем при психолог?

— Не! — отвърна разгорещено Мариса. — Просто ти предавам само казаното от доктор Уингейт. Клетата жена и съпругът ѝ са били в доста обтегнати отношения. Били посъветвани да посетят психолога, но те отказали. Явно после са стигнали до раздяла. Това е било едно от нещата, довело жената до умопомрачение.

— И консултацията би разрешила всички проблеми? — попита саркастично Робърт.

— Не е задължително, но във всеки случай не би навредила. Започвам да мисля, че независимо дали ще продължим фертилизационната терапия, или не, би трябвало да потърсим съвета на психолог.

— Какво да ти кажа? — отговори Робърт. — Не съм заинтересован да пилея време и пари за безполезни съвети. Зная защо съм объркан и нещастен. Не ми е необходимо някой друг да ми го обяснява.

— И не желаяш да опитаме... — Тя се поколеба да добави думата „заедно“.

— Не мисля, че трябва да сме някакви велики учени, та да разберем съвсем простичко състоянието си. Най-добре е да прекратим тази терапия. Нека я изхвърлим от живота си.

— О, за бога! — извика възмутена Мариса и напусна любимия кабинет на мъжа си. Не желаяше нова караница.

Вместо към добро всичко вървеше все по-зле и по-зле.

[1] Тази проба говори, че болният или е имал контакт с туберкулозата, или че като дете му е направена противотуберкуозна

ваксина БЦЖ. — Б.пр. ↑

[2] При узряване на яйце в яйчника се получава лека подутина върху повърхността му — тя се нарича граафов фоликул. Узрялото яйце пробива фоликула, излиза извън яйчника и е готово за оплождане. — Б.пр. ↑

4

20 март 1990 г.

8:45 сутринта

ЧетириТЕ ембриона на Мариса изненадващо бяха нападнати от органична киселина. Тя проникна през нежната покривка до центъра на дялящите се клетки. Отначало клетките постепенно забавиха дележа си, а в даден момент той спря окончателно. Всички зародиши бяха умъртвени.

— Колко е красиво! — извика възторжено Мариса.

Трудно ѝ беше да повярва, че наблюдава току-що започващия живот на едно от своите деца. Ембрионът, намиращ се в двуклетъчен стадий, изглеждаше прозрачен в кристалнобистрата хранителна култура. За нещастие тя не беше в състояние да види хаоса, изявяващ се на молекулярно ниво в зараждащия се жив организъм. Мариса не съзнаваше, че става свидетел не на започващ живот, а на първите стъпки към смъртта.

— Замайващо, нали? — присъедини се към нейния възторг и д-р Уингейт. Той стоеше до нея, докато тя гледаше зародиша под микроскопа. Тази сутрин се беше появила неочаквано с молба да види един от своите зародиши. Отначало той се бе запитал доколко разумно ще е да удовлетвори подобна молба, но си спомни, че пациентката е лекарка, и осъзна, че би било трудно да откаже, въпреки че в този стадий от развитието на ембрионите не желаше никого около тях.

— Просто не мога да повярвам, че от тези петънца ще станат напълно оформени личности — каза Мариса. Тя никога не беше виждала жив двуклетъчен ембрион, да не говорим за неин собствен.

— Мисля, че ще е най-добре да приберем това малко дяволче обратно в инкубатора — предложи д-р Уингейт.

Той отнесе внимателно малката съдинка до инкубатора и я постави върху съответната полица. Мариса го проследи с нескрита възхита.

— А къде са останалите четири? — запита тя.

— Ей там — посочи д-р Уингейт, — в замразителя с течен азот.

— Замразени ли са вече? — продължи да пита Мариса.

— Извърших замразяването лично тази сутрин — отговори д-р Уингейт. — Нашият опит показва, че най-подходящи за целта са двуклетъчните ембриони. Лично подбрах четирите най-годни да понесат замразяването, а после и размразяването. Ще ги държим в резерв, нека ги имаме за всеки случай.

Мариса се приближи до замразителя и поглади капака му. Идеята, че четири потенциални деца са вътре, замразени в състояние на анабиоза, предизвика у нея усещане за свръхестественост.

— Искате ли да надникнете вътре? — предложи шефът.

— Отнех ви толкова много време — поклати отрицателно глава Мариса. — Хиляди благодарности за любезността!

— Удоволствието беше мое — отговори д-р Уингейт.

Мариса изтича до асансьорите и натисна бутона за нагоре. Днес я бе довела тук една уговорена среща с Линда Муър, психоложката. Мариса бе взела решението снощи, когато след разговора Робърт ѝ бе заявил, че ще спи в гостната.

Когато позвъни сутринта, тя си представяше, че трябва да чака известно време, за да ѝ се определи приемен час, но мисис Харгрейв бе предупредила психолозите, ако се обади Мариса, да бъде приета незабавно.

Кабинетът на Линда Муър беше на шестия етаж, точно откъдето бе скочила Ребека Зиглър. Това съвпадение леко притесни Мариса. Докато вървеше по коридора, тя се напрягаше болезнено да познае през кой прозорец е излетяла. Чудеше се как горката жена не е открила сред медицинските документи, желани тъй страстно от нея, спасителна сламчица, която да съхрани живота ѝ.

— Влизайте направо — покани я секретарката на психоложката, щом Мариса се представи.

Тя се запъти колебливо към вратата. Не беше съвсем убедена, че е кой знае колко професионално някой да ѝ обяснява какъв е стресът, придружаващ инфертилитетната терапия. Изпитваше също и неудобство от необходимостта да обяснява отсъствието на съпруга си, но след като нямаше вече друг избор, влезе.

Обзавеждането на кабинета беше в успокояващи тонове. Креслата бяха удобни, тапицирани в пастелнозелено и сиво.

Прозорецът гледаше към покрития с тухли двор шест етажа по-долу. Мариса се запита какво ли е вършила Линда Муър, когато Ребека Зиглър е полетяла към небитието.

— Защо не затворите вратата? — посочи Линда със свободната си ръка.

Беше млада, някъде под трийсетте, прецени Мариса.

— Моля, седнете и след минутка съм при вас — покани я любезно Линда. В момента разговаряше по телефона.

Мариса се отпусна в удобното кресло, обърнато към бюрото. Психоложката беше мило миньонче с късо подстригана червеникава коса и лунички около носа. Разговорът ѝ явно беше с пациент и това накара Мариса да се почувства неудобно. Тя направи опит да не слуша, но разговорът приключи бързо и Линда насочи цялото си внимание към новодошлата.

— Много се радвам, че ми позвънихте — каза усмихната.

В същия момент и Мариса се почувства доволна. Колебанията ѝ пред прага на кабинета изчезнаха за миг. Линда Муър я обгърна със своята компетентност и топлота. Окуражена от Линда, Мариса много скоро започна да разкрива душата си. Въпреки че Линда изслушваше пациенти от клиниката с широк кръг проблеми, най-важната ѝ грижа бяха психическите изживявания на ангажираните в инфертилитетното лечение. Тя разбра трънливия път на Мариса по-добре от самата нея.

— Основно вашият проблем е в раздвоението ви да вземете решение — каза Линда след около половин час събеседване. — Имате две възможности: или да се примирите с безплодието и да изоставите всякакви опити за лечение, както ви съветва вашият съпруг, или да продължите лечението, а то ще рече да продължите стресовата ситуация от лечението, да продължите неудобствата в семейните ви взаимоотношения, да продължите пилеенето на пари, както се изразява съпругът ви, и да увеличавате цялото напрежение, без да имате сигурност за успех.

— Никой досега не го е формулирал пред мен тъй ясно и сбито — отвърна доволна Мариса.

— Мисля, че е важно човек да е наясно — продължи Линда — и да е честен, честен пред самия себе си. Трябва дълбоко да осъзнаете избора си и тогава да вземете най-правилното решение.

Постепенно Мариса започна да чувства по-голям вътрешен комфорт, а с това и по-дълбоко самовглъбяване.

— Един от най-тежките ми проблеми е, че не мога сама да реша коя посока да избира — призна откровено тя.

— Да, наистина — каза Линда.

— По отношение на моите прояви Робърт употребява термина „идея фикс“ — сподели Мариса.

— Вероятно е прав — последва разсъждението на Линда — и всичко се влошава, когато се добавят и емоционалните моменти: това люшкане между издигане и падане, това мятане от надежда към отчаяние, от тъга към гняв, от завист към самообвинение.

— Какво имате предвид под завист? — запитва Мариса.

— Ами завистта, която ви обзема спрямо жените с деца — дойде отговорът. — Болката, изпитана, когато виждате майки с деца по улиците и магазините, изобщо навсякъде около вас.

— Също както и ядът ми спрямо майките в моята ежедневна педиатрична практика, по-специално към тези, които се отнасят небрежно с децата си според моите разбирания.

— Съвсем точно — каза Линда. — Няма по-неподходяща специалност от педиатрията за жена, страдаща от инфертилитет. Защо не сте си избрали нещо друго, когато е трябвало да специализирате? — Линда се разсмя, а с нея и Мариса. Педиатричната практика беше истинска жестокост за жена в нейното състояние и обкръжение. Вероятно това бе едно от основанията ѝ да отбягва службата си.

— Ядът и завистта са неизбежни. Не се опитвайте да ги потискате само защото ги считате за нередни — посъветва я Линда.

„По-лесно е да го кажеш, отколкото да го направиш...“ — помисли тя.

— Преди да се разделим — прекъсна мисълта ѝ психоложката, — искам да подчертая, че занапред ни предстоят много подобни срещи. Ще разглеждаме всичко до отделни детайли и се надявам, че ще можем да приобщим Робърт към някои наши изводи. Искам да ви предупредя обаче да не въплъщавате мечтите си за дете в някаква настойчива надежда. Моето внушение е да си поставите определени граници на опитите за оплождане. Доколкото разбрах, това е четвъртият път, нали?

— Точно така. Утре ще пренесат зародиша.

— Погледнато статистически, четири опита не са достатъчни — подчерта Линда. — Вътрешно трябва да сте готова поне за осем, преди да вземете решение да се откажете. Опитът на клиниката говори, че най-високата резултатност е около осмия цикъл. Ако след осмия опит не постигнете бременност, би трябвало да се откажете и да помислите за други възможности за дете.

— Робърт ме съветва да потърсим другите възможности още сега.

— Предполагам, че той ще прояви повече сговорчивост, ако му кажете, че сте си поставили граница за опитите и че те няма да продължават до безкрай. Опитайте да го убедите.

— Ще видя какво мога да направя — каза Мариса, но като си припомни последните му думи, оптимизмът ѝ се изпари.

— Имате ли други въпроси засега? — запита Линда.

— Да — отговори Мариса след кратко колебание, — споменахме въпроса за вината съвсем бегло, а той е голям проблем за мен. Навярно понеже съм лекарка, страшно се безпокоя, че не бях в състояние да разпозная инфекцията, довела до блокиране на тръбите ми.

— Напълно ви разбирам. Съвсем естествено е да мислите така. Занапред ще се опитваме да променим мисленето ви. Вероятността някаква грешка в поведението ви от миналото да е била причината е безкрайно малка, освен ако не е било венерическа болест.

— Откъде мога да знам — почти проплака Мариса. — Чувствам се задължена да ви открия това. То постоянно ме тревожи.

— Добре, съвсем сигурно в бъдеще ще се занимаем много позадълбочено с този въпрос. — И Линда отвори бележника да определи следващото посещение на Мариса. След това се изправи. Същото стори и Мариса.

— Бих искала да ви посъветвам още нещо — продължи Линда. — Добих съвсем определено впечатление, че се подлагате на самоизолация само заради безплодието.

Мариса закима в знак на пълно съгласие.

— Бих ви препоръчала от все сърце да се обадите по телефона на групата „Ризолв“^[1]. — И Линда ѝ подаде картичка с телефонен номер. — Може да сте чули за тяхната организация. Това са група жени, страдащи от безплодие. Те са си направили доброволна организация за взаимопомощ. Струва ми се, че ще имате полза от контактите с тях. Те

говорят по същите проблеми, разисквани досега от нас двете. Ще ви поддейства ободрително да разберете, че не сте сама в тези изпитания.

Напуснала кабинета на психоложката, Мариса почувства дълбоко задоволство, че се бе решила на това посещение. Докато слизаше с асансьора, тя погледна картичката на „Ризолв“. Беше чувала за тази организация, но като лекарка считаше, че там обясняват на лаиците, ползвайки популярен език, научния аспект на инфертилитета, а че се разискват психопроблемите му, бе за нея новина. Взе решение да се свърже с тях.

От Женската клиника отиде в педиатричния си кабинет. Робърт беше прав. В работата ѝ цареше пълна бъркотия. Поради честите отсъствия на Мариса секретарката ѝ не беше на мястото си — използваша я за „запушване на дупки“, т.е. в кабинетите, където секретарките бяха в отпуска. Бюрото на Мариса бе покрито с прах и затрупано с куп неотворени писма. Тя свали палтото си и се свърза по телефона с д-р Фредерик Хаузър, шеф на педиатричното отделение. Той ѝ каза, че може да я приеме веднага.

Настаниха се в стаята за конференции и Мариса започна:

— За утре ми е назначено прехвърляне на ембрион. Това може да се окаже последният цикъл, ако съпругът ми настоява твърдо на своето решение.

Д-р Хаузър беше стар лекар с плешива глава и с малък венец от бели коси само около ушите и тила. Носеше старовремски очила с метални рамки и неизменна папийонка. Излъчваше топлота и благородство, създаващи чувство на удобство за всеки, който влезеше в допир него — от пациентите до колегите.

— Но ако оплождането излезе пак неуспешно — продължи Мариса — и ако успея да се разбера с Робърт, ми се иска да продължа с тези опити още малко, до осмия път. Така че бих могла да вляза в нормалния си ритъм на работа най-много до половин година.

— Приемете най-добри пожелания за успех в поетия от вас път — отвърна д-р Хаузър, — но временно ще трябва да ви намалим отново заплатата, докато възстановите редовната си практическа работа като педиатър.

— Напълно ви разбирам — каза Мариса — и съм ви искрено благодарна за търпението към мен.

Когато се върна в кабинета си, Мариса извади картичката от Линда и набра телефонния номер, изписан на нея. На позвъняването отговори приятелски звучащ женски глас.

— „Ризолв“ ли е? — запита Мариса.

— Да, точно така — отговори жената. — Аз съм Сюзън Уокър. С какво мога да ви бъда полезна?

— Посъветвах ме да ви позвъня — започна Мариса, — включена съм във фертилизацията инвитро при Женската клиника.

— От персонала ли сте, или пациентка?

— Пациентка, сега съм в четвъртия си цикъл.

— Бихте ли дошли, вие и вашият съпруг, на наше събиране?

— Мъжът ми сигурно ще откаже — отвърна Мариса притеснена.

— Звучи ми познато — позасмя се Сюзън. — Повечето от мъжете се колебаят, докато дойдат веднъж, после започва да им харесва. Ще помоля съпруга си да се обади на вашия. Той умее да убеждава.

— Но ако мъжът ми не дойде, ще бъде ли неудобно да съм сама?

— Небеса! Какво говорите?! Как може да мислите, че е неудобно? — учуди се Сюзън. — Ще ни е извънредно приятно да сте заедно с нас. Ще се окажете в голяма и разнообразна компания. Доста от жените ще бъдат също самички. — После ѝ съобщи адреса и датата на следващото събиране и приключиха разговора.

След като затвори телефона, Мариса реши да слезе в приемната на педиатрията, за да изработи поне намалената заплата, припечелвана през последните месеци. Прегледа няколко деца с хрема, болно гърло и с възпаление на средното ухо, после донесоха осеммесечно бебе, чийто гръб бе покрит с множество циреи. Веднага допусна, че е стафилококова инфекция. Бебето се придружаваше от нямаща още двацет години напълно незаинтересована майка.

— Какъв е проблемът? — запита Мариса, въпреки че всичко бе ясно. Просто нямаше кой да се грижи за това нещастно създание.

— Епа де да знам — отговори майката, като жвакаше дъвка, правеше балони и ги пукаше. — Лапето реве ден и нощ и никога не спира.

— Кога си го къпала за последен път? — Тонът на Мариса преливаше от възмущение.

— Вчера.

— Не на мен тия! — едва задържа Мариса избухването си. — Това дете не е къпано седмици, ако изобщо е къпано.

— Епа може да беше преди няколко дни — каза хлапачката.

Мариса посиня. Нещо я тикаше отвътре да заяви на това безотговорно същество, че то изобщо не става за майка. Превъзмогнала с усилие този порив, тя позвъни да дойде сестра. След малко при тях влезе сестра Ани Пъркинс.

— Заповядайте, доктор Бюканън — рече тя.

Мариса не успя да насили себе си да погледне майката, а само кимна в нейна посока.

— Това бебе има спешно нужда от баня. Също така направете посежки от гнойта на циреите му. Ще ги видя по-късно.

Мариса скочи, напусна стаята и се мушна в опразненото помещение за снабдяване. Захлупи лицето си в двете ръце и тихомълком се пребори с напирещите сълзи. Отвращаваше се от себе си, че не успява да намери сили да наложи контрол над емоциите си. Едва се бе въздържала да не зашлеви тази „майка“. За първи път в главата ѝ възникна въпросът дали в това свръхемоционално състояние да продължава да приема пациенти.

— Защо да не излезем навън за вечеря? — предложи Робърт, когато се прибра както винаги късно от работа. — Нека отидем в онзи китайски ресторант. От месеци не сме стъпвали там.

Мариса си помисли, че идеята да излязат, е отлична. Освен това беше огладняла, а китайската храна ѝ харесваше.

Качиха се в колата на Робърт и поеха към града. Робърт беше в много добро настроение. Бе сключил отлична сделка с европейските си партньори. Мариса слушаше с половин ухо разказа му.

— Днес посетих психоложката на клиниката — каза тя, когато възбуденият брътвеж на мъжа ѝ секна. — Оказа се по-полезна, отколкото очаквах.

Робърт не отговори, дори не отправи поглед към нея. Веднага усети упоритата му вътрешна съпротива, щом тя насочи разговора към проблемите на лечението.

— Името ѝ е Линда Муър — продължи Мариса. — Много мила млада жена и се надява, че ще я посетим заедно поне веднъж.

— Казах ти вече, че не се интересувам — обърна най-сетне очи към жена си Робърт.

— Може да ни е от полза — настоя Мариса. — Например тя ме посъветва да решим предварително колко цикъла да продължим да опитваме, преди да се откажем. Обясни ми, че не е толкова ужасно, когато знаеш, че тия мъки все някога ще имат край.

— Колко цикъла ти препоръча? — попита Робърт.

— Осем — отвърна Мариса. — Според статистиката четири не са достатъчни, за да има ефект.

— Това ще рече осемдесет хиляди долара — изкоментира Робърт.

Мариса не бе в състояние да отговори. Само пари ли се въртят винаги в мислите му? Как може да сведе появата на нов живот до проста доларова сметка?

Продължиха пътя си в мълчание. Намерението на Мариса да поговори с Робърт бе намалало значително, но тя все още желаше да повдигне въпроса за спането му в гостната стая. Изпитваше нужда да каже нещо. Пристигнаха до ресторанта, тя отвори вратата на колата от своята страна, набрала вече кураж да заговори по въпроса, но забеляза, че Робърт не е в състояние да приеме този разговор.

— Изпитвам нужда да си почина от всичко това — каза раздразнително той. — Колко пъти съм ти напомнял, че тези инвитро глупости ме подлудяват. Ако не е едно, ще е друго, а сега пък тези тъпи психоконсултации.

— Не са тъпи! — отвърна рязко Мариса.

— Ето, започваш отново. В последно време не можем да поговорим, без да излезеш от релси.

Вън от колата те втренчиха остри погледи един в друг.

— Хайде да ядем! — смени той изведнъж темата.

Тя го последва ядосана в ресторанта.

Ресторантът „Китайска перла“ се ръководеше от семейство, придвижило се наскоро от китайския квартал към предградията на Бостън. Подредбата на ресторанта бе типична: двајсетина маси с пластмасови покривки с по два червени дракона. В този късен вечерен час само четири-пет от масите бяха заети.

Мариса седна на стол, обърнат към улицата. Чувстваше се ужасно. Внезапно престана да усеща какъвто и да е глад.

— Добър вечер — поздрави ги келнерът, като им даде менюто.

Мариса хвърли поглед към китаеца, поемайки листа.

Робърт я попита би ли пила с него някакъв аперитив. Още преди да успее да отговори, тя усети студена пот да покрива цялото ѝ тяло. Светкавично мисълта ѝ я бе отнесла обратно в клиниката, когато ѝ вземаха материал за биопсията. Картината пред очите ѝ бе поразяващо жива, сякаш отново лежеше там, върху гинекологичния стол.

— Махнете го оттук! — закрещя тя, скочи и захвърли листа с менюто. — Не му позволявайте да ме докосне! — продължи да вика, объркана в реалност и видения.

Тя виждаше лицето на доктор Карпентър да се подава между покритите ѝ с чаршаф крака, превърнато в лице на демон. Очите му не бяха вече сини, а черни като оникс и разкривени.

— Мариса! — извика Робърт, обхванат от смесени чувства на загриженост, шок и смущение. Останалите посетители се бяха вкаменили, насочили погледи към Мариса. Робърт се изправи и протегна ръце към нея.

— Не ме докосвай! — изпищя тя, като блъсна ръката му, завъртя се на токовете си и излетя от ресторанта, удряйки с трясък вратата.

Робърт се завтече след нея. Настигна я пред ресторанта, обви ръце около раменете ѝ и я раздруса здраво.

— Какво става с теб, Мариса? — запита той.

Тя запремига, сякаш излизаше от транс.

— Мариса, какво се е случило? Каж ми!

— Не зная какво стана — отвърна отпаднала тя. — Внезапно се оказах в клиниката, за да ми правят биопсия. Нещо щракна в главата ми и отключи отвратителното ми преживяване под действието на кетамин.

Тя погледна към ресторанта. Хората бяха струпани на прозореца да я гледат. Почувства се глупава, объркана и уплашена.

— Хайде — обгърна я Робърт с ръка, — да се махаме.

Той я поведе към колата. Мислите ѝ препускаха обратно, мъчейки се да намерят някакъв отговор. Никога не бе губила контрол до такава степен. Какво става с нея? Полудява ли?

Качиха се в колата, но Робърт не тръгна веднага, а запита:

— Сигурна ли си, че си добре? — Тази случка му дойде много.

— В момента съм само изплашена — кимна тя. — Никога не съм преживявала подобно нещо. Не мога да си обясня какво го е предизвикало. Зная, че напоследък нервите ми бяха крайно напрегнати, но това едва ли може да бъде обяснение. Наистина бях гладна, но едва ли гладът беше причината. Може би острата миризма на различни подправки в ресторанта. Обонянето влияе директно върху състоянието на мозъка. — Тя търсеше физиологично обяснение, докато внимателно отбягваше да застане лице в лице с психологичното.

— Аз ще ти кажа какво ми говори всичко това — намеси се Робърт. — То ми казва, че взимаш обилно какви ли не лекарства. Това постоянно тъпкане с хормони не може да не ти навреди. Мисля, че е поредният сигнал да спрем тази инвитро глупост, и то веднага, без отлагане.

Мариса не пророни и думица. Тя беше достатъчно изплашена, за да се замисли дали Робърт все пак не е прав.

[1] „Решителните“. — Б.пр. ↑

21 март 1990 г.

7:47 сутринта

— Искаш ли да хвърлим ези-тура, та да видим кой ще прави аутопсията? — предложи Кен Мюлер на Грег Хомел, младши асистент патолог, временно придаден към Кен за обучение в специалността. Кен беше очарован от Грег. Момчето имаше силно желание за работа и притежаваше остър ум. Кен се усмихна, задето го нарича момче, та той беше само пет години по-млад от него самия.

— Ези — печеля, тура — ти губиш — предложи хитро Грег.

— Добре, хвърляй — отвърна Кен, задълбочил се вече в болничния лист, придружаващ жертвата. Това беше жена на трийсет и три години, паднала от шестия етаж на Женската клиника.

— Тура — оповести Грег. — Ти губиш.

Грег обичаше да извършва аутопсии, докато повечето от специализиращите му колеги ги мразеха. За него това беше любопитно занимание, своего рода детективска история с тленни останки, които крият някаква загадка. Кен не беше така ентузиазизиран като Грег по отношение на аутопсиите, но в ролята на негов наставник приемаше спокойно този възторг на Грег.

Сега, когато четеше болничния лист на пациентката, той малко се ядосваше. Бяха минали повече от двацет и четири часа от настъпването на смъртта, а Кен следваше твърдо принципа аутопсията да се извършва колкото е възможно по-бързо при нещастните случаи. Вярваше, че така ще научи много повече.

Жената е била докарана с линейка в болница „Мемориал“, за да опитат да я изведат от клинична смърт, но установили, че е окончателно мъртва, а след това поставили тялото в хладилната камера. То е трябвало да бъде изпратено в съдебната медицина, но поради претрупаност от работа пропуснали да го сторят. Накрая пристигнала молба от съдебната медицина аутопсията да се проведе в „Мемориал“ и шефът на Кен се съгласил с готовност. Винаги е било

проява на политическа мъдрост да стоиш на страната на съдебната медицина. Не знаеш кога ще ти се наложи да искаш услуга от тях.

Тъкмо Грег се готвеше да направи началния Y-образен разрез на трупа, Кен му нареди да изчака:

— Прочете ли придружителния медицински лист?

— Разбира се — отговори Грег, почти обиден от подобен въпрос.

— Значи си запознат с инфертилните й проблеми? — запита Кен, все още навел глава над листа. — Опитите инвитро и блокираните фалопиеви тръби?

Запушените тръби задействаха някакво звънче в мозъка му и той си спомни посещението на Мариса.

— Да, и поради това тя е заприличала на възглавничка за игли — отвърна Грег.

— Ох! — изпъшка Кен, като погледна ръцете й.

— А тук има съвсем прясно убождане — посочи Грег сгъвката на левия лакът. — Виждаш ли подкожното кръвонасядане около вената? Взимана й е кръв малко преди да скочи от прозореца. Не допускам да е дело на нашата спешна бригада, защото тя е донесена мъртва при тях.

Очите на двамата лекари бавно се срещнаха. И двамата мислеха едно и също — пациентката сигурно не беше наркоманка.

— Може би ще трябва да потърсим намесата и на токсиколог — произнесе зловещо Грег.

— Тъкмо това е и моят съвет — каза Кен. — Запомни, че на нас ни плащат, за да се съмняваме.

— На вас ви плащат — засмя се Грег. — Като специалист аз получавам само някакво подаяние.

— Хайде де! — отвърна Кен. — Когато аз бях в твоето...

— Спести ми, моля те, тези слова — прекъсна го със смях Грег. — Добре ми е известно състоянието на медицината през средновековието.

— Какво ще кажеш за белезите от травмата при падането?

Грег изброи бързо външните белези от удара: двата крака бяха счупени, а също и тазовата кост; дясната китка бе прегъната под съвсем ненормален ъгъл; за изненада по главата липсваха каквито и да било белези.

— Добре — каза Кен, — започвай с разреза.

Грег отвори бързо корема, а след това с големи ножици срязва двустранно ребрата около гръдната кост.

— Охо — извика Грег, когато повдигна гръдната кост, — имаме известно количество кръв в медиастинума^[1].

— За какво ти говори това? — запита Кен.

— Бих казал, разкъсване на аортата — отвърна Грег. — Падането от такава голяма височина може да го предизвика.

— Изглежда, четеш и допълнителна литература по патологоанатомия — каза закачливо Кен.

— От време на време — съгласи се скромно Грег.

Двамата изгребах внимателно кръвта и я изляха в градуиран цилиндър. Оказа се около 100–200 кубически сантиметра.

— Може би греша за разкъсаната аорта — укори се Грег, — количеството кръв трябваше да е много повече.

— Не мисля така — каза Кен, като измъкна ръката си от отворения медиастинум. — Опитай аортната дъга.

Грег съсредоточено опипа цялата аорта. Изведнъж пръстите му влязоха в отвора на разкъсването. Наистина беше разкъсване на аортата.

— В края на краищата ти притежаваш всички качества да станеш добър патологоанатом — похвали го Кен.

— Благодаря ти, всевиждащи, всезнаещи Карнак Всемогъщи — пошегува се Грег, въпреки че явно бе поласкан от отпавения му комплимент. Той насочи вниманието си към изваждането на вътрешностите от трупа. Но докато работеше, научноизследователската му мисъл бе започнала да задейства някакво алармено звънче дълбоко в главата му: имаше нещо объркано в този случай, нещо извънредно много объркано...

Вече преминала през три прехвърляния на ембриони в матката, Мариса не се боеше от болки пред поредното прехвърляне. За да бъде в изискуемото положение, тя трябваше да се просне по гръб и да присвие колене чак до гърдите, та тазът да излезе напред и нагоре. Това положение за нея беше срамно и унижително, още повече че всеки можеше да влиза и излиза от залата, а Робърт чакаше във в чакалнята. В залата с нея бяха само доктор Уингейт, асистиращата сестра Тара

Маклийш и мисис Харгрейв. Но ето че вратата се отвори и влезе Линда Муър.

— Много важно е за вас да се отпуснете — каза Линда, като се настани до главата на Мариса. Тя я потупа приятелски по рамото. — Бих искала да мислите само за приятни неща.

Мариса знаеше, че психоложката ѝ желае само доброто, но да я съветва в този момент да мисли за приятни неща, беше абсурд. Не можеше да си обясни как ще ѝ помогне това, особено като знаеше, че Робърт чака отвън. Тя беше изненадана, че я бе придружил тази сутрин в клиниката, след като бе спал в гостната стая.

— Всичко е готово — информира я доктор Уингейт, това той правеше винаги. — Най-важното е, както беше и последния път, да осигурим пълна асептика.

Мариса усети, че покриващият я чаршаф бе издърпан нагоре и сега тя бе изложена пред всички погледи. Затвори очи, докато Линда продължаваше да ѝ мънка за отпускането. Но тя не можеше да се отпусне, толкова много зависеше от това прехвърляне на ембриони дори и нейният брак. Робърт я беше придружил до клиниката, но по пътя от Уестън до Кеймбридж и двамата не бяха си разменили ни думица.

— Първо стерилният спекулум — продължи доктор Уингейт. След секунда тя усети инструмента в себе си. — Сега ще промия всичко с физиологичен разтвор.

Мариса почувства струята течност вътре. После усети ръка върху рамото си. Отвори очи и видя покритото с лунички лице на Линда на сантиметри от своето.

— Отпуснахте ли се? — запита тя.

Мариса кимна утвърдително, но това беше лъжа.

— Готови сме за ембрионите — обърна се лекарят към Тара. Тя отиде веднага в съседната лаборатория. На Мариса той каза: — Може да почувствате леко пристягане, но не се безпокойте. Всичко ще протече като миналия път.

На Мариса ѝ се искаше той да престане да споменава миналия път, защото тогава от прехвърлянето не излезе нищо. Тя чу завръщането на Тара в залата и си представи тefлоновия катетър, наричан тук томкат.

— Помнете: да се отпуснете — повтаряше Линда.

— Мислете за здраво, хубаво бебе — рече Харгрейв.

Мариса усети дълбоко в корема си някакво пристягане, но то не можеше да се нарече болка.

— Трябва да сме на около един сантиметър от дъното на матката — каза д-р Уингейт, — сега инжектирам ембрионите.

— Дишайте дълбоко — посъветва я мисис Харгрейв.

— Отпуснете се — отново се обади Линда.

Въпреки надеждите си Мариса не беше оптимист.

— Чудесно — промълви лекарят. — Изтеглям катетъра сега. Не мърдайте, докато не се уверим, че всички ембриони са вътре. — И заедно с Тара изчезнаха в лабораторията.

— Добре ли сте? — попита мисис Харгрейв.

— Много добре — отвърна Мариса, безпокояща се непрекъснато, че всеки миг може някой да нахлуе.

— Сега, когато всичко мина — подметна Линда, — аз си тръгвам. Смятам да разменя някоя дума с вашия съпруг отвън.

„Късмет“ — пожела й наум Мариса. Не й се вярваше, че тъкмо този ден Робърт ще бъде много достъпен.

В същия момент се върна д-р Уингейт.

— Всичките ембриони са вътре — обяви той. Мариса усети, че спекулумът е изваден. Лекарят я потупа нежно по задника и продължи: — Сега вече можете да легнете по корем, но не мърдайте много, точно както миналия път. Искам да останете по корем три часа, а след това да лежите по гръб един час. След общо четири часа сте свободна да си вървите.

Мисис Харгрейв освободи спирачките на количката носилка и започна да я бута.

Мариса благодари на доктора.

— Винаги сте добре дошли, скъпа — отвърна лекарят. — Всички ще ви стискаме палци.

Когато излязоха в чакалнята, Мариса чу мисис Харгрейв да произнася името на Робърт. Разговорът с Линда явно е бил кратък, тъй като нея вече я нямаше в чакалнята.

Робърт се изравни с мисис Харгрейв и се запътиха към стаята, определена за Мариса.

— Бях осведомен, че всичко е протекло сполучливо — каза той.

— Настроени сме оптимистично — отвърна мисис Харгрейв. — И яйцеклетките, и зародишите бяха в отлично състояние.

Мариса не продума. Тя бе убедена, че Робърт не се чувства очарован. Без съмнение Линда го беше ядосала.

Стаята, където я настаниха, беше приятна. На прозорците имаше жълти завеси, а стените бяха в светъл зелен цвят.

Мариса бе прехвърлена внимателно от носилката на леглото. Както ѝ бе наредено, легна по корем, с извита настрани глава.

— Добре ли си? — настани се срещу нея Робърт.

— Толкова добре, колкото е възможно.

— Но ще бъдеш по-добре, нали? — настоя той.

Тя можеше да се закълне, че е нетърпелив да си тръгне.

— От мен се иска сега да лежа тук — отговори тя. — Ако имаш работа, иди си я свърши. Аз ще бъда добре.

— Сигурна ли си? — И Робърт се изправи. — Ако всичко е наред, има някои неща, които трябва непременно да свърша.

Мариса си мислеше колко е благодарен, че бе извинен. Преди да напусне стаята, той бързешком докосна с устни бузата ѝ.

Състоянието, обзело я напоследък, я караше да се чувства много по-удобно сама. При бавното влачене на минутите обаче, започна постепенно да се чувства самотна, дори изоставена. Тя започна да очаква с нетърпение посещенията на някоя сестра от време на време, за да проверява положението ѝ.

След като най-после изтекоха четирите часа, пристигна мисис Харгрейв, за да ѝ помогне да се облече. Отначало Мариса се колебаеше да стане, да не би да увреди прехвърлените зародиши, въпреки че бе спазила точно предписаното време за лежане. Мисис Харгрейв я окуражи.

Преди да напусне клиниката, мисис Харгрейв я посъветва в следващите няколко дни да не се пресилва и да избягва полов живот. „Няма такава опасност — помисли си Мариса, — особено ако Робърт продължи да спи в гостната.“ Не можеше да си спомни кога за последен път бяха имали полов контакт.

Тя поръча такси да я прибере от клиниката. Най-малко ѝ идваше наум да безпокои Робърт по този повод.

Прекара останалата част от деня в почивка. В седем вечерта гледа новините, като непрекъснато наостряше ухо да чуе колата на

Робърт. Към осем започна да поглежда към телефона, а в осем и половина набра номера на офиса му. Остави телефона да звънне двайсет и пет пъти, като се надяваше, ако Робърт е увлечен в работа, все пак по някое време да го чуе, но никой не вдигна слушалката.

Оставила телефона, Мариса се вторачи в часовника, учудена къде може да е той. Сигурно е на път за къщи, се мъчеше да убеди себе си. Беше си обещала да не плаче, защото ѝ се струваше, че това може да увреди зародишите. Но както седеше в тъмнината да чака Робърт, обзе я страхотна самота. Въпреки огромните ѝ усилия сълзите сами се затъркаляха по бузите ѝ. Даже и да беше забременяла днес, при това развитие на взаимоотношенията им не се знаеше щеше ли да бъде това достатъчно, за да се съхрани бракът им. С все по-задълбочаващо се отчаяние тя се чудеше какво ще стане с нейния живот...

Седнала зад волана на колата си, Мариса се бе запътила към Бийкън Хил, където се събираше групата „Ризолв“, на малка живописна улица. Тя намери лесно мястото и паркира наблизо. Отиде до неголяма красива къща и позвъни.

Вратата бе отворена от изключително привлекателна жена на трийсет и няколко години, с елегантна копринена рокля. Това накара Мариса да се почувства облечена бедняшки в своите джинси и пуловер.

— Аз съм Сюзън Уокър — подаде ръка жената и сърдечно раздруса ръката на Мариса.

Мариса също се представи.

— Толкова сме радостни, че дойдохте. — Тя я покани вътре.

В хола около двайсет-трийсет души, предимно жени, седяха или обикаляха, разговаряйки. Създаваше се впечатление за най-обикновено коктейл парти. Като благовъзпитана домакиня Сюзън хвана Мариса под ръка и започна да я представя на всички посетители. В това време входният звънец отново се обади и домакинята се извини, за да отиде до вратата.

За изненада и удоволствие на Мариса тя веднага бе изведена от неловкото положение. Тъкмо ѝ се струваше, че в момента ще се окаже не на място, когато представената ѝ от Сюзън Соня Бревъртън я запита

какво работи, след като ѝ бе съобщила, че самата тя е брокер във фирмата „Пайн Уебър“.

— Аз съм детска лекарка — отвърна Мариса.

— А, още една докторка! — отбеляза Соня. — Това показва, че и вие, професионалните лечители, страдате като нас. Другата медичка тук е офталмоложката Уенди Уилсън.

— Уенди Уилсън! — извика Мариса и погледът ѝ започна да обикаля из стаята. Тя усети приятна възбуда. Уенди, така ли? С нея бяха учили заедно в Медицинския институт „Кълъмбия“. Очите ѝ се спряха върху жена точно насреща през хола, не по-висока от самата нея, с къса пясъчноруса коса.

Мариса се извини на събеседницата си и започна да се провира между хората към старата си приятелка. Колкото повече се доближаваше, толкова по-безпогрешно различаваше дяволитите черти на това приятно лице.

— Уенди! — изкрещя Мариса, прекъсвайки приятелката си посред започнатата фраза.

Уенди се извъртя бързо.

— Мариса! — извика тя и я притисна в обятията си.

— Откога си в Бостън? — запита Мариса.

— Повече от две години. Специализирах в университета на Лос Анжелос, работих известно време в болницата, а след това се придвижих на изток заедно със съпруга си. Той е хирург от Харвард. Аз съм в Центъра за очи и уши. А ти какво правиш? Когато се върнах, питах и ми казаха, че си заминала на работа в Атланта.

— Това беше само двегодишен ангажимент — обясни Мариса. — Прекарах го в Центъра за контрол върху заболяванията. — След това тя ѝ разказа набързо за женитбата си, практиката си и къде точно живее.

— Уестън! — засмя се Уенди. — Та ние сме съседни. Къщата ни е в Уелсли. Я чуй, да не би да си тук като лектор на беседата тази вечер?

— Уви, не — отвърна Мариса. — А ти по какъв повод?

— Съпругът ми и аз правим вече две години опити да се сдобием с дете. Това беше истински ужас!

— Същото е и с мен — каза Мариса. — Не мога да повярвам, че безплодието ни доведе до тази среща. И аз се безпокоях, че тук няма да срещна познат човек.

— Тази първата ти среща с „Ризолв“ ли е? — запита Уенди. — Аз съм тук май че за пети път, но не бях чувала твоето име.

— Идвам за първи път — отвърна Мариса. — Винаги съм се колебаела дали да ги посетя, но напоследък психиатърката ме посъветва.

— На мен ми е приятно — каза Уенди. — Проблемът е, че не мога да накарам дебелоглавия си съпруг да дойде. Нали ги знаеш хирурзите, не признават нищо извън хирургията.

— Как му е името? — запита Мариса.

— Густав Андерсън. Той е един от онези бяло-руси шведи.

— И аз не мога да накарам съпруга си, Робърт, даже да се доближи до нещо, миришещо на терапия. Не е хирург, но е твърдоглав.

— Може би поне ще си поговорят — каза Уенди.

— Не зная. На Робърт не му харесва да мисли, че е манипулиран. Психоложката се опита да поговори с него по време на последната процедура, но стана по-лошо.

— Моля, извинете ме — издигна глас над общия брътвеж Сюзън Уокър. — Нека всеки си намери място и започваме.

Двете приятелки седнаха на близката кушетка. Мариса кипеше от въпроси към приятелката си, но трябваше да ги сдържа най-търпеливо. Двете бяха извънредно близки по време на следването. Това, че загубиха контакт след завършването, беше въпрос на местопребиваване и на стремителното впускане в различни специалности. След като си бе наложила толкова дълга изолация заради безплодието, сега Мариса бе направо възторжена, че бе открила стара приятелка, на която може да се довери от душа.

По едно време търпението ѝ да стиска уста се изчерпа и тя откри, че е отегчена от това събиране. Жените ставаха една по една и всяка разказваше историята и преживяванията си. На Мариса ѝ втръсна всичко това, защото все едно слушаше своята собствена история.

Една от жените се изправи. Тя беше по професия адвокатка и наблегна, че инфертилните жени се нуждаят от специална закрила и подкрепа на обществото.

— Ако съществуваше такава формална подкрепа — заключи тя, — може би моята колежка и приятелка Ребека Зиглър щеше да бъде в този момент сред нас.

След като адвокатката седна, в стаята настъпи пълна тишина. Всички си спомняха с тъга за мъртвата жена. Когато се изправи следващата гостенка, Мариса се обърна към Уенди:

— Ребека посещаваше ли често тези сбирки?

— Да, горката жена — отговори Уенди. — Дори на последното събиране, преди да се самоубие, говорих с нея.

— Беше ли много потисната? — попита Мариса.

— Не съм забелязала такива признаци — отговори Уенди.

— Видях я в деня на смъртта ѝ — съобщи Мариса. — Всъщност тя тогава удари съпруга ми.

Уенди изгледа Мариса с изненада.

— Това стана в клиниката — обясни Мариса. — Тогава тя беше изтървала нервите си и буйстваше. Мъжът ми се опита да я възпре и тя го удари. Любопитно е, че тогава поведението ѝ не беше на потиснат човек. Да, беше разгневена, но не депресирана. Изобщо беше ли спокоен човек?

— Такава изглеждаше винаги когато съм я срещала.

— Странно — изкоментира Мариса.

— Време за почивка с кафе — съобщи Сюзън Уокър, след като последната жена свърши разказа си. — Тази вечер имаме почетен гост, доктор Алис Мортланд от Колумбийския медицински център в Ню Йорк. Тя ще ни изнесе лекция за най-новите аспекти на Гаметния интрафалопиев трансфер.

— Интересуваш ли се от лекцията? — погледна Мариса към Уенди.

— Ни най-малко — заяви тя. — Не виждам как ГИФТ ще помогне на двете ми напълно запечатани фалопиеви тръби.

— Свети Толедо! — извика Мариса. — Моят проблем е същият: и аз имам запушени тръби.

— Та това е чудо — изсмя се кратко Уенди. — Какво представляваме ние, нима истински близначки? Нека си представим, че сме в Медицинския институт и се готвим да избягаме от лекции. Можем да се спуснем до този приятен бар и да си побъбрим.

— Няма ли да обидим домакинята? — попита Мариса.

— Не и Сюзън — успокой я Уенди. — Тя е разбран човек.

Десет минути по-късно Мариса и Уенди седяха една срещу друга до огромен прозорец, гледащ към оживената Бийкън стрийт с

помръкващата Бостънска градина зад нея.

Двете жени си поръчаха минерална вода и се засмяха.

— Никакъв алкохол. Нека пролетта е вечна — пожела Уенди.

— Преди седмица ми присадиха за четвърти път ембриони — подхвана Мариса.

— Отново съвпадение — удиви се Уенди. — Същото стана и с мен, само че моето е за втори път. Къде ги провеждаш ти?

— В Женската клиника в Кеймбридж — отвърна Мариса.

— Не мога да повярвам — учуди се Уенди. — Аз също ходя там. При доктор Уингейт, нали?

— Да — каза Мариса. — Доктор Карпентър е моят гинеколог, а доктор Уингейт ми провежда фертилизацията инвитро.

— Аз ходя при Миган Картър — каза Уенди. — Винаги съм предпочитала жените гинеколози. При Уингейт съм само за инвитро.

— Не е за вярване как не сме се срещнали досега. На мен те ми се нравят, защото стриктно пазят лекарската тайна, и това е главната причина да избира тази клиника.

— Точно така възприемам и аз нещата — каза Уенди.

— Подейства ли ти шокиращо, когато разбра, че фалопиевите ти тръби са запушени? — попита Мариса.

— Напълно — отвърна Уенди. — Не съм го допускала никога. Каква ирония, като си помисля само за хилядите противозачатъчни мерки, предприемани от нас по време на колежа и следването, а сега не си представям как може човек да не иска дете.

— Абсолютно по същия начин разсъждавам и аз — потвърди Мариса, — но изненадата ми беше страшна, когато разбрах, че причината за блокиране на тръбите ми е туберкулозен салпингит^[2].

— Тези съвпадения започват да стават загадъчно тайнствени — постави с удар Уенди чашата си върху масата. — Диагнозата е същата и при мен: развитие на туберкули по тръбите. Дори кожната ми проба Пирке е положителна.

Почти цяла минута двете жени се взираха една в друга. Толкова много бяха съвпаденията, та не беше за вярване. Епидемиологичната подготовка на Мариса я накара изведнъж да се усъмни. Паралелността на техните два случая беше нещо изключително. Това я върна във времето на следването им.

— И ти ли мислиш каквото мисля аз? — запита Уенди.

— Възможно е — отговори Мариса. — Чудя се за онези месеци от практиката ни, прекарани в Белвю. Спомняш ли си случаите от туберкулоза, особено резистентните на лечението? Помниш ли, че тогава се говореше за ново разрастване на туберкулозата?

— Как може да забравя.

— За щастие рентгеновото изследване на белия ми дроб е съвършено чисто — заяви Мариса.

— Също и моето — добави Уенди.

— Чудя се дали сме изолирани случаи или част от по-голяма, различна форма на туберкулозен салпингит, и то в такава здрава нация като САЩ. — Мариса поклати глава.

— Защо да не се върнем на събранието и да попитаме има ли други със същата диагноза? — предложи Уенди.

— Сериозно ли говориш? — запита Мариса. — Шансовете са толкова малки, че едва ли си заслужава.

— Все пак любопитна съм — отвърна Уенди. — Съвсем близо е и цялата аудитория ни е подръка.

Докато вървяха обратно към къщата, Мариса повдигна въпроса за разправиите с Робърт, въпреки че ѝ беше неприятно, но изпитваше нужда да сподели с близък човек проблемите си.

— В последно време започна да спи в гостната — промълви Мариса. — Отказва също среща с психолог. Заявявал ми е, че не се нуждае от никого да му обяснява защо е нещастен.

— Всички ние, инфертилните, имаме семейни недоразумения — съгласи се Уенди, — и то по-специално ангажираните в инвитро. Естествено, всеки се справя посвоему. Моят съпруг Густав прехвърли малкото внимание, което ми отделяше, изцяло върху работата си. Винаги е в болницата. Всъщност не го виждам у дома.

— Робърт прави същото все повече и повече. Ако поне един от имплантираните зародиши не хване, не виждам по какъв начин ще можем да предотвратим бурята.

— Вие се върнахте! — зарадва се Сюзън, като им отвори вратата. — Пристигате тъкмо навреме за десерта.

Уенди сподели със Сюзън какви са намеренията им. Тя ги въведе в хола. Тук гостите, вече обособени в малки групички, разговаряха и ядяха шоколадов кейк.

— Мога ли да помоля за вниманието ви за последен път — провикна се Сюзън и обясни, че Уенди има няколко въпроса към тях.

Изправена в средата на хола, Уенди се представи на тези, които не знаеха, че е лекарка. След това ги запита колко от тях лекуват запушени тръби.

Три жени вдигнаха ръка.

— На някоя от вас да е казано, че тръбите ѝ са блокирани от туберкулозен процес? — запита ги тя.

Всяка направи въпросителна гримаса и повдигна вежди. Някоя от трите не беше сигурна.

— На някоя от вас да е било препоръчано да взима лекарство, наречено изониазид? — намеси се Мариса. — И да ви е било препоръчано да го взимате месеци наред?

Две от жените вдигнаха ръка. Те заявиха, че след като им е била направена лапароскопия, и двете са били насочени към интернистите си. Там било споменато някакво лекарство за по-продължително време, но и на двете то не било дадено, а ги посъветвали да се явяват на всеки три месеца за контролен преглед.

Мариса записа имената и телефонните им номера: Марсия Лайонс и Катрин Золк. Те обещаха, че ще се консултират с домашните си лекари, за да установят със сигурност какво е лекарството.

Дълбоко изненадана, Мариса дръпна Уенди настрана.

— Струва ми се невероятно! Ето че заедно с нас случаите станаха вече четири. Изглежда, хипотезата от Белвю се потвърждава.

— Четири случая не правят серия — предупреди я Уенди.

— Но ни дават значителни основания за размисъл — настоя Мариса. — Четири случая от доста рядко заболяване в сравнително малка географска зона; освен това при нито един от случаите няма данни за същата инфекция в други органи на пациентката. Мисля, че сме по следите на нещо трудно обяснимо. Имам намерение да проследя докрай тази работа — зарече се Мариса.

— Да го извършим тогава заедно — предложи Уенди.

— Чудесно! — съгласи се Мариса. — Най-напред смятам да използвам връзките си с Центъра за контрол върху заболяванията. Можем да започнем още тази вечер. Къде е колата ти?

— До Центъра за очи и уши — каза Уенди.

— Моята е по-близо. Ще те откарам до твоята кола, а после ще ме следваш, за да идем у дома. Съгласна?

— Съгласна съм! — отвърна с готовност Уенди.

Докато благодаряха и се сбогуваха с домакинята, Мариса каза:

— Знаете ли причината за безплодието на Ребека Зиглър?

— Мисля, че запушени тръби — отговори Сюзън.

— Случайно да имате нейния телефонен номер? — запита Мариса.

— Струва ми се, че го имам — каза Сюзън, взе го от кабинета си и го връчи на Мариса.

Докато караше колата към дома, възбудата ѝ растеше. Четирите случая на изолиран туберкулозен салпингит изведоха нейния собствен от сферата на изключенията и я насочиха към тенденцията за обществено значимо заболяване.

Мариса вкара колата направо в гаража, а после посрещна Уенди, която паркира отпред. Влязоха в къщата през официалния вход.

— Хубава къща — възхити се Уенди, следвайки Мариса по коридора на път към кабинета ѝ.

— Така ли мислиш? — произнесе Мариса без ентузиазъм. — Била е на семейството на Робърт още преди да се оженим. Да ти кажа откровено, никога не съм я харесвала.

Мариса се зае веднага да търси домашния телефон на Сирил Дубчек. Намери го и се обърна към Уенди:

— Ще позвъня на един от шефовете в Центъра за контрол върху заболяванията. През последната година от пребиваването ми там имахме за кратко време по-интимни отношения.

Мариса набра телефонния номер и зачака. Уенди понечи да каже нещо, но Мариса вдигна ръка да я възпре.

Сирил беше на телефона. Отначало си размениха обичайните любезности, а след това Мариса натисна бутона за усилване и гласовете екнаха в стаята.

— Чувал ли си напоследък из Центъра да се приказва за внезапно повишаване на броя на туберкулозните салпингити?

— Не, доколкото си спомням — каза Сирил. — Защо питаш?

— Тук, в Бостън, има четири случая. Това са относително млади жени и при тях няма данни за туберкулоза в други органи, по-специално в белия дроб.

— Какво искаш да кажеш с относително млади?

— Малко под и над трийсетте.

— Твърде са старички да ги лекува педиатър — каза Сирил. — Как стигнаха до твоето внимание?

— Знаех си, че не мога да те надхитря — усмихна се Мариса. — Истината е, че аз съм един от тези случаи. Вече една година ми правят фертилизирани инвитро. Тази вечер открих още три жени със същата необичайна диагноза.

— Много съжалявам, че те накарах да говориш за своите неволи — извини се Сирил, — но тук, в Центъра, не съм чувал нищо по въпроса. Мога обаче да попитам в бактериологията. Ако съществува нещо подобно, те със сигурност са в течение. Като поговоря с тях и науча нещо, ще ти се обадя веднага.

След съответното сбогуване Мариса затвори телефона и изключи усилвателя. После се обърна към Уенди и я запита дали е удобно да потърсят мъжа на Ребека Зиглър.

— Не съм сигурна дали точно сега имам настроение за това. — Уенди погледна часовника си. — А и минава десет.

— Мисля, че си струва рискът — отвърна Мариса и набра номера. След седмото позвъняване някой вдигна. В слушалката ечна силен шум: смехове и музика. Мариса попита дали се е свързала със семейство Зиглър и чу гласа да вика на останалите да се умират за малко.

— Вие ли сте съпругът на Ребека Зиглър? — попита Мариса.

— Бях — каза мъжът. — Кой се интересува?

— Аз съм доктор Блументал. Надявам се да не ви безпокоя в неподходящо време. Получих телефонния ви номер от „Ризолв“. Известна ли ви е тази организация?

— Да — отговори мъжът. — Нещо не е в ред ли?

— Ако не ви причинявам голямо безпокойство — продължи Мариса, — бих искала да ви задам въпрос относно състоянието на Ребека.

— Някой да не си прави майтап по телефона?

— Не — каза Мариса, — наистина. Бих искала само да попитам проблемите на Ребека бяха ли свързани с нейните фалопиеви тръби? Това са тръбите от яйчниците до матката.

— Зная какво са фалопиевите тръби — отвърна мъжът. — Само за минутка, моля. — И той викна към гостите: — Млъкнете за малко бе. Не мога да чувам. — А после отново ѝ заговори: — Моите приятели. Стадо говеда.

— А относно Ребека? — настоя Мариса.

— Да, нейните тръби бяха блокирани.

— А случайно да знаете какво е довело до блокажа? — продължаваше да настоява Мариса.

— Знам само, че бяха блокирани. За повече от това ще трябва да попитате нейните доктори. — Изведнъж се чу трясък и шум от посипани стъкла. — Исусе! — извика мъжът. — Хей, аз трябва да вървя! — И връзката прекъсна.

Двете жени се втренчиха една в друга и Уенди каза:

— Толкоз за опечаления вдовец.

— Поне не трябва да се чувстваме виновни, че позвънихме — заключи Мариса. — Все същото запушване на тръбите. Мисля, че си заслужава да поразровим случая. Ако се окаже, че и тя е имала туберкулозен салпингит, цялата работа започва да загрубява.

Уенди кимна.

— Чакай малко — извика Мариса.

— Сега пък какво? — запита Уенди.

— Пропуснахме да питаме тези две жени от „Ризолв“ къде провеждат лечението си. Зная, че Ребека беше в клиниката.

— Имаш номерата им. Обади се — посъветва я Уенди.

Мариса позвъни последователно и на двете. Те отговориха, че се лекуват в Женската клиника.

— Започва да става интересно — подметна Уенди.

— За мен е ясно, че трябва да посетим клиниката. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Например утре. С мен ли си?

— Не бих пропуснала за нищо на света — каза Уенди.

— Здравейте — чу се мъжки глас.

И двете се обърнаха към вратата. Там стоеше Робърт, облечен по домашному и с чехли на бос крак. Държеше очилата си в ръка.

Мариса излезе иззад бюрото и представи старата си приятелка Уенди, като му обясни накратко обстоятелствата около неочакваната им среща в „Ризолв“. Робърт раздруса сърдечно ръката на гостенката.

— Запътил съм се към кухнята да си направя чай — обясни той.
— Желаете ли някоя от вас да се присъедини?

— С удоволствие бих изпила един чай — обади се Уенди.

Робърт се обърна и изчезна към кухнята.

— О — каза Уенди, — а аз си мислех, че Густав е красавец.

— Аз го обичам — закима Мариса, — но сега вървим по трънлив път. — Тя присви рамене. — Поне аз го усещам така.

Когато влязоха в кухнята, Робърт вече беше сложил чайника на печката и наредил различни кутии с чай и три чаени купички върху масата.

— Е, как мина сбирката ви? — запита той.

Мариса я описа възторжено и наблегна на обстоятелството, че е била посетена от повечето съпрузи.

— Вашият съпруг беше ли там? — обърна се Робърт към Уенди.

— Не, той беше зает в операционната.

— А идвал ли е някой друг път? — настоя Робърт. В това време чайникът засвири и той скочи да го вземе.

— Не е имал възможност да посети ни едно събиране — отговори Мариса вместо Уенди.

— Ясно — каза той и започна да пълни купичките с врялата вода, но на лицето му играеше усмивка, която подразни Мариса.

— Сигурна съм, че ще промениш мнението си за „Ризолв“, ако посетиш поне едно събиране — отвърна Мариса.

— Може би ще трябва да поговоря с мъжа на Уенди — каза Робърт. — Струва ми се, че сме сродни души.

— Отлична идея — съгласи се Уенди.

— За мен събирането беше изключително полезно — каза Мариса, — не само че срещнах отново Уенди, но открих, че четири от събраните там имаме една и съща рядка диагноза.

— За туберкулозата ли говориш? — попита Робърт.

— Точно така — отговори Мариса.

— И аз съм една от четирите — добави Уенди.

— Да не се майтапите, а? — удиви се Робърт.

Мариса разпалено му заобяснява колко е необикновен този факт и му каза, че утре започват официалните си разследвания в Женската клиника.

— Какво имате предвид под официално разследване?

— Искаме да научим колко още случая като нашите има там — отвърна Мариса. — Искаме да разберем дали Ребека Зиглър е имала същото заболяване.

— Клиниката няма да ви предостави подобна информация.

— Защо не? — запита Мариса. — Това може да има социално-здравни последици. Може да открием нещо... нещо, свързано с токсичен синдром.

Робърт изгледа първо Мариса, после и Уенди. Установи, че са много разпалени, и ги посъветва:

— Мисля, момичета, че трябва да си седнете на дътата. Дори да разнищите до дъно тая загадка, това няма да излекува вашето безплодие. Сериозно се съмнявам, че ще стигнете донякъде с клиниката. Би било страшно неетично, дори незаконно, да ви предоставят документация за пациентите си без тяхно съгласие.

Мариса нямаше желание да го слуша.

— Този проблем за туберкулозата ме гризе от самото начало. Решила съм да го разнищя до дъно независимо какво ще ми струва. Току-що говорих със Сирил Дубчек и той може да ме подкрепи, позовавайки се на авторитета на Центъра за контрол върху заболяванията.

Робърт само поклати глава. Той явно не одобряваше всичко това.

— Добре тогава. Ще ви оставя да кроите детективски планове.

Взе си чая и изчезна.

Когато стъпките му заглъхнаха, Уенди се обади:

— Боя се, че той е прав. Май ще ни бъде изключително трудно да се доберем до медицинските документи.

— Трябва да опитаме — заинати се Мариса. — Може да се позовем на лекарския си авторитет, разбираш ли, да подходим професионално. Ако и това не помогне, ще измислим нещо друго. Нали си с мен?

— Абсолютно! — отвърна Уенди. — Ще се държим!

Мариса се усмихна. Не можеше да дочака утрото.

[1] Кухината между двата бели дроба, в нея се намират сърцето, аортата, големите лимфни съдове, тук минават хранопроводът и трахеята. — Б.пр. ↑

[2] Салпингит се нарича всеки възпалителен процес на фалопиевите тръби. — Б.пр. ↑

6

29 март 1990 г.

9:30 сутринта

Двете жени току-що бяха влезли в централното фоайе на клиниката.

— Знаеш ли къде е отделът за досиетата на пациентите? — обърна се Мариса към Уенди.

— Нямам ни най-малка представа, ще питам. — Уенди се осведоми на информацията и двете се запътиха към асансьорите. — Шестият етаж — обясни тя.

— Близо е до ума — каза Мариса, — щом Ребека Зиглър скочи оттам веднага след като е прочела документите си.

— Странно какво може да е прочела.

Мариса я подкрепи с енергично кимване.

На шестия етаж лесно намериха отдела. Пред вратата до асансьорите се чуваше ясно тракането на пишещите машини. Мариса бе доволна, че е далеч от кабинета на Линда Муър. Никак не ѝ се искаше сега да налети на познат човек. Двете жени влязоха в малка зала.

Нямаше никакво съмнение, че това е отделът. Покрай стените видяха шкафове с папки. Три секретарки с наушници чукаха на машините. Около петдесетгодишна жена, седнала зад бюро вдясно от входа, ги поздрави любезно:

— С какво мога да ви помогна?

Върху значката на ревера ѝ бе написано: „Хеден Солано, библиотекарка на Отдела за медицинска регистрация“.

— Аз съм доктор Блументал — представи се професионално Мариса, — а това е доктор Уилсън. — Уенди кимна, а мисис Солано им се усмихна. — Интересуваме се дали можем да съберем от регистрацията на клиниката случаите с блокаж на фалопиевите тръби.

— Съвсем спокойно — отговори мисис Солано.

— А как стои въпросът с грануломатозния блокаж? — запита Мариса.

— По този специфичен въпрос не съм сигурна. Момент само, да погледна в нашия диагностичен код. — Тя завъртя стола си към лавиците отзад и извади тънка папка. — Имаме код за грануломатозни инфекции на фалопиевите тръби. — Вдигна поглед от папката.

— Чудесно — възкликна Мариса с усмивка. — Ако не ви затрудняваме много, бихме желали да получим списък.

— Никакви затруднения — каза мисис Солано.

Мариса и Уенди размениха доволни погледи.

— Къде ви е документът, че сте упълномощени да извършите това изследване? — запита мисис Солано.

— Не допускахме, че ще ни е необходим подобен документ, когато провеждаме научно изследване — обади се Уенди.

— Необходим е за всякакъв вид изследвания — обясни мисис Солано.

— Добре — каза Мариса, — към кого да се обърнем за издаването на такъв оторизиращ документ?

— Само един човек има право — съобщи мисис Солано, — доктор Уингейт, директорът на клиниката.

Докато чакаха отново пред асансьора, Мариса разтърси гневно глава.

— Проклятие! Мислех си, че всичко е наред.

— Аз също — каза Уенди. — Но сега ми се струва, че Робърт беше прав. Няма да успеем да убедим Уингейт за документа.

— Нека не се обезкуражаваме така бързо — настоя Мариса.

Кабинетите на доктор Уингейт бяха на втория етаж. Имаше един официален като директор на клиниката и друг, работен, като шеф на Отдела за оплождане инвитро. В първия кабинет го нямаше, затова отидоха във втория, където научиха, че е в лабораторията. Регистраторката отиде да го уведоми, че го чакат.

— Хубаво е да сме тук не за процедури — пошепна Уенди.

Мариса се усмихна и кимна.

— Доктор Уингейт ще ви приеме — обади се регистраторката след половин час. Тя им посочи третата врата вдясно по коридора.

Уенди почука и доктор Уингейт ги покани да влязат.

— Е — надигна се той иззад бюрото си, върху което имаше микроскоп. Цялата стая приличаше на лаборатория, а не на кабинет. — Не знаех, че двете се познават.

Уенди му обясни, че са приятелки още от университета.

— Какво мога да направя за вас, дами, тъкмо днес? — Покани ги с ръка да седнат, но той остана прав. — Трябва да ви предупредя, че ме очаква фертилизация, така че не разполагам с много време.

— Няма да ви губим времето — успокои го Мариса. Обясни му набързо, че двете имат еднакви проблеми с тръбите и са открили и още два подобни случая. — Четири случая от такова рядко заболяване като туберкулозен салпингит ни се струва нещо екстрено. Интересуваме се от научна гледна точка.

— Не мога да ви помогна — каза доктор Уингейт. — Политиката на клиниката е да пази стриктно лекарската тайна. Не мога да позволя достъп до документите на пациентите, още повече че и директивата от Центъра в Сан Франциско е такава.

— Но такова изследване може да се окаже от голяма полза — настоя Мариса.

— Съгласен съм — призна доктор Уингейт. — Благодаря ви, че насочихте вниманието ни върху тези случаи. Ще се заемем с проблема. Сигурен съм, че разбирате моята позиция.

— Можем да поговорим с жените, включени в това лечение, и да получим тяхното съгласие — предложи Уенди.

— Съжалявам, дами — каза с явно нетърпение доктор Уингейт, — изложих ви нашите правила и вие трябва да ги зачитате. А сега трябва да си върша работата.

Двете жени кимнаха, а Мариса предложи:

— Не може ли все пак да помислите и да ни уведомите?

— Няма какво да мисля — отвърна Уингейт. — Не е възможно да ви дам позволение. И това е окончателно. Сега ме извинете.

При асансьора жените се втренчиха една в друга.

— Не ми казвай, че Робърт е бил прав — викна ядосана Мариса. — Само да съм те чула, започвам да пищя.

На първия етаж се спряха близо до информацията.

— Познаваш ли някой от персонала достатъчно добре, та да го помолиш да използва компютъра? — попита Уенди.

— За нещастие не — поклати глава Мариса, — но ми хрумна друга идея. Тя не ще ни помогне да разрешим тукашните си проблеми, но ще ни даде отговор на някои въпроси относно Ребека Зиглър. Понеже се отнася за самоубийство, аутопсията трябва да се извърши в съдебната медицина. Сигурно са огледали тръбите ѝ.

— Заслужава да опитаме — каза Уенди. — Да вървим в моргата и да видим. Но първо да се обадя в моя кабинет да разбера как вървят нещата без мен.

— Аз пък ще позвъня в съдебната медицина — реши Мариса.

След като приключиха разговорите, Мариса каза:

— Добре че позвъних в съдебната медицина. Въпреки че Ребека е била техен случай, те са го отстъпили на болницата „Мемориал“ и аутопсията е проведена при тях. Тръгваме нататък.

След неуспеха в Женската клиника Мариса бе щастлива да научи, че нейният приятел доктор Кен Мюлър е извършил аутопсията на Ребека. Беше сигурна, че няма да има затруднения да научи резултатите.

— Доктор Мюлър е в моргата — каза секретарката. — Влезе преди няколко минути и не очаквам да завърши за по-малко от час.

— В коя зала е? — попита Мариса.

— Номер три — отвърна секретарката.

— Не може ли да почакаме? — запита Уенди, докато вървяха през патологоанатомията към моргата. Още по време на следването мразеше аутопсиите. Само мисълта за тях предизвика и в момента буря в стомаха ѝ.

— Мисля да поговоря с Кен още сега, щом имаме тази възможност — обърна се към Уенди Мариса, но забеляза променения цвят на лицето ѝ. — Да не ти е зле, Уенди?

Тя си призна, че аутопсиите винаги са я ужасявали.

— Почакай ме тук — посъветва я Мариса. — Ще се оправя бързо. Да не мислиш, че на мен аутопсиите са голямата ми любов?

Още като отвори вратата, Мариса беше обгърната от тежката миризма на трупове и дезинфектанти. Тя видя двама души от двете страни на метална маса, а между тях лежеше труп на млад мъж, чиито вътрешности те вадеха.

— Кен — викна плахо Мариса.

И двамата мъже вдигнаха глави.

— О, Мариса, здравей — отзова се Кен. — Хайде, ела при нас, та да те запозная с най-лошия специалист от „Мемориал“.

— Хиляди благодарности — каза Грег.

Кен ѝ го представи, като смени предишната шеговита оценка с най-хвалебствени отзиви.

— Интересен случай, а? — запита Мариса, за да почне разговора.

— Всички са интересни — каза Кен, — ако не беше така, щях да специализирам дерматология. На приятелска визита ли си?

— Не — отговори Мариса. — Разбрах, че ти си аутопсирал трупа на Ребека Зиглър.

— Аз — намеси се Грег. — Кен ме наблюдаваше.

— Огледахте ли фалопиевите тръби? — попита Мариса.

— Огледал съм всичко — отвърна Грег. — Какво по-специално искате да знаете?

— Прегледахте ли микроскопските срезове? — пак попита Мариса.

— Разбира се — каза Грег. — Имаше грануломатозна деструкция на тръбите от туберкулозен характер. Това обаче е странична находка и няма никаква връзка със смъртта ѝ. — Като се обърна към Кен, Грег запита: — Ще ѝ кажеш ли за другите неща?

— Какви други неща? — наостри уши Мариса.

— Нещо, което дълбае мислите и на двама ни оттогава — каза Кен, — но не съм убеден, че трябва да ти го съобщавам.

— Какви ми ги разправяш! — възмути се Мариса. — Защо да не ми кажеш? Искаш само да дразниш любопитството ми?

— Добре, но никому нито дума — каза Кен. — Смятам да обсъдя този проблем със съдебния медик и не желая да го е чул преди това от някой друг.

— Обещавам! Можеш да ми вярваш напълно.

— Всеки мисли, че патологията е самата истина. Нали разбираш, последната дума, окончателният отговор. Но невинаги е така — разсъждаваше Кен. — Понякога интуицията ти говори нещо, но ти не можеш да го документиращ категорично.

— За бога, кажи ѝ най-после — провикна се Грег.

— Цялото тяло бе покрито със следи от множество инжекции, но една беше съвсем прясна, направена явно преди смъртта. Изследвахме за наркотици, не излезе нищо. Сега сме се заловили да търсим други неща.

— Майтап ли си правиш? — запита Мариса.

— Никакви шеги — отвърна Кен. — Другата част от мистерията е, че при разкъсване на аортата ѝ намерихме съвсем малко кръв. При такова жестоко разкъсване на аортата се получава огромен кръвоизлив. Намирането на малко количество кръв в случая не е съвсем убедително, но подсказва нещо.

— А какво именно? — попита възбудено Мариса.

— Че когато е летяла от тази височина, тя е била вече мъртва — заключи Кен.

Мариса се вкамени. В този момент изгуби способност да говори. Това заключение бе ужасяващо.

— Ето, сега виждаш нашия проблем — продължи Кен. — За да го обявим официално, трябва да представим допълнителни доказателства. Трябва да обясним какво е предизвикало смъртта ѝ, преди да падне. Огледахме внимателно цялото тяло, изследвахме най-детайлно мозъка, но все нищо. Единствената ни надежда са очакваните токсикологични проучвания.

Мариса бе онемяла, втрещена в Кен.

— Ако искаш, ще ти се обадя, щом открием нещо — каза той.

— Моля те, бъди добър! — продума най-сетне Мариса. Замайана, тя се олюляваше, когато пристъпи към вратата.

— Струва ми се, че не можем да приемем това за истина — каза Уенди, като разбъркваше кубчетата лед в чашата си с минерална вода. — Да мислим, че Ребека Зиглър е била умъртвена, а след това изблъскана през прозореца, е твърде абсурдно. Не е за вярване.

Уенди се беше изопнала върху кушетката в кабинета на Мариса, а тя седеше зад бюрото си. Чакаха да пристигне Густав. Той бе зает с късна операция по спешност, но всеки момент щеше да е тук. По настояване на Уенди двете бяха решили да се съберат заедно със съпрузите си на съвсем неофициална вечеря с пица. Надяваха се, че ако съпрузите им се опознаят, може би ще решат да дойдат на някое от

събиранията с „Ризолв“. Уенди вярваше, че това ще е от изключителна полза, но Мариса не беше сигурна.

— Поне успях да взема номера на социалната осигуровка на Ребека от талона — извести Мариса. — Ако се доберем по някакъв начин до компютъра в клиниката, ще научим какво е прочела през последния си ден горката жена, ако изобщо е имала възможност да прочете нещо.

— Започваш пак с твоето разюздано въображение — сопна се Уенди. — Фантазираш си, че са я откарали горе, ликвидирали са я и са я хвърлили през прозореца. Та това е толкова пресилено дори само да си го мислиш.

— Независимо от това, за момента ще го допуснем — отвърна Мариса. — Имаме доказателства, че и тя е имала туберкулоза на фалопиевите тръби.

Внезапно Мариса взе да рови сред бележките по бюрото си и откри телефонните номера на Марсия Лайънс и Катрин Золк. Позвъни им последователно и научи, че и двете са говорили с домашните си лекари за взимането на изониазид. Лекарите се тревожели от туберкулозна инфекция.

Като остави телефона, тя се обърна към Уенди:

— Сега вече имаме пет случая. Проклет да е Уингейт със своята лекарска тайна. Само от пет случая не можем да направим кой знае какви статистически заключения. Налага ни се да открием дали съществуват още.

— Нека бъдем честни — каза Уенди. — Уингейт изпълнява разпореждания отгоре. Може би е започнал да преглежда вече случаите.

— Надявам се — каза Мариса. — Междувременно хайде да проверим болниците, където работим. Ти се заеми с градската, а аз ще преровя „Мемориал“. Може да намерим други случаи.

Звънна входният звънец. Уенди се изправи и погледна часовника си. Беше почти девет вечерта.

Мариса остана поразена от фигурата на Густав. Той стърчеше като гигант най-малко четирийсет сантиметра над нея. Косата му беше светлоруса и къдрава, а очите пастелносини.

— Съжالياвам, че закъснях — извини се той, след като Уенди го представи на Мариса и Робърт. Робърт бе излязъл от кабинета си още

при звъна на вратата. — Дълго време трябваше да чакаме за анестезия и това ни забави.

— Няма значение — успокой го Мариса и каза на Робърт да се погрижи за питието на Густав, докато те с Уенди телефонират да им бъде донесена пицата.

Когато пицата пристигна, всички насядаха около масата в столовата. Мъжете пийваха бира. Мариса се радваше, че Робърт прие приятелски Густав. Тя знаеше, че той не обича да дружи с доктори. Когато настъпи затишие в разговора, Робърт поде:

— Не чухме нищо за посещението ви в клиниката днес.

Мариса погледна към Уенди. Не искаше дискусия за посещението им, защото щеше да чуе „нали ви казах“.

— Хайде де — настоя Робърт. — Какво се случи в клиниката?

Обръщайки се към Густав, той му обясни, че днес жените им са направили опит да се доберат до компютъра на клиниката.

— Опитвахме се, но те ни отказаха — обади се Уенди.

— Не съм изненадан — отвърна Робърт. — Държаха ли се брутално при отказа?

— Никак — отговори Уенди. — Наложил ни се да посетим директора на клиниката. Той ни обясни, че това е политика, било им наредено от Центъра в Сан Франциско.

— Мисля, че е проява на късогледство — намеси се най-после и Мариса. — Въпреки че не открихме нищо в клиниката, установихме, че случаите на това рядко заболяване са вече пет, а локализираните пет случая от рядко заболяване заслужават подробно изучаване.

— Пет случая от какво? — намеси се Густав.

Уенди му обясни накратко, че се отнася за случаи на туберкулозен салпингит също като нейния.

— Така че отидохме до клиниката да проверим има ли и други — дообясни Мариса, — но ни казаха, че е лекарска тайна.

— Ако ти беше шеф на клиника — обърна се Робърт към Густав, — би ли допуснал двама души направо от улицата да бърникат медицинската ти документация?

— Абсолютно не — съгласи се Густав.

— Тъкмо това се опитвах да обясня на тези дами снощи — каза Робърт. — Клиниката действа по съвсем резонен, етичен и законен маниер. Бих бил шокиран, ако им бяха дали някаква информация.

— Едва ли сме точно хора от улицата — обади се разгорещено Уенди. — Ние сме лекарки и в същото време пациентки на тази клиника.

— Щом сте две от тази серия — установи Густав, — надали бихте били обективни в случая.

— Ще пия по този повод — каза Робърт и надигна бирата си.

Уенди и Мариса си размениха отчаяни погледи.

Като избърса уста с китката си, Робърт изгледа Мариса.

— Пет случая? Та снощи ти говореше за четири.

— Ребека Зиглър се оказа петият — отговори Мариса.

— Шегуваш ли се? — И Робърт се обърна към Густав: — Това е жената, която се самоуби в клиниката.

— Трагичен случай — кимна Густав. — Уенди ми каза за нея.

— Може би е много по-трагичен, отколкото ти се струва — избърбори Мариса, без да се замисли. — Уенди и аз научихме днес нещо по-различно. Ребека Зиглър може да не се е самоубила. Може би е била умъртвена преди това. Ето колко резонно, етично и законно се ръководи Женската клиника.

Веднага след като спомена това шокиращо предположение, тя съжали за постъпката си. Имаше хиляди основания да не говори по този въпрос и на първо място даденото обещание на приятеля ѝ Кен. Тя тукатси се опита да промени темата, но Робърт не можеше да бъде баламосан лесно.

— Струва ми се, че е най-добре да изясниш всичко докрай.

Осъзнала грешката си, Мариса разбра, че няма друг избор, освен да сподели цялата история. След като тя разказа за посещението в патологията и разговора със специалистите, Робърт се обърна към Густав:

— Ти си лекар. Какво ти е мнението за всичко това?

— Нееднозначно — отвърна Густав. — Струва ми се, че тези двама патолози дават воля на детективската си фантазия. Както казват самите те, липсват конкретни доказателства. Разкъсването на аортата винаги е смъртоносно. Вероятно по време на удара на тялото в бетонната саксия сърцето е било в диастола^[1] и в този момент е спряло, без да изтласква кръв. При разкъсването в аортата е имало кръв, застояла в този миг, тоест малко количество.

— Звучи правдоподобно за мен — заключи Робърт.

— Вероятно Густав е прав — съгласи се Мариса, доволна да приключат с тази тема. Не ѝ се искаше да повдига въпроса, че в чакалнята Ребека съвсем не беше в депресия. — Дори и да е така, смъртта на Ребека ни прави още по-настойчиви да достигнем до компютъра на Женската клиника. Много бих искала да видя написаното в нейния картон. Прочетеното от нея сигурно има някаква връзка със смъртта ѝ.

— Може би ще намерим някаква пролука да се доберем до един от терминалите им и да прочетем нужното — намеси се с лукава усмивка Уенди.

— Фантастично! — възкликна Мариса. — Ще се промъкнем през нощта и ще се доберем до някой от терминалите.

— Престанете! — извика Робърт. — Знаете ли вие, наивнички такива, че незаконното проникване до данните на частен компютър се смята в Масачузетс за най-тежка кражба? Ако извършите подобна глупост, изведнъж се превръщате в криминални престъпници.

Мариса завъртя очи.

— Това не е шега — продължи Робърт. — Не знам къде ви е умът.

— Уенди и аз смятаме, че мистерията с туберкулозния салпингит е много важна. Понякога си заслужава риска.

— Напълно съм съгласен с Робърт — поокашля се Густав. — Независимо от мотивацията ви това е чиста проба престъпление.

— Ако се откажем от проучванията си — каза Мариса, — тогава носим отговорност пред цялото общество.

— Хайде, хайде — отвърна Робърт. — Не е въпрос на живот и смърт.

— Така ли? — озъби се предизвикателно Мариса. — А какво ще кажеш за Ребека Зиглър?

[1] Състояние на сърцето, когато е отпуснато и не изтласква кръв, а се пълни с кръв за следващия тласък. — Б.пр. ↑

30 март 1990 г.

8:15 сутринта

Робърт отключи вратата и влезе в офиса си, разположен в старо здание на Сити Хол. Сложи чантата върху канапето и отиде до прозореца. По стъклото се стичаха вадички от поройния дъжд. Не помнеше толкова дъждовен март в Бостън.

Чу зад себе си секретарката Дона. Тя носеше традиционното сутрешно кафе и цял куп телефонни съобщения.

— Ама че временце! — изпъшка Дона.

Той се обърна. Седнала отляво до бюрото му, тя преглеждаше съобщенията. Беше висока жена, косата ѝ бе изрусена и тъмните коренчета се виждаха отдолу. Лицето ѝ беше заоблено, но не несимпатично. Тялото ѝ стройно и стегнато благодарение на непрекъснати упражнения по аеробика. Беше отлична секретарка: честна, сигурна и всеотдайна. Нейните изисквания бяха съвсем нормални и в момента Робърт се запита защо не бе се оженил за жена като Дона. Животът му щеше да е съвсем предвидим.

— Искате ли захар в кафето? — запита тя любезно.

— Не, не желая кафе.

— Нещо май сме сприхави тази сутрин?

Той разтърка очи, а после седна зад бюрото си.

— Съжалявам, но жена ми ме подлудява.

— Пак по повод лечението ли? — запита плахо тя.

— Сега от тия безкрайни процедури инвитро и тъпкането с хормони е загубила всякакъв самоконтрол.

— Съжалявам — каза съчувствено Дона.

— И за проклетия срещнала стара своя приятелка от студентските години в същото положение. Двете се навиват взаимно и в момента са се накарани да нахлуят в здравното заведение, за да се доберат до медицинската документация. Тревожи ме много психическото ѝ състояние. Но какво мога да направя аз? На всичко

отгоре в тази клиника има пазачи, въоръжени с яки „Колт питон“-и. Наистина се страхувам за нея.

— Змии ли имат в клиниката? — ужасена попита Дона.

— Не, не змии. „Колт питон“ е револвер, с който може да се застреля огромен носорог.

— Ако ми позволите, бих ви дала съвет. Щом сте така разтревожен за жена си, ще е разумно да наемете за няколко дни частен детектив. Той ще я следи и ще я спаси от неприятности. Всъщност познавам отличен човек за такава работа. Ползвах го за проследяване на бившия си съпруг. Моят хулиган имаше интимни връзки с две жени едновременно.

— Как се казва детективът? — запита Робърт. Досега не бе му идвало наум да проследява Мариса, но ето че си заслужава да опита.

— Пол Ейбръмс — съобщи Дона. — Той е най-добрият. Успя дори да заснеме моя мръсник в леглото и с двете — поотделно, разбира се. Освен това услугите му не са много скъпи.

— Как да се свържа с него? — попита Робърт.

— Телефонът му е в чантата ми. Ще го взема.

Мариса преглеждаше дете в служебния си кабинет, когато старшата сестра се провикна:

— Търсят ви на трета линия.

Мариса вдигна слушалката и се обади. Чу гласа на Дубчек.

— Звучиш като отчаяна.

— Сирил! — извика зарадвана Мариса. — Ти си приятна изненада посред лош ден. Тук е цяла зоологическа градина.

— Можеш ли да говориш сега, или да ми позвъниш по-късно?

— Можем да говорим веднага, тъкмо чакам сестра да ми помогне за малък пациент, така че става.

— Имам някои интересни новини относно туберкулозния салпингит. Има сведения за такова заболяване от цялата страна, но предимно от Западния и Източния бряг.

— Наистина ли! — възкликна възторжено Мариса. — Успял ли е някой да изолира туберкулозен бацил от грануломатозна тъкан?

— Не — отговори Дубчек. — Но това не е нещо необичайно. Досега никой не е изолирал бацил от туберкул.

— Много странно — каза Мариса.

— Не се тревожи. По-значимо от епидемиологична гледна точка е, че случаите са разпръснати и без никаква връзка помежду си.

— В момента имаме пет случая в Бостън.

— Значи Бостън е на първо място — рече Дубчек. — В Сан Франциско са четири, но никой не е обърнал внимание, та да седне да ги разследва. Ако някой се занимае по-задълбочено, може би ще открие нещо повече. Във всеки случай ангажирах няколко души в Центъра да проучат проблема. Ако се появят някакви нови данни, ще ти позвъня незабавно.

— Всичките пет случая тук са в Женската клиника — каза Мариса. — От днес сутринта започнах да търся и в „Мемориал“. Най-голямото ми желание е да се добера до документацията на Женската клиника, но за нещастие те ми отказаха. Не може ли Центърът за контрол върху заболяванията да помогне някак си?

— Не виждам как — отвърна Дубчек. — Разрешението трябва да дойде по съдебен ред, а темата е почти непозната и почти не представлява заплаха за обществото, та се съмнявам съдията да издаде разрешение за поголовно изследване.

— Ако научиш нещо ново, обади ми се — помоли Мариса.

— Дадено.

Мариса пристигна в Центъра за очи и уши, облечена с бялата си лекарска престилка. На информацията я уведомиха, че доктор Уилсън е в сектора за спешно болни. Като обходи един-два празни кабинета, откри Уенди да се занимава със специализанти. Уенди им даде наставления и ги остави. Затвориха се с Мариса в един празен кабинет за лазерно лечение и седнаха да си говорят.

— Твоето пристигане е истинска изненада — каза Уенди. — Да няма нещо тревожно?

— Ако щещ, вярвай — започна Мариса и ѝ разказа за разговора си с Дубчек, от който беше станало ясно, че те са се заели с проблем от общонационално значение.

— Та ние сме пред прага на огромно откритие! — викна Уенди, заразена от ентузиазма на Мариса.

— Без съмнение — съгласи се Мариса. — Има само една малка бариера по пътя към развръзката.

— Имаш предвид Уингейт?

— Точно него — продължи Мариса. — Трябва да разберем има ли други случаи. Сигурна съм, че има. Трябва да има. Ще изучим начина на живот при всеки един от случаите, трудовата дейност и здравословното състояние. При подробното проследяване на толкова голям брой болни не може да не открием източника на инфекцията и пътя за предаването ѝ.

— И така, какво предлагаш? — запита Уенди.

— Сега е петък вечер. Трябва да идем в клиниката и да действваме като у дома си. Дойдох с престилка, за да проверя как ще мине този трик. Влязох направо вътре, без някой да ми задава въпроси, сякаш съм от персонала.

— Кога започваме? — попита Уенди.

— Кога свършваш работа?

— Мога да си тръгна всеки момент.

— Грабвай бяла престилка и слушалка и да поемаме.

Половин час по-късно спряха колата до входа на клиниката. Бяха притихнали след първоначалната възбуда. Мариса не успяваше да избие от главата си предупреждението на Робърт, че намерението им да нахлуят в клиниката е престъпление.

— Та тук е още твърде оживено — установи Уенди.

— Права си — каза Мариса. Хора влизаха и излизаха. Всички прозорци бяха осветени.

— По-добре да се покрием някъде — предложи Уенди — за около два часа. Какво ще кажеш да се мушнем в някой бар?

— Ще ми се да пийнем нещо — отговори Мариса. — Чашка вино ще ме успокои напълно. Впрочем кога ще проведеш твоя тест за бременност?

— Утре.

— Сигурно това те изнервя допълнително?

— Разнебитена съм — отвърна Уенди.

Пол Ейбърмс извади десетцентова монета за телефонния апарат, набра номера на офиса на Робърт и насочи очи към Вайсрой Индиан

Ресторант на Сентръл Скуеър. Преди около един час Мариса бе влязла тук с приятелката си.

— Ало — чу се гласът на Робърт.

— Пол Ейбърмс е на телефона.

— Някакви проблеми? — запита Робърт.

— Не много голям проблем. Вашата съпруга е заедно с ниска руса жена. Сигурно и тя е лекарка.

— Уенди Уилсън — каза Робърт.

— В момента ядат в индийския ресторант. Минаха с колата покрай клиниката, но не слязоха.

— Това е доста загадъчно — каза Робърт.

— Но има нещо друго. Знаете ли защо един с азиатска мутра се мъкне подир жена ви, облечен е в нов сив костюм?

— Небеса, не! — извика Робърт. — Сигурен ли сте?

— Около деветдесет процента. През целия ден кара след колата ѝ, не може да е просто съвпадение. Забелязах го как я последва още когато тя напусна педиатричната клиника. Оттогава не се отделя от нея.

— Много странно — каза Робърт, доволен, че послуша съвета на Дона да наеме Пол Ейбърмс.

— Не искам да ви отнемам повече време, бях любопитен само за този азиатец.

— Моля ви, открийте кой е и защо следи жена ми. Боже, колко съм доволен, че сте там!

— Нямах намерение да ви разстройвам — каза Пол. — Държа всичко под контрол. Охо, жена ви тъкмо излиза от ресторанта. Трябва да тръгвам!

Той изтича до колата си. Бе я паркирал така, че да може да наблюдава и двете останали. Щом жените запалиха и тръгнаха, азиатецът веднага ги последва. Накрая тръгна и Пол, като си записа номера на колата на китаеца. В понеделник щеше да провери чрез приятеля си от полицията кой е собственикът.

— Все едно че ще обираме банка — каза Уенди, когато слизаха от колата. Тъмната нощ беше студена и ветровита. — Усещам си пулса.

— И аз — потвърди Мариса. — Само заради приказките на Робърт, че това е престъпление.

Бяха спрели на паркинга на клиниката в началото на улицата. Като заключиха колата, вдигнаха яките на престилките си и се наведоха срещу вятъра. Влязоха в двора на клиниката. Сградата бе притихнала. С изключение на фойето при главния вход, където имаше светлина, всички прозорци бяха тъмни.

— Готова ли си? — попита Мариса.

— Не съм сигурна — каза Уенди. — Какъв е планът ни? — Тя трепереше от студ. Лекарските престилки не топлеха.

— Трябва да намерим компютърен терминал независимо къде. Хайде, Уенди, ако стоим тук, ще замръзнем.

Без да се бавят, пресякоха двора и се изкачиха до главния вход. По пътя си и двете се взряха в огромната бетонна саксия със смачканите храсти, спомен за ужасната съдба на Ребека.

Мариса натисна дръжката, но беше заключено. През стъклото видяха цяла бригада хора да лъскат мраморния под. Тя почука по стъклото, но никой не ѝ обърна внимание.

— По дяволите! — изруга Мариса и се огледа за друга врата, но не откри нищо.

— Замръзвам — каза Уенди. — Да се прибираме в колата.

Спуснаха се обратно по стълбите и пресякоха двора. Среccнаха някакъв мъж, насочил се към клиниката.

— Вратата е заключена — извика Уенди, но мъжът продължи.

По-нататък, при изхода от двора, срещнаха друг мъж, забързан също към клиниката. Уенди отправи и към него предупреждението. Двете продължиха към паркинга, но изведнъж Мариса се спря и се извърна към клиниката. Двамата мъже се обърнаха един след друг и като видяха, че Мариса ги наблюдава, изчезнаха бързо в различни посоки.

— Хайде — настоя зъзнеца Уенди. — Какво има?

— Видя ли добре първия човек? — запита Мариса.

— Бегло. Защо?

— Той ме изплаши — отвърна разтреперана Мариса, но този път не от студ. — Напомни ми за кошмар, който преживях при приложение на кетамин интравенозно. Ужас!

Като стигнаха паркинга, Уенди с мъка отключи колата, пръстите ѝ бяха замръзнали. Влезе вътре, веднага запали мотора, включи отоплението на пълна степен и отвори другата врата за Мариса.

— Чувствам се особено от срещата с този човек, като че ли е нещо, което вече ми се е случвало. Може ли халюцинация да стане реалност?

— Какво ще правим сега? — запита Уенди.

— Струва ми се, нямаме голям избор, щом като вратите са заключени — отговори Мариса.

— Какво ще кажеш да опитаме през нощния стационар?

— Браво! — зарадва се Мариса. — Просто и гениално! Да вървим!

Уенди се усмихна, горда, че бе успяла да намери решение.

Двете отново слязоха от колата и изтичаха до входа за стационара и спешния сектор. Вратата не беше заключена и влязоха лесно. Тръгнаха спокойно по коридора, водещ към чакалнята. Отдясно беше остъкленият сектор за пазачите. Точно пред себе си видяха бюрото на нощната дежурна сестра, която се бе задълбочила в някакъв роман.

— Ооох! — изпъшка тихо Уенди.

— Без паника! — пошепна Мариса. — Само продължавай да вървиш така, сякаш сме си от клиниката.

Двете доближиха бюрото на дежурната сестра и тръгнаха надясно, когато сестрата се обади след тях:

— С какво мога... — Но внезапно прекъсна фразата си и добави само: — Простете, госпожи докторки!

Двете жени не продумаха, а само се усмихнаха и продължиха към стълбището. След като вратата се затвори зад тях, те се изсмяха тихо и нервно.

— То май ще се окаже твърде лесно — зарадва се Уенди.

— Нека не бъдем толкова самоуверени — предупреди Мариса. — Тази дяволия няма да мине, ако налетим на някой от нашите познати, например лекуващите доктори.

— Благодаря — каза Уенди, — сякаш си нямам достатъчно грижи, та сега и това. — И те се заизкачваха по стълбите.

— По дяволите! — измърмори под нос Пол Ейбърмс, като видя азиатца да влиза в нощния стационар на клиниката. Започнатото като елементарна задача изведнъж се превръщаше в нещо доста комплицирано. Получените начални наставления бяха просто да следи Мариса, да разкрие намеренията ѝ и ако се случи да влезе в клиниката, да я предпази от извършване на нещо незаконно. Така беше преди появата на мистериозния азиатец. Сега Робърт му беше наредил да открие кой е той. Кое беше по-важното? Не можеше да си отговори на този въпрос. Остави жените и реши да последва китаеца.

Той влезе с бързи стъпки в нощния стационар и опита да се ориентира в обстановката. Най-напред видя бюрото на дежурната сестра и самата нея с книга в ръка. След това обхвана с поглед чакалнята и няколкото мъже, седнали в креслата със списания в ръце. Доловил някакви движения зад армираното стъкло вдясно, забави крачки и се оказа пред сектора за нощните пазачи. Азиатецът беше вътре и разговаряше с униформения пазач.

— Мога ли да ви помогна? — обади се дежурната сестра.

— Дойде ли вече мисис Ейбърмс? — измисли той подходяща хитрина.

— Не вярвам — отвърна сестрата и провери списъка пред себе си. — Не, няма я още.

— Изглежда, ще трябва да почакам — каза Пол.

Той започна да обикаля нетърпеливо, давайки вид, че очаква жена си, като поглеждаше ту часовника си, ту прозореца. Съгледа към края на коридора чешмичка фонтанче и се запъти към нея. Мина покрай сектора на пазачите. Пи вода. На връщане чу разговора през откритата врата, но той беше на китайски. Двата мъже се вглеждаха в телевизионните монитори. Окото му не пропусна и въоръжението на пазача. Беше тежък револвер „Магнум 357“, съвсем необичаен за пазач на болница. Като пенсиониран полицай, на Пол това му се стори наистина много странно.

— Леле! Та тук е заключено! — възкликна тихо Уенди, след като натисна дръжката на вратата, водеща към клиниката.

— Това място е затворено отвсякъде — изпъшка Мариса. — Проклетия!

— Нямам повече идеи — предаде се Уенди. — А ти?

— Мисля, че изстреляхме и последния куршум — каза Мариса.
— Най-добре ще е да си опитаме хитрините денем, когато е отворено.

Двете приятелки забързаха по обратния път. Когато приближиха чакалнята на нощния стационар, Уенди се спря и каза:

— Почакай за секунда. Изглежда, това е единствената връзка между двете постройки.

— Е, какво от това? — запита Мариса.

— Къде са тръбите за вода, отопление и електричество? — попита Уенди. — Не е възможно да са поотделно.

— Права си! — възкликна Мариса. — Давай надолу по стълбите!

Приятелките се спуснаха под земята и отвориха вратата на мазето. Коридорът пред тях беше слабо осветен и съвсем безлюден. Ослушаха се за кратко време, но не чуха никакъв шум. Тръгнаха внимателно и взеха да проверяват вратите. Повечето бяха заключени, отворените се оказаха складове за ненужни вещи. За тяхна радост коридорът завиваше към клиниката. Достигнали ъгъла, те изведнъж се отдръпнаха назад.

Някой идваше към тях. В същия миг чуха и стъпките му. Изпаднали в паника, се втурнаха назад към асансьорите. Нямаха много време. Стъпките ставаха все по-ясни. Обезумели, те започнаха да опитват вратите от двете страни на коридора, за да открият някоя от незаклучените.

— Тук! — пошепна Уенди. Тя бе открила помещение, пълно с кофи и парцали. Една след друга се вмъкнаха вътре и затвориха вратата.

И двете затаиха дъх, когато стъпките доближиха вратата. Не знаеха дали бяха забелязани, или не. Когато стъпките подминаха, жените въздъхнаха успокоени. Чуха вратата на асансьора да се отваря, после да се затваря. Накрая пълна тишина.

— Пфууу! — изпъшка Уенди. — Струва ми се, че нервите ми не ще могат да понесат повече това промъкване и дебнене.

— Най-хубавото беше, че който и да е той, не ни видя — прошепна Мариса. — Много се съмнявам, че белите престилки биха ни помогнали тук, в мазето.

— Да се махаме, преди да съм получила сърдечен удар.

Мариса отвори тихо вратата. Нямахме никой. Те се върнаха на мястото, където коридорът завиваше към клиниката. Не се виждаше жива душа. Коридорът се спускаше леко и после пак се издигаше. Широки открити тръби вървяха по лявата стена и под тавана. В края на коридора стигнаха до резервна противопожарна врата. Тя не беше заключена. Червена светлина с надпис „Изход“ насочваше пътя им към стълбището. Изтощени от нервното напрежение, изкачиха партера и два етажа.

На вратата при втория етаж спряха и се послушаха внимателно. За тяхно щастие помещението бе тихо като мавзолей. Бутнаха вратата и се озоваха в широк коридор, осветен само от далечната лампа на стълбището. Поспряха за малко да адаптират очите си към тъмнината. Все пак през прозорците се процеждаше малко от уличното осветление. Когато попривикнаха с тъмнината, видяха, че са зад главните асансьори, при чакалнята за процедурите инвитро. Тази част от клиниката познаваха в детайли. Подминаха бюрото на регистраторката и се насочиха по коридора за лекарските кабинети, стаите за изследвания и процедури и лабораторията на инвитро сектора.

— Да проверим най-напред лекарските кабинети — предложи Уенди. — Във всеки от тях има компютри.

Тръгнаха да проверяват, но всички лекарски стаи бяха заключени.

— Тук наистина са изключително предпазливи — каза Мариса. — Това място прилича повече на банка, отколкото на клиника.

— Надали някой от кабинетите ще е отворен — обади се Уенди и предложи: — Хайде да опитаме стаите за ултразвук. И те имат компютри.

Двете приятелки тръгнаха обратно към чакалнята. Ултразвуковата зала беше най-близо до нея. Страшен вой на сирена ги накара да подскочат. Воят се засили, а после постепенно започна да заглъхва. Едва тогава осъзнаха с облекчение, че беше само преминаваща полицейска кола.

— Божичко! — изпъшка Уенди. — Наистина сме за никъде.

Стигнаха до вратата, водеща към ултразвуковия сектор. Тя не беше заключена. Влязоха пипнешком в тесния коридор и още първата стая се оказа отключена.

— Обещаващо начало — каза Мариса. Тъй като стаята беше без прозорци, запалиха без страх светлината. Мариса се върна да затвори вратите на сектора и на стаята.

Помещението беше около шест квадратни метра и имаше два входа: единия, през който бяха влезли, и друг, за лабораторията. Ултразвуковият апарат се извисяваше в задната част на стаята заедно с гинекологичния стол до него. Всички сложни електронни компоненти бяха вградени в солидна конструкция, включително и компютърът.

— Еврика! — извика Уенди, като пристъпи към компютъра, а после седна на столчето пред него. — Стискай палци. — И тя включи апарата. Той примигна и заработи.

— Ахиии! — измяука Алън Фонг, китаецът, униформеният нощен пазач. — Ти беше прав, жените влязоха! — Той говореше възбудено на китайски, по-точно на кантонски диалект. Посочи светла точка в средата на монитора.

— Къде са сега? — попита Дейвид Пао, китаецът в нов сив костюм. Той се държеше значително по-спокойно.

— В една от стаите за ултразвук — каза Алън и включи монитора в своя терминален компютър.

След кратко примигване на екрана се появи Уенди, седнала пред компютъра в ултразвуковата стая, и Мариса, изправена до нея.

— Искаш ли да ги регистрирам на видеозапис? — запитва Алън.

— Ако обичаш — каза Дейвид Пао.

Алан зареди касета, включи електронната система и натисна бутона „Запис“.

— Колко време да снимам? — попита Алън.

— Няма значение — отвърна Дейвид.

След малко Алън натисна бутона „Стоп“, извади касетата, много внимателно залепи етикет и го надписа.

— Време е вече да се оправяме с тях — каза Дейвид, като извади черни кожени ръкавици и ги нахлузи.

Алън измъкна от кобура тежкия си револвер и провери барабана му. Беше зареден.

— Надявам се, че няма да се съпротивляват — подметна Дейвид, а спокойното му лице изрази лек сарказъм.

— Не се безпокой — озъби се Алън в широка усмивка. — Има винаги начини да ги накараме да се съпротивляват.

— Няма никакви трудности да се справя с тяхната компютърна система — каза Уенди. Тя включи номера на здравната си застраховка и на екрана се появи собственото ѝ медицинско досие.

— Сега, когато сме в състояние да проследим цялата регистрация на клиниката — каза Мариса, — как мислиш да процедираме?

— Най-напред е необходимо да открием кода за диагнозите, жената от регистрационния отдел го използва, за да намери диагнозата грануломатозно блокиране на тръбите. Надявам се да открием този кодов номер в твоето или моето досие.

— Можем да използваме и досието на Ребека Зиглър — предложи Мариса, като ѝ подаде нейния номер за здравна застраховка.

Прегледаха цялото досие на Уенди и тя каза:

— Не открих нищо неизвестно за себе си, нито пък нещо, което да ме накара да полетя от шестия етаж. Хайде сега да прегледаме и твоята медицинска регистрация.

— Опитай най-напред с досието на Ребека — пожела Мариса.

Уенди изписа номера на Ребека и веднага върху екрана се появи „Не се открива никаква регистрация“.

— Боях се тъкмо от това — каза Мариса — Да видим моето.

Скоро то се появи на екрана и Уенди подбра частта за патологоанатомичните изменения. Зачетоха внимателно и откриха доста изрази, абсолютно същите като тези в документите на Уенди.

— Това е любопитно — каза Уенди. — Провери микроскопските изследвания.

Мариса започна да чете отново.

— Забелязваш ли нещо странно?

— Не — отговори Мариса. — Какво ти прави впечатление?

Уенди се върна на своите изследвания. Мариса ги зачете.

— Сега разбрах — каза тя, — те са досущ еднакви, дума по дума.

— Точно така — каза Уенди. — Не е ли това малко странно?

— Не мисля — отвърна Мариса. — Тези данни са диктувани от лекар. Лекарите често в такива случаи ползват трафаретни изрази,

когато измененията са еднакви. Но именно това ми подсказва, че в клиниката има още много такива случаи. Тъкмо което подозирахме с теб от самото начало.

— Може би си права — сви рамене Уенди. — Нека сега се потрудим да открием чрез кода на нашите досиета колко са останалите болни от туберкулозен салпингит.

Осъществявайки различни комбинации от букви и цифри, Уенди откри осемнайсет номера на здравни застраховки.

— Това е твърде обещаващо — зарадва се тя, готова да отпечата имената в прегледен списък.

Единственият шум в ултразвуковата стая беше едва доловимото щракане на различните ключове по компютъра, когато Мариса долови звук от отваряне на врата недалеч от тях.

— Уенди! — прошепна тя. — Чу ли?

В отговор Уенди изключи напълно компютъра и светлината в стаята. Двете потънаха в непрогледен мрак.

За няколко минути двете ужасени жени напънаха слух в усилие да доловят нещо. Задържаха дишането си. Промъквайки се съвсем безшумно, те се намериха и се уловиха ръка за ръка, за да си дават кураж. Накрая Уенди прошепна едва чуто:

— Сигурна ли си, че чу да хлопва врата?

— Мисля, че да — беше отговорът.

— Тогава ще е най-добре да изчезваме оттук.

— Добре — съгласи се Мариса. — Постарай се да запазиш спокойствие. — Самата тя не бе никак спокойна. — Да се опитаме да се доберем до вратата.

Все така уловени за ръце, прекосиха сантиметър по сантиметър стаята, протегнали свободните си ръце напред, докато най-последно опряха стената. Пристъпвайки безшумно покрай нея, намериха вратата, през която бяха влезли.

Мариса отвори съвсем безшумно вратата. В края на късият тесен коридор видяха да се процежда светлина от чакалнята.

— Боже мой! — изпъшка Мариса. — Вратата към чакалнята е отворена. Помня много добре, че я затворих.

— Какво ще правим? — проплака Уенди.

— Не зная — каза отчаяно Мариса.

— Трябва да стигнем до стълбището — реши Уенди.

Няколко мига стояха като парализирани в нерешителност.

Не чуваха други звуци.

— Искам да се махнем отгук — каза най-после Уенди.

— И аз — съгласи се Мариса, обхваната от същото нетърпение.

Прокраднаха се мълком до вратата. Вмъкнаха се в чакалнята и заоглеждаха сенките. Отвъд чакалнята имаше къс коридор и в дъното му се виждаше червената светлинка с надпис „Изход“. Забързаха през чакалнята към този спасителен бряг, извеждащ до стълбището, но не успяха да го достигнат. Спряха вкаменени, а Мариса издаде приглушен писък. Точно срещу тях иззад асансьорите изскочи мъжка фигура. Лицето бе скрито в сянката. Двете приятелки се извъртяха обратно, за да се доберат отново до ултразвуковата стая, но се заковаха отново на място. Вратата към стаята се тресна и пред нея се появи друга тъмна фигура.

Двата силуета заплашително се насочиха към тях. Притиснати отпред и отзад, жените се оказаха в капан.

— Какво става тук? — попита Мариса, като се стремеше напразно да придаде на тона си известна властност. — Аз съм доктор Блументал, а тя е доктор...

Но тя не успя да завърши. Тежък юмручен удар се стовари върху главата ѝ и я простря на пода с тътен в мозъка.

— Не я бий! — изкрещя Уенди и се завтече да помогне на Мариса, но бе посрещната от подобен удар и беше простряна на пода.

Тогава блеснаха лампите. Мариса запремига срещу внезапната светлина. Главата ѝ пулсираше болезнено от удара. Тя се надигна с усилие в седящо положение. Разтри с ръка удареното място над лявото ухо, като очакваше да види кръв върху дланта си, но кръв нямаше. Погледна към човека, изправен над нея. Позна нощния пазач в тъмнозелена, добре изгладена униформа с еполети. Той ѝ отправи презрителна усмивка, а очите му светеха като черен оникс.

— Защо ме удари? — попита настоятелно Мариса. Тя никога не беше очаквала такова насилие.

— Крадеци! — изръмжа той на силно завален английски и юмрукът му се стовари светкавично върху удареното преди място.

Изгаряща болка разтреса главата на Мариса и тя отново се строполи на пода.

— Стой! — изкрещя Уенди и понечи да се изправи, но китаецът със сивия костюм я ритна силно по глезена и тя се озова отново на пода, като се мъчеше да си поеме дъх.

— Защо правите всичко това?! — изпищя Мариса, коленичила, с ръце на пода, мъчейки се да се изправи. Започна да си мисли, че има пред себе си двама луди. Опита се да каже нещо, но преди още да произнесе и дума, мигновено преживя кошмара, предизвикан от кетамина, както в китайския ресторант.

— Крадеци! — повтори униформеният и ѝ стовари трети удар. Този път я запрати върху бюрото на регистраторката. То се преобърна и всичко се разпиля по пода.

Животински инстинкт подтикваше Мариса да бяга оттук, но как можеше да изостави Уенди в такава ситуация? Тя заби унищожителен поглед в нападателя си и изкрещя:

— Ние не сме крадци! Ти да не си луд?!

Усмивката на пазача се разрасна в ужасяваща гримаса, като откри два реда гнили зъби, и в следващия миг изражението стана животински жестоко.

— Ти казва мени луд? — изръмжа той и посегна към кобура си.

С разширени от ужас очи Мариса наблюдаваше как огромният револвер се насочи към лицето ѝ. Тя чу ужасното металическо щракане, когато китаецът изтегли назад ударника на барабана. Гадният мръсник се канеше да я застреля.

— Не! — изпищя Уенди, възстановила дишането си и успяла вече да седне.

Мариса бе загубила възможност да говори. Искаше да го удари на молба, но от гърлото ѝ не се откъсваше и думица. Беше се парализирала от страх. Не можеше да отдели очи от тъмния отвор на дулото, очаквайки страшния трясък.

— Стига толкова! — разнесе се заповеднически мъжки глас.

Мариса потрепери и отвори очи. Оръжието не бе гръмнало. Тя пое дълбоко въздух, когато цветта, насочена в лицето ѝ, се наклони към пода. Позволи си да отправи поглед от оръжието към лицето на жестокия убиец. Той бе вперил невярващи очи към късия коридор, водещ до асансьорите и стълбището. Тя проследи погледа на китаеца. Изправена, с леко разкрачени крака, там стоеше фигура, стиснала с две

ръце собствения си револвер. Оръжието бе насочено точно в мръсника пазач.

— Не прекалихте ли, копелета, твърде много? — попита непознатият. — Сега искам да оставиш револвера си върху бюрото и да се изправиш до стената. Никакви резки движения! Застрелял съм доста нехранимайковци. Две азиатски мутри повече няма да ми дойдат много.

В момента нито един не помръдна или проговори. Погледът на пазача отскочи от новодошлия към другия китаец. Онзи се колебаеше дали да се подчини, или не.

— Оръжието на бюрото! — заповяда повторно новодошлият. Обръщайки се към човека със сивия костюм, добави: — А ти там не мърдай! — Другият китаец бе понечил да обиколи стаята.

— А па кой ти? — запита пазачът.

— Пол Ейбърмс — отговори новодошлият, — пенсионирано ченге. Работя ден за ден и си помагам на пенсията. Наистина късмет е, че бях наблизко, та да не позволя да се случи непоправимото. Повече няма да повтарям: остави оръжието на бюрото!

Мариса се отдръпна настрана, когато пазачът доближи бюрото и сложи револвера си. Уенди се изправи и отиде при Мариса.

— Сега — разпореди Под — вие двамата вървете до стената и поставете ръцете си на нея.

Двамата азиатци се спогледаха и след това изпълниха разпореждането. Пол отиде до бюрото, взе револвера и го напъха в джоба на панталона си. След това застана зад пазача и го претърси за допълнително оръжие. Доволен се обърна към другия китаец.

Със светкавична скорост китаецът в сивия костюм се извъртя и с майсторски ритник, съпроводен с гърления вик на древните бойни изкуства, изби револвера от ръката на Пол. Оръжието се затъркаля през цялата стая и се спря под прозореца, а китаецът веднага зае прилекнала бойна позиция и с нов вик насочи крак към главата на Пол.

Изненадан от внезапността на първия удар, Пол, самият той с голям опит от уличните побоища, бе вече готов за втория. Наведе се мълниеносно и кракът на противника мина над главата му. Грабна бързо близкия стол и го стовари върху нападателя. Човек и стол се преплетоха на кълбо по пода.

В следващия миг нощният пазач се приближи до Пол от страни, също заел бойна позиция. Пол тъкмо се мъчеше напразно да измъкне големия револвер от джоба на панталона си и когато долови приближаването на пазача, бързо грабна близката лампа и с нея парира подготвяния удар.

Щом столовете се разхвърчаха из залата, Мариса и Уенди се спуснаха към ултразвуковата стая. Искаха само едно, да се доберат до сигурната защита на нощния стационар. Запалиха лампите, прекосиха ултразвуковата стая и влязоха в съседната лаборатория. Уенди запали лампите и там, а Мариса затръшна вратата и я заключи. Провирайки се между лабораторните уреди, стигнаха до друга врата, водеща към главния коридор. В този момент чува дръжката на вратата зад тях да се раздрусва. Последва удар и трошене на стъкло. Паникьосана, Уенди се опитваше да се справи някак с бравата на заключената врата към главния коридор. Като се обърна, Мариса видя пазачът да нахлува в лабораторията. Докато Уенди се бореше с бравата, Мариса обсипа пазача с лабораторна стъклария. Тази градушка не го спря, но го забави. Най-после Уенди успя да отвори и двете жени хукнаха през тъмния коридор и стигнаха до края му. Вратите от двете страни бяха заключени, а пазачът ги доближаваше, но позабави стъпки, щом разбра, че ги е притиснал в клопка. Мариса счупи с лакът стъклото на аварийния пожарен кран вдясно и бързо измъкна дебелия азбестов маркуч. Тя изкрещя на Уенди да отвори крана за водата докрай, стисна края на маркуча с две ръце и го насочи към пазача. Внезапната водна струя изпъна със страшна сила маркуча и събори Мариса на пода, като го изтръгна от ръцете ѝ. Мощната струя вода пресрещна пазача и го заблъска. Уенди дръпна лоста на пожарната аларма. Сигналят веднага вдигна на крак пожарната команда на Кеймбридж.

Когато пристигнаха пожарникарите, Мариса и Уенди се зарадваха. Маркучът със струящата вода бе задържал китаеца. Но заедно с огнеборците бе дошла и полицията. Полицайте изслушаха само нощния пазач и арестуваха жените, като им сложиха и белезници. Отведоха ги в ареста на полицейското управление. Тук им прочетоха техните права, снеха им пръстови отпечатъци, регистрираха ги и ги

фотографираха. Накрая им позволиха да се обадят на съпрузите си и ги прибраха в мръсния арест.

После ги откараха с полицейска кола в Районния съд на Мидълсекс, където ги набутаха отново в килия.

Двете жени седяха на олющени дървени столове и плачеха. Твърде много им се беше струпало на главите. Смърдеше на алкохол и засъхнали мръсотии от повръщане.

Робърт и Густав бяха седнали срещу тях. Джордж Фриборн, личният адвокат на Робърт, бе седнал до прозореца, закрепил на скута си куфарчето от крокодилска кожа. Часът беше 2:33 след полунощ. Намираха се в една от стаите на Районния съд.

— Гледай да се овладееш — обърна се Робърт към Мариса.

Тя отправи поглед към Уенди. Приятелката ѝ седеше с ниско отпусната глава и изтриваше сълзите си с тоалетна хартия, а раменете ѝ от време на време потрепваха. Густав положи успокояваща ръка върху рамото на жена си.

До служебната маса по средата на стаята бе седнала нелепа жена на около четирийсет и пет години. Не беше особено очарована, че се намира тук, и явно искаше да внуши това на всеки от присъстващите. Бяха я измъкнали от леглото посред нощ. Върху масата пред нея лежеше един от съдебните формуляри, попълвани тази нощ, и тя драскаше с резки нервни движения по него.

— И така — погледна часовника си, — къде е поръчителят за гаранцията?

— Беше повикан, госпожо съдия — успокои я адвокатът Фриборн. — Сигурен съм, че ще пристигне всеки момент.

— А ако не пристигне, тези две дами ще трябва да бъдат върнати обратно в ареста — заплаши съдийката. — Заради това, че са в състояние да си осигурят високоплатен адвокат, те не ще бъдат третирани по-различно от останалите.

— Абсолютно — съгласи се адвокатът. — Говорих лично с него и ви уверявам, че ще бъде тук съвсем скоро.

Мариса потрепери. Тя никога не бе лежала в затворническа килия и не искаше да се върне отново там. Бяха ѝ сложили дори белезници и бяха я претърсвали гола. Това беше достатъчно.

Съдийката трябваше да чака още десет минути, докато се появи поръчителят за гаранцията. Той беше доста едър оплешивяващ човек.

Насочи се директно към масата, където постави шумно куфарчето си.

— Здравей, Гъртруд — обърна се той към съдийката.

— Пешком ли пристигна? — попита иронично тя.

— Какви ги приказваш? — отговори онзи. — Знаеш, че живея близо до болницата „Съмървил“. Как ще дойда пеша дотук?

— Опитвах се само да бъда саркастична — каза с отвращение тя. — Както и да е. Тук са документите за освобождаване под гаранция на тези две дами: по десет хиляди за всяка.

Поръчителят пое документа и го разгледа. По лицето му пролича, че се е впечатлил и развеселил.

— Ооо, десет хиляди долара! — извика той. — Какво са сторили, да не са нападнали Бей Банк на Харвард Скуеър?

— Нещо такова — отвърна съдийката. — За понеделник тези дами са призовани пред съда по обвинение, че са нахлули в чуждо владение, че са извършили умишлено посегателство на чужда собственост, че са откраднали чрез незаконен достъп до компютър документи и... — Съдийката прегледа листа пред себе си. — О, да, нанесли са побой на нощния пазач.

— Не е вярно! — изкрещя Мариса, неспособна да се въздържа повече. Това внезапно избухване предизвика нов порой от сълзи по лицето ѝ. Тя продължи с объркани изрази, че фактите са тъкмо обратните: пазачът ги е атакувал.

— Пол Ейбръмс ще свидетелства за това — добави тя.

— Мариса, престани — смъмри я Робърт. Не искаше да повярва в лудостта на жена си.

— Вие сигурно забравяте — впи неприязнен поглед в Мариса съдийката, — че мистър Ейбръмс е също обвиняем в тази акция и ще бъде изправен да отговаря пред съда, когато излезе от болницата.

— Кой от двамата е Бюканън и кой е Андерсън? — попита уреждащият гаранцията, като се доближи до мъжете.

— Аз ще поема грижата по гаранцията — намеси се адвокатът. — Банкерът на мистър Бюканън очаква вашето телефонно обаждане, за да уреди и двете гаранции. Заповядайте телефонния номер.

Поръчителят пое подадения му лист.

След като телефонният разговор бе проведен, цялата документация се оформи много бързо.

— Е, всичко приключи засега — обяви съдийката.

— Благодаря ви — изправи се Мариса.

— Съжалявам, че не останахте доволни от нашите удобства тук, в Районния съд — каза ехидно съдийката.

Мистър Фриборн съпроводи двете двойки вън от стаята.

Мариса и Уенди бяха премръзнали, когато се настаняваха в колите си. Никой не бе отронил и думица след напускането.

— Благодаря ти, че дойде, Джордж — обърна се Робърт към адвокатата си.

— Наистина, благодарности — обади се и Густав.

— Ще се видим в понеделник сутринта — помаха им с ръка адвокатът, като се настаняваше в черния си лъскав мерцедес.

Робърт и Густав раздрусаха ръце с взаимна симпатия.

Робърт влезе в колата и погледна към Мариса, но тя се бе втренчила право пред себе си с упорито издадена напред брадичка. Той запали мотора и пое.

— Не е необходимо да ти повтарям отново, че те предупредих какво ще излезе от всичко това — каза най-после Робърт.

— Божичко! Не казвай нищо! — Мариса чувстваше, че след тежките изпитания сега се нуждае от душевен комфорт, а не да ѝ се четат конско.

— Мисля, че ми дължиш някакво обяснение — подкани я той.

— А аз мисля, че не ти дължа нищо — впи тя гневен поглед в него. — И нека ти кажа нещо: тези пазачи в клиниката бяха луди. Единият едва не ме застреля в лицето от упор. Същото ти го каза и наетият от теб човек. Дори ни биха.

— Всичко това е малко трудно за вярване.

— Искаш да кажеш, че те лъжем? — извика Мариса, недоумяваща от изреченото от Робърт.

— Вярвам, че вие си вярвате — бе уклончивият отговор на мъжа ѝ.

Мариса само стисна гневно юмруци и изскърца със зъби. Пътуваха известно време във враждебно мълчание. Накрая Мариса не издържа и се обърна настойчиво към него:

— Защо изпрати човек да ме следи?

— Несъмнено е било най-правилното решение, което съм вземал.

— Това не е отговор — настоя тя. — Защо изпрати човек да ме шпионира? Неприятно ми е.

— Изпратих човек след теб, за да опита да те предпази от забъркване в мръсни каши, но той не успя.

— Някой трябва да се опита да проследи тези туберкулозни случаи — каза Мариса. — Налага се понякога да се поема риск.

— Но не чак до степен да се нарушава законът — рече Робърт. — Вманиачила си се на тази тема и съвсем си превъртяла. Превърнала си я в кръстоносен поход, а това ме вбесява. Не мога да повярвам, че това си ти. Опитваш се все още да оправдаеш непростимото си поведение.

— Ами ако ти кажа, че само в Женската клиника открихме нови осемнайсет случая на туберкулозен салпингит? — добави Мариса. — Не мислиш ли, че само този факт е достатъчен да подкрепи моите съмнения? Ребека Зиглър дори не е сред тези осемнайсет. Нейното досие беше вече изтрито от компютърната памет. Какво ще кажеш?

Робърт сви нервно рамене.

— Ще ти кажа какво мисля аз. Според мен те крият нещо — продължи Мариса. — Предполагам, че в документацията на Ребека е имало нещо, което те не желаят да бъде научено.

— Хайде, Мариса! — викна Робърт. — Сега пък ставаш мелодраматична и параноична. Това са само предположения. Между другото ще се наложи да платя един куп глоби, за да те задържим във затвора.

— Значи за теб всичко опира до парите. Това е единствената ти най-голяма грижа, нали?

Мариса затвори очи. Тя се питаше какво я бе накарало да се омъжи за този човек. А сега съществуваше и заплахата да се намери в затвора за по-дълго време. Нещата за нея вървяха като в гръцка трагедия, от по-лошо към най-лошо.

Отвори очи и се втренчи в летящия насреща път. Мислите й отскачаха от една тревога към друга. Обхвана я отчаяние, когато се замисли за възможността ударите на пазача да навредят на пренесения ембрион. Понеделник се очертаваше като ден за уреждане на много сметки, а не само на една. Предстоеше й кръвна проба за бременност. Отново се обля в сълзи. Скокът към смъртта на Ребека не бе вече изненада за нея. Но внезапно си спомни, че може би тя не бе скочила сама, а е била блъсната...

8

2 април 1990 г.

9:35 часът сутринта

Въпреки че се свързаха в събота по телефона, Мариса не беше се срещала с Уенди до момента на явяването им в съда в понеделник сутринта. Когато влязоха в съдебната зала, Мариса видя Уенди и Густав, седнали вляво от централната пътека. Робърт я насочи надясно, но Мариса се дръпна и седна до Уенди.

Уенди беше в плачевно състояние. Беше се втреничила право пред себе си, сякаш бе изпаднала в транс. Очите ѝ бяха зачервени, с отекли клепачи. Мариса я докосна по рамото. Щом я видя, нови сълзи обляха страните на Уенди.

— Какво ти е? — попита загрижено Мариса.

Уенди се опита да отговори, но не излезе нищо, успя само да поклати отчаяно глава. Мариса я хвана под ръка и я изведе вън от залата. Намери дамската тоалетна и влязоха там.

— Какво има? — запита Мариса. — Да не е нещо между теб и Густав?

Уенди поклати отрицателно глава и продължи да плаче. Мариса я притисна силно към себе си.

— Да не се вълнуваш за тези съдебни глупости?

— Моята кръвна проба — поклати тя отчаяно глава. — Взеха ми кръв в събота. Не съм бременна.

— Но това е само първият тест — зауспокоява я Мариса. — Предстои и друга проба за установяване нивото на хормона.

Стараше се да се показва оптимист, но студенина прониза сърцето ѝ. Тази сутрин, преди да дойдат в съда, и на нея бяха взели кръвна проба в „Мемориал“.

— Хормоналното ниво е толкова ниско — проплака Уенди. — Не е възможно да съм бременна. Просто си го знам.

— Така ужасно съжалявам — каза Мариса.

— Извинете — обърна се към тях току-що влязлото момиче. — Някоя от вас да е доктор Блументал?

— Аз съм — обади се изненадана Мариса.

— Вашият съпруг ви чака. Каза, че трябва да дойдете веднага.

— Изглежда, са започнали призоваването. Трябва да сме там.

Робърт ги чакаше точно пред вратата на залата.

— Какво става пък сега? Не разбирате ли, че трябва да сте вътре, когато започнат да призовават по отделните случаи?

Въпреки нетърпението на Робърт Мариса и Уенди не бяха призовани следващия половин час. Докато чакаха напрегнато, адвокатът Фриборн им обясни, че най-напред минавали по-тежките обвинения, като убийство, изнасилване, грабеж и т.н. Едва в десет и двайсет часа съдебният чиновник обяви:

— Държавата срещу Блументал-Бюканън и Уилсън-Андерсън.

— Ето, това сме ние — изправи се мистър Фриборн, подкани с жест Мариса и тя се изправи до него. Същото направиха Уенди и нейният адвокат. Четиримата се придвижиха към местата, определени за обвиняемите. Съдията Бърано не прояви особен интерес, а продължи да рови в книгата пред себе си. Съдебният чиновник прочете с ясен глас обвиненията към Мариса.

— Принавате ли се за виновна? — попита той накрая.

— Мисис Мариса Блументал-Бюканън не се признава за виновна — обясни със своя заповеднически глас адвокатът Фриборн.

Същата процедура се повтори и с Уенди и същият отговор дойде от страна на нейния адвокат.

В този момент малко встрани от съдийската маса се изправи районната заместник-прокурорка. Тя се обърна към съдията:

— Ваша Милост, обвинението предлага преразглеждане на плащанията по тези два случая. Обвиненията са твърде сериозни, а и нанесените имуществени щети в споменатата клиника са значителни.

— Ваша Милост — взе думата мистър Фриборн, — ако ми позволите, моята доверителка доктор Мариса Блументал-Бюканън е известна и утвърдена лекарка в нашия щат. Получавала е престижни държавни награди. Твърдо съм убеден, че може да бъде освободена от наложената сума за гаранция, определена от госпожа съдийката. Доктор Блументал-Бюканън е самата гаранция със своята лекарска съвест.

— Ваша Милост — намеси се и адвокатът на Уенди, — бих искал да се присъединя към предложението на своя уважаван колега. Доктор Уенди Уилсън-Андерсън е от състава на известния Масачузетски център за очи и уши. Работи там като офталмолог.

За пръв път съдията вдигна очи от книгата пред себе си и като изгледа групата, застанала пред него, с хладен поглед, каза:

— Мога да намаля гаранциите наполовина, по пет хиляди на всяка.

Точно в този момент спретнат и елегантен мъж доближи прокурорската маса. Той допря с ръка рамото на прокурорката и поговори доста продължително с нея. Когато приключи разговорът, прокурорката се съвещава известно време с двамата си колеги.

— Предварителното разглеждане на делото се обявява за осми май 1990 година — обяви съдебният чиновник.

— Ако позволите, Ваша Милост — прокурорката доближи отново съдийската маса, — получи се ново развитие на разглеждания случай. Мистър Брайън Пирсън би желал да се обърне към почитаемия съд.

— А кой е мистър Брайън Пирсън? — попита съдията.

— Аз съм юрисконсултът на Женската клиника — представи се мистър Пирсън. — Престъпленията по това дело са извършени на територията на клиниката. Доктор Уингейт, директор на клиниката, ме изпрати да отправя молба към почитаемия съд. Въпреки че поведението на обвиняемите е непростимо, клиниката желае да се снемат обвиненията, като двете лекарки признаят по съвест своята отговорност и дадат дума, че в бъдеще ще се отнасят с респект към клиниката и подобни прояви не ще се повтарят. За нанесените имуществени щети ще се договорим при приемливи условия.

— Най-меко казано, това е направо небивало — каза съдията и се обърна към прокурорката: — Какво е мнението на обвинението по повод на това развитие на процедурата?

— Нямаме нищо против, Ваша Милост — отговори прокурорката. — Ако клиниката не желае да се налагат санкции, то прокуратурата няма да настоява за тях.

— Е, това вече е извънредно любопитно! — каза съдията и като се обърна към Мариса и Уенди, произнесе на латински: — Никакво преследване! Това се случва за първи път в моята практика. Но ако

никой не иска да обвинява никого, налага се да прекратя делото. Преди да го сторя обаче, искам да изразя своето мнение. — Той се наклони напред и впи вече остаряващите си очи в двете жени пред себе си. — От запознаването си с материалите по това дело стигнах до заключението, че и двете сте постъпили съвсем безотговорно и поспециално в качеството си на лекарки. Не мога да допусна такава явно пренебрежение към закона и частната собственост. Делото е прекратено, но вие трябва да се чувствате безкрайно задължени на клиниката за проявеното благородство и доброта.

Адвокатът Фриборн докосна ръката на Мариса и я подкани да излизат. Съдебният чиновник вече призоваваше участниците в следващото дело. Объркана, но щастлива да напусне съдебната зала, Мариса заговори едва когато се отдалечиха достатъчно:

— Как стана всичко това?

— Много просто — отговори адвокатът. — В клиниката са решили да се покажат великодушни и да снемат от вас всякаква отговорност, с изключение на договарянето за резонни компенсации.

— Как мислиш — намеси се Робърт, — какъв ли вид компенсация ще искат?

— Нямам никаква представа — отвърна адвокатът.

Уенди прегърна Мариса и я притисна силно към себе си.

— Ще ти се обадя — пошепна Мариса на ухото ѝ.

Уенди кимна и си заминаха с Густав и техния адвокат.

Робърт се съвещава още няколко минути с Фриборн, след това се разделиха. Върна се при Мариса и я отведе до колата.

— Изглежда, извадихте голям късмет — каза, когато потеглиха. — Фриборн никога не е чувал за такъв случай. Проява на великодушие от страна на клиниката беше снемането на отговорностите.

— Всичко това е майсторско прикритие — натърти Мариса.

— Какво?! — изгледа я Робърт, сякаш не бе чул добре.

— Чу ме добре — отвърна Мариса. — Това беше хитро скроен трик, за да не разбере обществеността какви горили наемат за пазачи в клиниката. Това беше и най-хитрият номер, за да ни отстранят от нашите проучвания за тези туберкулозни салпингити и евентуални разкрития около смъртта на Ребека Зиглър.

— О, Мариса! — изохка Робърт.

— Съдията не подозира за останалите подробности — продължи Мариса. — Той няма представа за мащабите на този случай.

— Не знам ще мога ли да понасям това повече! — каза Робърт, като удари с юмрук по волана.

— Спри колата! — изкомандва Мариса.

— Какво?

— Искам да спреш ей там.

— Да не ти стана лошо?

— Хайде, спри.

Робърт се огледа назад през рамо и спря пред музея.

Мариса отвори вратата, излезе и като я блъсна зад себе си, тръгна, без да се обърне.

— Какво става? — извика след нея Робърт.

— Просто ходя пеша — отвърна Мариса. — Имам нужда да остана сама. Ти ме влудяваш.

— Аз ли те влудявам? — викна той и добави под нос: — Боже господи! — Запали мотора и си тръгна.

Мариса пое към педиатричната си клиника. Влезе през задния вход на зданието, за да не срещне никого. Промъкна се по черни криволичещи коридори до кабинета си. Седна зад бюрото си и се замисли дълбоко. Никога не бе се чувствала така изолирана и самотна. С изключение на Уенди не можеше да открие нито един близък човек, с когото да поговори.

След около час реши да приеме няколко амбулаторно болни, за да се откъсне от всичко това, но веднага осъзна, че мислите ѝ са толкоз разпилени, та не би могла да се концентрира. От главата ѝ не излизаше мисълта за Женската клиника.

Телефонът звънна и тя вдигна веднага слушалката.

— Доктор Блументал? — запита женски глас.

— Да — отговори Мариса.

— Тук е лабораторията към болницата „Мемориал“. Разполагаме с резултата от изследването на вашето ниво за бета-хорион-гонадотропен хормон. Много е ниско, само два милиграма на кубически милиметър. Можем да го повторим след двайсет и четири или трийсет и пет часа, ако желаете.

— Благодаря ви — отговори Мариса с безразличен глас. Записа си нивото и затвори телефона. Точно от това се страхуваше. Не беше

забременяла.

Вторачи невиждащ поглед в записаните цифри, очите ѝ се замрежиха и сълзите ѝ рукогна. Чувстваше се така изморена от цялата тази бъркотия. Отново се замисли за Ребека Зиглър и причините, които я бяха довели до самоубийство, ако наистина е било самоубийство.

Телефонът зазвъня отново. Тя грабна веднага слушалката с надеждата, че се обаждат да ѝ съобщят за грешка в изследването. Възможно ли е след всичко това да е забременяла?

— Ало? — обади се Мариса.

— Телефонистката ми каза, че сте в кабинета си — заяви регистраторката. — Имате посетител тук, при мен. Дали...

— Не мога да приема никого — прекъсна я Мариса и затвори. Почти веднага телефонът иззвъня отново. Мариса не се помръдна.

Няколко минути по-късно се почука на вратата. Тя остана безмълвна. Чукането се повтори, но тя продължи да не му обръща внимание. Видя вратата да се отваря и бе готова да скочи срещу нахалника. Като съзря доктор Фредерик Хаузър на прага, тя се усмири.

— Да не се чувстваш зле, Мариса? — попита загрижено той.

— Малки лични проблеми — отговори тя. — Всичко ще се оправи. Благодаря ви за вниманието.

Той пристъпи в стаята. Едва сега забеляза, че с него беше и друг човек. С изненада позна Сирил Дубчек.

— Надявам се, че не се натрапвам — каза той.

— Доктор Дубчек ми събщи, че сте работили заедно в Центъра за контрол върху заболяванията. Когато регистраторката ми каза, че не приемаш посетители, сметнах, че е време да се намеся. Надявам се, че съм постъпил правилно — каза доктор Хаузър.

— О, разбира се! — отвърна Мариса приветливо. — Нямах представа, че е доктор Дубчек. Толкова съжалявам, Сирил. Хайде, влизай и сядай!

Не беше го виждала няколко години, но той не бе се променил. Все така безупречно облечен и все така красив.

— Мисля, че ще е най-добре да ви оставя насаме — подхвърли тактично д-р Хаузър и бързо напусна стаята.

— Той ми каза, че си имала много неприятности с твоето лечение — започна д-р Дубчек.

— О, страхотно напрежение — каза Мариса. — Само преди минути научих, че и последното прехвърляне на зародиш е неуспешно. През тия месеци само плача. Изплаках си очите.

— Толкова ми е мъчно! Бих желал да открия някакъв начин да ти помогна. Но въпреки всичко изглеждаш чудесно!

— Моля те! Не ме гледай! Не мога да се понасям в този си вид.

— Доста трудно е да разговарям с теб, без да те гледам — каза Сирил с усмивка на дълбока симпатия. — Макар да личи, че си плакала, за мен ти си все така хубава, както винаги.

— Нека сменим темата — помоли Мариса.

— Тогава ще ти разкажа защо спрях тук. Трябваше да прелетя над Бостън по друга работа, но приятел от бактериологията дойде тази сутрин при мен с новината, че открил ново място на концентрация на туберкулозен салпингит.

— О?!

— Изненада ме локализацията. Искаш ли да отгатнеш?

— Мисля, че в момента ми липсват интелектуални сили.

— Брисбейн — каза Сирил.

— Австралия?

— Да. Брисбейн, Австралия. Той е в онази част от страната, наричана Златния бряг.

— Не съм даже сигурна в коя част от континента е Брисбейн.

— Намира се в Куинсланд, източното крайбрежие. Веднъж го посетих по служба. Очарователен град. Великолепен климат. Цял низ от високи строежи по протежение на плажа южно от града.

— Има ли някаква теория защо концентрацията е именно там? — запита Мариса.

— Не, но бе отбелязано известно покачване на случаите от обща туберкулоза в страните, позволили значителна имиграция от Югоизточна Азия. Доколкото Брисбейн е приел от тези хора, нямам никаква представа. Съществува слабо покачване на туберкулозата и тук, в САЩ, но не повече, отколкото са се разпространили наркоманията и СПИН-ът, нито пък се дължи на промяна в патогеничността на самата бактерия. Ето ти и статия относно случаите в Австралия.

Той подаде на Мариса ксерокопие от статия, отпечатана в „Австралийски журнал по инфекциозни болести“.

— Явно авторът е патологоанатом и е открил двайсет и три случая на туберкулозен салпингит. Доста добра работа е написал.

Мариса прегледа статията. Беше ѝ трудно да се възхити. Австралия беше на другия край на света.

— Приятелят от бактериологията ми каза и нещо друго — продължи Сирил. — Има един случай на дисеминирана туберкулоза тук, в „Мемориал“. Споменавам ти го, защото пациентката е двайсет и девет годишна и произхожда от заможна бостънска фамилия. Казва се Ивълин Уелс. Помислих си, че може също да те интересува.

— Благодаря ти, Сирил — направи опит да се усмихне Мариса. Боеше се, че може отново да се разплаче. Срещата със стария приятел я разчувства.

Сирил постоя още петнайсет минути, след което реши да си тръгва. Трябвало да бъде в Атланта тази вечер.

След като приятелят ѝ си отиде, депресията я обхвана отново. Остана продължително на стола си, без да върши нищо, но не заплака. Наблюдаваше през прозореца с празен поглед улицата. По някое време се досети за информацията, донесена от Сирил. Реша да прочете статията по-късно, грабна си палтото и се отправи с колата към „Мемориал“.

Ивълин Уелс бе настанена в отделен стъклен бокс от интензивното отделение. Младата жена умираше. Докарана в болницата в безсъзнание, състоянието ѝ не се променяше. Полагаха изключителни грижи за нея: беше включена на командно дишане, цял сноп тръбички за интравенозни вливания обхващаше тялото, но без никаква полза.

Мариса се срещна с нейния лекар. Той я осведоми за тежкото заболяване на жената, а Мариса го замоли, ако е възможно, да ѝ даде допълнителни сведения за гинекологичното състояние на болната и да разбере от нейния съпруг дали е посещавала Женската клиника в Кеймбридж.

След това се прибра у дома. Макар че не беше яла цял ден, подмина кухнята и се настани в кабинета си. Въпреки пълното изтощение не легна да спи, а се зачете в статията, донесена от Дубчек.

— Часът е почти девет — изненада я Робърт, изправен на вратата. Не беше го чула кога е дошъл. Тонът и целият му вид изразяваха постоянната раздражителност напоследък.

— Много добре знам колко е часът — отвърна Мариса.

— Можеше поне да звънеш един телефон — каза Робърт. — Последно те видях тази сутрин, когато хукна от колата. Вече се канех да те търся с полиция.

— Твоята загриженост е наистина трогателна — каза иронично тя. — Ако те интересува този факт, не съм забременяла.

— Признавам, че не съм и очаквал да бъдеш. — Гласът на Робърт бе поомекнал. — Поне никой не може да ни обвини, че не сме положили всички усилия. Жалко, че нови десет хиляди излетяха напусто.

— Божичко, дай ми сили! — въздъхна Мариса.

— Гладна ли си? — попита Робърт. — Аз умирам от глад. Какво ще кажеш да излезем навън за вечеря? Би трябвало да отпразнуваме твоята победа в съда. Зная, че не ти се ще заради лошата вест, но и спечелването на делото не е малка работа.

— Защо не отидеш сам?

Не беше в настроение и ѝ се искаше да му върне удара заради споменаването за десетте хиляди долара, но нямаше сили да започва кавга.

Той напусна стаята и след малко тя го чу да си приготвя нещо за ядене в кухнята. Мариса понечи да го последва, но веднага осъзна, че няма никакъв смисъл да разговаря с него. Той не я разбираше изобщо, да не говорим за тревогите ѝ по туберкулозата. Седна пак и продължи да чете статията.

Звънът на телефона я сепна, но тя продължи да чете. Защото по това време сигурно търсеха Робърт.

— Мариса! — провикна се Робърт. — За теб!

Мариса грабна слушалката.

— Съжалявам, че те безпокоя така късно — прозвуча гласът на Сирил Дубчек по телефона. — Когато се върнах в Центъра, получих някои допълнителни сведения. Струва ми се, че са интересни за теб. Случаите на туберкулозен салпингит не са ограничени само в САЩ и Австралия. Започнали са да се появяват и в Западна Европа с широко разпространение в някои области, но не такива големи групи както в Брисбейн. Засега няма сведения за Южна Америка и Африка. Важното е, че проблемът възбуди и моя интерес. Ако успееш да се добереш до нещо, обади ми се.

Мариса му благодари и приключиха разговора.

Тази нова информация бе изключително важна. Проблемът се интернационализираше. Даже бе пробудил любопитството на Сирил.

Мариса взе да обмисля различните възможности. Може ли туберкулозата да е мутирала така, че да се е превърнала във венерическо заболяване? Може ли да е станала скрита инфекция у мъжкия индивид? Би ли трябвало да настоява Робърт да се изследва? Не й допадаше да мисли така, но си го позволяваше, понеже желаше да разгледа всичко от научна гледна точка. Посегна към телефона и позвъни на Уенди. Отговори Густав:

— Извинявай, но Уенди отказва всякакви разговори.

— Мога да я разбера — каза Мариса. — Моля те, когато ти е удобно, предай й, че съм я търсила и да ми позвъни веднага.

— Безпокоя се за нея — сподели Густав. — Никога не съм я виждал така потисната. Не знам какво да правя.

— Мислиш ли, че ще ме приеме, ако дойда сега? — предложи внезапно Мариса.

— Струва ми се добър вариант. — Гласът на Густав бе окуражаващ.

— Тръгвам веднага.

Мариса грабна палтото си и слезе в гаража. Тъкмо когато се готвеше да седне в колата, се появи Робърт.

— Къде, по дяволите, си се запътила по това време? — запита троснато той.

— У Уенди — каза Мариса и натисна автомата за отваряне на гаражната врата. — Мъжът й е много разтревожен.

— Тоест? — ядоса се той.

— Ако не разбираш — каза Мариса и се качи в колата си, — съмнявам се дали ще се намери някой да ти го обясни.

Тя изкара колата извън гаража и автоматът затвори вратата. След петнайсет минути бе пред дома на Уенди. Преди още да позвъни, Густав й отвори.

— Направо съм ти благодарен, че дойде в този час.

— Доволна съм и аз. Къде е Уенди?

— Горе, в спалнята, втората врата вдясно. Да ти приготвя ли нещо? Кафе? Чай?

Мариса поклати отрицателно глава и изтича нагоре по стълбите. Почука леко на вратата. Като не получи отговор, почука по-силно и извика името на Уенди. Вратата се отвори веднага.

— Мариса! — възкликна Уенди истински изненадана. — Какво правиш тук? — Бе облечена в бял пенъор, очите ѝ бяха все още зачервени, но все пак изглеждаше по-добре, отколкото сутринта в съда.

— Густав ми каза, че не искаш да говориш по телефона, също, че е много обезпокоен. Позволи ми да дойда при теб.

— О, за бога! Аз не съм толкова зле, но съм потисната. Отчасти се дължи и на него. Искане от мен да бъда благодарна за великодушието, според неговите разбирания, на клиниката!

— Робърт разсъждава по същия начин.

— А аз му заявявам, че това е хитро скроено мошеничество.

— Съгласна съм.

— Какво стана с твоята проба за бременност?

— Не ме питай. — И Мариса поклати отрицателно глава.

— Какво ще кажеш да пийнем нещо, кафе или чай? Ох, по дяволите, тъй като не сме бременни, не искаш ли по чаша вино?

— Чудесно! — прие Мариса.

Двете слязоха в кухнята. Появи се и Густав, но Уенди му каза да изчезва.

— Но той наистина се безпокоеше за теб — рече Мариса.

— О, нека страда малко — отвърна Уенди. — Днес следобед така ме вбеси, че му налетях с една от грамадните игли за лапароскопия, та да разбере какво съм изпатила тези дни.

Уенди отвори бутилка скъпо вино и отидоха в трапезарията.

— Не бях сигурна дали ще те заинтересува — каза Мариса, когато се разположиха на масата, — но донесох статия, която ми даде моят приятел Сирил Дубчек.

— Точно за такова нещо мечтаех — отговори иронично Уенди. Тя я взе и я запрелиства. През това време Мариса ѝ предаде всичко, съобщено от Сирил.

— Невероятно! — възхити се Уенди. — Брисбейн е мястото, откъдето се тръгва за най-голямото природно чудо в света, Големия бариерен риф, рай за гмуркачите леководолази.

— Не съм се интересувала много от гмуркане — заяви Мариса.

— Това е едно от местата в света, което винаги съм мечтала да посетя — призна Уенди. — Гмуркането е моята велика страст. Започнах в Калифорния, когато специализирах. Всяка ваканция прекарвах на Хаваите, за да упражнявам гмуркането. Всъщност там се срещнахме с Густав. Ти не си ли се гмуркала?

— Съвсем малко. Тренирах в колежа, а след това няколко пъти съм опитвала на Карибските острови.

— Влюбена съм в този спорт, но за съжаление твърде отдавна не съм имала възможност да се гмуркам.

— Какво е мнението ти за статията? — смени темата Мариса.

— Добра е, но авторът не е сигурен за начина на разпространяването — каза Уенди.

— Същият въпрос тревожи и мен — сподели Мариса. — Чудя се дали не е по венерически път.

— Какво ще кажеш за заразени влагалищни тампони?

— Идея. Аз ползвам само тампони.

— Аз също — откликна Уенди, — но за съжаление в статията не се споменава нищо за употребата им.

— Хайде да позвъним в Брисбейн и да поговорим със самия автор — каза Мариса.

— Каква е разликата в часовите пояси между Бостън и Австралия? — запитва Уенди.

— Нямам представа — отговори Мариса.

Уенди вдигна слушалката и набра номера на „Справки“. Зададе въпроса си, а после се обърна към Мариса:

— В Австралия са четиринайсет часа напред от нас.

— Това значи?

— Че там сега е утре около обяд.

Взеха номера на клиниката „Грижи за жената“ в Австралия, в Брисбейн, където работеше авторът на статията, и дадоха поръчка за разговор чрез трансокеанската служба. Уенди включи високоговорителя на телефона, за да слушат и двете. Телефонът звънна и Уенди каза:

— Обажда се доктор Уилсън от Бостън, САЩ. Бих искала да говоря с доктор Тристан Уилямс.

— Не съм убедена, че при нас има Тристан Уилямс — отговори телефонистката. — Почакайте за момент, моля. — Чу се музика,

докато жената се осведомяваше, а след това отново гласът ѝ: — Казаха ми, че доктор Тристан Уилсън е работил тук, но вече отдавна не е при нас.

— Бихте ли ми казали къде можем да го намерим? — запита Уенди.

— За жалост нямам никаква представа — бе отговорът.

— Имате ли „Личен състав“?

— Естествено, имаме. Да ви свържа ли?

— Моля, ако обичате.

— Личен състав — чу се мъжки глас.

Уенди обясни отново, че иска да разбере местонахождението на д-р Тристан Уилямс. Отново бе помолена да почака. Този път измина по-продължително време, докато гласът се обади пак:

— Съжалявам, но току-що научих, че доктор Уилямс е работил тук и преди около две години е бил освободен. Сегашното му местопребиваване е неизвестно.

— Ясно — каза Уенди. — Можете ли да ме прехвърлите в патологията?

— Разбира се — отговори човекът от Австралия.

Чакаха цели десет минути, за да се обади някой от патологията. Уенди каза името си и какво иска.

— Никога не съм се срещал с този човек. Напуснал е клиниката, преди аз да постъпя.

— Написал е статия, когато е работил в клиниката ви — обясни Уенди. — В нея са описани серия пациентки. Интересува ни проследени ли са те в по-нататъшното им развитие и има ли още допълнителни случаи.

— Не сме имали нови случаи — отвърна докторът. — Колкото до проследяване на описаните случаи, не е правено такова.

— Можете ли да ни посочите някои от имената на описаните случаи? — запита Уенди. — Бих искала да се свържа с тях и да проуча медицинската им история. Имаме пет подобни случая тук, в Бостън.

— Абсолютно невъзможно. Тук спазваме стриктно предписанията за лекарска тайна. Съжалявам. — Последва щракане от затваряне на телефона.

— Затвори! — изрева Уенди възмутена. — Ох, нервите ми!

— Старата история за лекарската тайна е бариерата, поставяна пред нас — продума разгневена Мариса. — Колко жалко!

— Много съм любопитна — каза Уенди — да разбера как ще се държат с нас тези господа от „Грижи за жената“, ако утре се изправим на прага на клиниката им?

— Да, да! — подметна Мариса. — Хайде да изтичаме утре сутринта и да ги попитаме.

— За мен всичко това не е така абсурдно — каза Уенди със светнали очи. — Любопитна съм да видя какво ще сторят, ако посетим клиниката им. Струва ми се, че ще бъдат поласкани да посрещнат двама лекари, прелетели половината свят, за да се запознаят с техните условия и методи на работа.

— Сериозно ли говориш? — запита учудено Мариса.

— Защо не? Колкото повече мисля по това, толкова по-добре ми звучи. Каква ваканция ще си устроим, боже! Ще открием този Тристан Уилямс. Все някой от патологията ще знае къде е заминал. Сама разбираш, че така ще го намерим по-лесно, отколкото да го издирваме по телефона.

— Уенди — каза Мариса с уморен глас, — нямам вътрешната нагласа да пътувам хиляди километри, за да търся някакъв неизвестен патолог.

— Но това ще бъде страхотно забавление за нас. — Очите на Уенди заблестяха все повече. — Ако не друго, ще посетим Големия бариерен риф.

— О, сега започвам да разбирам мотивите ти. Посещението на австралийската клиника е само повод за гмуркаческа експедиция.

— Няма закон против забавленията, докато си гледаш работата — усмихна се Уенди. — Изглеждаш така зле, както и аз.

— Благодаря ти, мила приятелко! — каза кисело Мариса.

— Говоря сериозно. През последните шест месеца толкова претеглихме, плакахме като бебета, прибавихме наднормено тегло. Кога за последен път си бягала? Помня те, че ти имаше навика да бягаш всеки ден.

— Това се казва удар под кръста.

— Важното е, че и двете можем да ползваме отпуска — каза Уенди. — И двете сме пощурели по тези случаи на туберкулозен

салпингит, но се мотаем тук, а аз ти предлагам с един куршум да ударим два заека.

— За салпингитите можем да научим нещо повече от болниците, в които работим.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че не си склонна да ползваш отпуска? — настоя Уенди.

— Донякъде — потвърди Мариса.

— Благодаря ти — отвърна Уенди. — Понякога умееш да се инатиш здравата.

— Но аз не знам как Робърт би го приел. Напоследък имаме доста конфликти. Мога да си представя неговата реакция, ако му съобща, че искам да ходя в Австралия.

— Сигурна съм, че Густав ще приеме идеята. Тъкмо и той ще си почине от разправиите.

— Искаш да кажеш и те да дойдат с нас?

— По дяволите, не! Густав има нужда да си почине от мен. Ще проверим не съм ли права.

Уенди изплаши Мариса с кряска, призоваващ Густав.

— Не мога да се отърва от този навик — извини се тя и пое нова глътка от чашата си.

— Какво има? — появи се тичешком Густав.

— Всичко е чудесно, скъпи — отвърна мило Уенди. — С Мариса решихме да си вземем отпуска. Какво ще кажеш?

— Мисля, че идеята е прекрасна. — Явно Густав се почувства успокоен от промяната в настроението на Уенди.

— Мариса се бои, че Робърт няма да бъде така сговорчив. Ти как мислиш? — запита Уенди.

— Не го познавам добре — каза Густав. — Но знам, че и на него му е дошло до гуша от тези процедури инвитро. Мисля, че му е нужна малка почивка. За къде се гласите, момичета?

— За Австралия — отговори Уенди.

— Защо не Карибско море? — почти хлъцна Густав.

По-късно, когато Мариса потегли за дома си, умът ѝ бе разбъркано кълбо от мисли. Изминалият ден се състоеше от бърза смяна на емоции и непредвидими случки. Минути след като напусна възторжената Уенди, тя взе да размишлява върху отиването до Австралия. Все пак идеята да избягат за малко я привличаше, а и

решението за подобно пътуване беше най-подходящият завършек на направо луд ден. Макар да не беше убедена, че ще успее да се справи така ловко с Робърт, както Уенди с Густав.

Остави колата в гаража и влезе в къщата. Навсякъде беше тихо, но тя чу лекото чукане по клавишите на Робъртовия компютър в кабинета му. Поколеба се малко пред вратата и влезе.

— Робърт, бих искала да поговорим.

Той се извъртя към нея.

— Уенди и аз мислихме дълго — продължи Мариса.

— О?

— Може да ти прозвучи малко шантаво...

— Вече не очаквам да чуя нищо смислено.

— Решихме, че ще ни се отрази добре, ако вземем малка отпуска.

— Засега не разполагам със свободно време.

— Не, не ти и аз, а само ние, жените; Уенди и аз.

Робърт се замисли за миг. Стори му се, че идеята има своите достойнства. Ще се отрази добре върху нервите и на двамата.

— Не звучи чак толкова шантаво. Накъде сте намислили да поемете?

— Австралия. — Мариса трепна, когато думата изскочи.

— Австралия! — извика Робърт, грабна очилата от носа си и ги хвърли върху изписаните листа пред себе си. — Австралия! — повтори той изумен.

— Ние имаме и своите основания — продължи Мариса, — не сме измъкнали Австралия току-така от шапката, като фокусници. Днес научих, че мястото на най-голямата концентрация от случаи на туберкулозен салпингит е в Брисбейн. Освен това разбрах, че заболяването взема интернационални размери. Открити са отделни огнища и в Западна Европа. Така че можем да направим някои изследвания и да се позабавляваме. Идеята беше на Уенди. Тя е запалена по гмуркането и Големият бариерен риф...

— Ти беше права! — прекъсна я Робърт. — Звучи съвсем шантаво. Лекарската ти практиката е в плачевно състояние, а ти искаш да прелетиш половината свят, за да продължаваш своя кръстоносен поход, който едва не те натика в затворническата килия. Отначало си помислих, че искате да направите малка разходка, например до Бермудите. Нещо съвсем нормално.

— Не е чак толкова ненормално — отвърна Мариса. — При обстоятелството, че заболяването се интернационализира, все някой би трябвало да се заеме да го проучи.

— И смяташ, че този някой трябва да си ти? — веднага се противопостави Робърт. — Не съзнаваш ли, че в твоето състояние си напълно неподходяща?

— Според мен съм достатъчно квалифицирана.

— Ооо, дълбоко грешиш. Няма начин да бъдеш обективна. Ти самата си един от тези случаи. И ако те интересува моето мнение, мисля, че заминаването ти в Австралия е пълен абсурд. Толкова от мен. — Загърби Мариса и насочи вниманието си към компютъра.

Мариса разбра, че той не желае повече разисквания. Обърна се и напусна кабинета му.

„Робърт е прав“ — мислеше си тя. Идеята да заминат беше екстравагантна както по отношение на времето, така и по отношение на разходите; не че финансите бяха основната ѝ грижа. Все не можеше да се освободи от чувството, че не сега е време да обикаля като ненормална по света.

Мариса звънна на приятелката си.

— Е? — обади се мигом Уенди, сякаш бе чакала до телефона.

— Не е добре — каза Мариса. — Робърт е категорично против, поне що се отнася до Австралия, иначе за отпуската няма нищо против.

— Проклятие! — изруга Уенди. — Съвсем съм разочарована. Почти съм си опаковала багажа. Просто усещам по себе си австралийското слънце.

— Друг път — каза Мариса. — Съжалявам.

— Засега толкова, лягай си. Сигурна съм, че утре разговорът ви ще бъде по-различен. Ще видиш, ще спечелим!

Като затвори телефона, Мариса усети, че думата „лягане“ силно я привлича. Прибра се в спалнята, като си мислеше, че Робърт може да я изненада — просто заради едната промяна.

Когато сутринта Мариса отвори очи, разбра веднага, че се е поуспала. Слънцето осветяваше ярко стаята. Часовникът показваше почти осем и трийсет — един час по-късно от обикновеното ѝ

пробуждане. Наметна пенъоара си, запъти се към гостната и установи, че леглото е празно и неоправено. Повика силно Робърт, но никой не се обади. Надникна в гаража, колата му я нямаше. Изпи едно кафе, взе душ и се отпрати с колата си към Педиатричната клиника. Влезе в кабинета си и завари секретарката да подрежда пощата. Тя ѝ предаде, че преди малко са я търсили от интензивното отделение и са заръчали да се обади, когато дойде. Мариса позвъни и се свърза с лекаря, наблюдаващ тежко болната Ивълин Уелс. Той съобщи, че е послушал съвета ѝ и е направил влагалищна натривка: гъмжала от туберкулозни бацили. Каза също, че болната посещавала от седем години Женската клиника, но съпругът ѝ и досега не е успял да получи препис от медицинската ѝ документация. Уговориха се да поддържат понататъшна връзка за състоянието на болната.

Проблемът за туберкулозния салпингит я занимаваше всецяло. Реши да проведе категоричен разговор с Робърт. Той трябваше да я разбере. Качи се в колата, за да осъществи веднага намерението си. Стигна сградата, където беше офисът му, качи се с асансьора на четвъртия етаж и се изправи пред вратата му. Влезе в стаята пред кабинета му. Регистраторката я позна веднага и ѝ кимна усмихната, тъй като говореше по телефона. Мариса почука леко и влезе. Отначало долови известна суматоха от някакво странно раздвижване — секретарката Дона се полуизправяше от креслото до бюрото, а Робърт бе полунадигнат от стола си. Той бързо седна на мястото си, а Дона със самочувствие приглади късата си поличка надолу към коленете.

Поразена, Мариса впи поглед в съпруга си. Връзката му бе разхлабена, двете горни копчета на ризата разкопчани, косата, винаги грижливо сресана, бе в пълен безпорядък, а до бюрото му на пода се търкаляха обувките на Дона. Цялата сцена бе тъй банална, че Мариса се чудеше да плаче или да се смее.

— Може би ще трябва да почакам отвън — каза най-сетне тя, — за да имате време да привършите диктовката. — И се насочи към вратата, за да излезе.

— Мариса! — извика Робърт. — Стой! Не е това, което си мислиш. Дона просто ми разтриваше раменете.

— Както и да е — каза Мариса с фалшива усмивка, — аз ви оставям сами. Всъщност дойдох да ти кажа, че заминавам за Австралия.

— Не! Забранявам ти! — изкрещя Робърт.

— О, наистина ли? — Мариса се извъртя на токчетата си и излезе.

От телефона на паркинга, където бе колата ѝ, позвъни на Уенди и се уговориха да излетят в пет следобед за Австралия.

9

5 април 1990 г.

8:23 сутринта

— Боже мой! — възкликна Уенди, докато чакаха на летището в Брисбейн да пристигне багажът им. — Никога не съм имала истинска представа колко огромен е Тихият океан!

— Като че ли сме пътували цяла седмица — каза Мариса.

Бяха излетели от Бостън до Лос Анджелис, оттам веднага до Сидни, най-дългият преход със самолет, извършван някога от тях, почти петнайсет часа, и отгук, след кратките формалности по влизането им в Австралия, със самолет на австралийските авиолинии се приземиха в Брисбейн.

— Знаех, че Австралия е далеч — продължи Уенди, — но не чак толкова.

Когато багажът им се появи, те се зарадваха. Бяха сменяли толкова самолети, че не се надяваха да го видят някога пак. Натовариха го на една количка и го избутаха до мястото за таксита. Наемането на такси се оказа съвсем лесна работа. Шофьорът бе изключително любезен, помогна им да прехвърлят багажа в колата и даже отвори вратите и ги затвори, когато се настаниха. Седнаха удобно и той се обърна към тях:

— Накъде, хубавици?

— Хотел „Мейфеър Крест Интернешънъл“, моля — отговори Мариса.

— Затегнете си коланите. Ще ви струва четирийсет долара, ако ченгетата ви заловят без тях.

Двете послушаха съвета. Бяха твърде уморени за въпроси.

— Добър хотел ли е „Мейфеър“? — запита Мариса.

— Малко скъпичък е, но иначе е хубав. Вие, момичета, американки ли сте? — продължи шофьорът.

— Да — отговори Мариса, — от Бостън, Масачузетс.

— Добре дошли в Щастливата страна. Били ли сте преди тук? — продължи да пита водачът на таксито.

— Не. За пръв път — отвърна Мариса.

Това стана повод той да се впусне в живописен разказ за историята на Брисбейн, като не пропусна да спомене, че преди основаването на града това място е било колония за престъпници.

Мариса и Уенди бяха изненадани от заобикалящата ги тучна зеленина. Изключителни тропически растения ограждаха пътя в килим от изумителни цветове.

Когато навлязоха в града, въпреки че бе преминал пиковият час, улиците бяха изпълнени с хора. Всички бяха обгорели и здрави. Повечето от мъжете бяха по шорти, пясъчноруси и с квадратни челюсти, почти като американците.

— Тези хора ми напомнят за Робърт — каза Мариса.

— Забрави Робърт — посъветва я Уенди, — поне засега.

— Не знам какво ще правя, когато се върна — продължи Мариса. — Ако между Робърт и Дона наистина има нещо, значи с нашия брак е свършено.

През време на полета дотук Мариса бе разказала на Уенди за преживяването си в офиса на Робърт.

— Сега разбирам защо настояваше да тръгваме веднага — бе отговорила Уенди.

Таксито стигна до голям площад, обграден от палми. Шофьорът посочи напред и каза:

— Ей там е вашият хотел — а после изви палец през рамо, — зад нас пък е величествената каменна сграда на кметството, чиито стълбища изцяло са от мрамор. Строена е през двайсетте години и е с часовникова кула. От върха ѝ се вижда целият град.

Регистрацията в хотела мина гладко и бързо. Скоро двете жени се озоваха в широка, удобна, семпло декорирана стая с две легла, разделени от нощна масичка. Изгледът беше към града и към реката Брисбейн.

Поразсъблякоха се и се проснаха върху леглата си.

— Изморена ли си толкова, колкото аз? — попита Уенди.

— Разбира се, но е приятно изтощение, нещо като катарзис, душевно пречистване. Доволна съм, че сме тук, и изпитвам огромно желание да разгледаме града.

— Засега са ми нужни душ и хубаво да поспим — каза Уенди.

— Звучи привлекателно и за мен — съгласи се Мариса, — но не бива да спим много дълго, за да се приспособим по-лесно към времевата разлика. Най-добре ще е да позвъним на регистрацията и да помолим да ни събудят след два часа. След това ще разгледаме града, а посещението на клиниката ще оставим за утре, когато ще сме напълно отпочинали.

— Иска ми се да открием как ще стигнем до Големия бариерен риф — каза Уенди. — Изгарям от нетърпение. Чувала съм, че това е най-доброто място в света за гмуркане.

— Влизай ти първа под душа — каза Мариса. — През това време аз ще погледна картата на града, за да се ориентирам къде е разположена клиниката „Грижи за жената“.

Уенди без спор изчезна в банята, а Мариса се зае да търси клиниката. В телефонния указател откри, че се намира в предградието Хърстън, а на картата то бе отбелязано северно от града. Записа си върху хотелска бланка и в този момент се досети да потърси в указателя името на д-р Тристан Уилямс. Въпреки усилията не успя да го открие.

Уенди излезе от банята и Мариса ѝ съобщи:

— Нашия приятел патолога го няма в телефонния указател.

— Щеше да е много лесно, ако го имаше — усмихна се Уенди.

Мариса на свой ред влезе в банята.

Когато след два часа телефонът иззвъня, Мариса едва отвори очи. Беше като пребита, но успя да вдигне слушалката и бодър глас я уведоми, че вече е обяд. Тя не можеше да съобрази какво следва от това. Едва когато видя Уенди, заспала дълбоко на другото легло, си спомни къде се намират. В момента се чувстваше така изтощена, та чак ѝ се повръщаше. Олюлявайки се, тя се изправи на крака и раздруска отначало леко, а после по-силно рамото на приятелката си.

— Уенди, време е да се събуждаш.

— Вече? — едва отвори очи тя. После с мъка се надигна и изохка: — Ох, честна дума! Чувствам се ужасно!

— Знам — кимна Мариса. — Имаш чувството, че е полунощ, а всъщност е само време за обяд. Трябва да свикнем с това.

Половин час по-късно двете слязоха във фоайето на хотела в значително по-добро състояние. Повторният душ и „лапането“, както беше нарекло донесената храна обслужващото етажна момче, ги бяха оживили много повече, отколкото очакваха.

Уенди се отби в кантората на пътната агенция, за да проучи всичко относно Големия бариерен риф. Мариса отиде при главния администратор да разбере как могат да разгледат града.

— Изясних всичко докрай! — каза Уенди, като разгъна карта на Куинсланд и всички крайбрежни острови.

— Свети Тоledo! — възкликна Мариса. — Колко е дълъг този риф? Май стига чак до Нова Гвинея.

— Всъщност е дълъг над хиляда мили и е по-широк от цяла Британия — уточни Уенди. — Но ние ще отидем на остров Хамилтън. Той е част от архипелага Уайтсънди.

— Мислиш ли, че ще ми хареса? — запита Мариса. Тя не беше така запалена по гмуркането, както приятелката ѝ.

— Ще го заобичаш! — извика Уенди. — Хамилтън е възможно най-добрият избор, защото има летище и редовни полети. Неудобството е, че април е извън туристическия сезон.

— Опасно ли е гмуркането на този риф?

— Не се бой! — увери я Уенди. — Ще ни придружава майстор гмуркач. Ще наемем лодка и ще идем на външния риф. Там изобилства от риби и водата е най-чиста.

— А има ли акули? — запита Мариса.

— Не споменаха нищо за акули. Те са далеч и обитават дълбоки води, а ние ще се гмуркаме на самия риф.

— Аз пък получих информация за опитомени животни. От администрацията ми казаха да не пропуснем да посетим резервата Лон Пайн Коала.

— Чудесно! — заликува Уенди. — Толкова са ми мили тези мечета коала!

Качиха се на градския обиколен автобус и разгледаха парламента, построен в стил Френски ренесанс, после сградата на ковчежничеството в стил Италиански ренесанс. Колата забави ход при Куинсландския културен център. Те слязоха и се отбиха в резервата. Тук имаше в изобилие мечета коала, диви австралийски кучета динго, различни породи кенгуру и даже птичечовки. Имаха възможност да се

движат сред животните и да ги хранят с ръка. Най-симпатичните същества бяха мечетата коала. Уенди бе безкрайно щастлива, като разбра, че може да ги подържи в ръка, но щом се наведе да вземе едно, ентусиазмът ѝ се изпари. Те имаха особена и неприятна миризма.

— Тази миризма е от храненето им с евкалипт — обясни им един от надзирателите в резервата.

След като наблюдаваха още известно време игрите на коалите, те взеха автобуса и се завърнаха в хотела.

На другата сутрин след солидната английска закуска наеха такси за планираното посещение в клиниката.

— Известен ли ви е този адрес? — запита Мариса шофьора, като му подаде листчето с местонахождението на клиниката.

— Абсолютно, скъпа! — ухили се той. — Това е Женската клиника. Скачайте вътре и сме право там!

Пътуването до Хърстън беше приятно. Още щом навлязоха в зелените хълмисти предградия, те забелязаха доста старомодни дървени къщи с широки тераси, построени високо на колове.

— Това са истинските куинсландчани — обясни шофьорът на таксито. — Вдигнали са ги нависоко, за да са далеч от водата. На терасите си се разхлаждат. През лятото тук е нетърпимо горещо.

След минута таксито спря пред модерна четириетажна сграда, облицована изцяло в бронзирано огледално стъкло. Беше обградена от разкошни декоративни дървета и храсти. Порази ги изобилието от птици.

Щом прекрачиха прага на клиниката, двете жени спряха в захлас. Подът беше от блестящ оникс, а стените — облицовани с тъмно тропическо дърво, излъскано до матов блясък.

— Това място прилича на огромна юридическа фирма — обади се леко притеснена Уенди. — Сигурна ли си за адреса?

По средата на огромното фоайе имаше градина със същите дървета и храсти както отвън. Тук бълбукаше и чудесен фонтан, изливащ водите си в басейн от гранитни блокове.

В далечния край на огромното помещение беше информацията. Тя изглеждаше като рецепция на най-люксозен хотел.

— Можем ли да ви бъдем полезни? — попита едно от двете хубави стройни момичета. Вместо в бели престилки, както е навсякъде по света, те бяха облечени в красиви цветни дрехи.

— Ние сме лекарки от САЩ — представи се Мариса. — Бихме желали да разгледаме вашето здравно заведение. Дали ако...

— От Америка! — прекъсна я възторжено момичето. — Тъкмо се завърнах от Калифорния. Колко мило от ваша страна да ни посетите. Ще позвъня на мистър Карстънс. Само момент, моля.

Момичето набра телефонен номер и след кратък разговор им съобщи:

— Мистър Карстънс пристига веднага. Ще бъдете ли така добри да поседнете в чакалнята, сред тази зеленина.

— Кой е той? — попита Уенди.

— Той отговаря за връзките с обществеността.

Двете приятелки седнаха на посоченото място.

— Отговаря за връзките с обществеността? — промълви Уенди.
— Колко клиники имат подобна длъжност?

— И аз се чудя — отвърна Мариса. — Тази клиника по всяка вероятност е твърде богата, за да си позволява тези разходи.

След минути към тях се доближи някакъв мъж.

— Добър ден, мили дами — ги поздрави учтиво.

Карстънс беше висок, масивен, с червендалести бузи и малко говежди вид. Беше облечен в риза с вратовръзка, жакет и къси панталони.

— Добре дошли в нашата клиника. Казвам се Брюс Карстънс. Какво бихме могли да сторим за вас?

— Аз съм доктор Блументал, а тя е доктор Уилсън.

— Гинеколожки ли сте?

— Не, аз съм педиатър — отговори Мариса.

— Аз съм офталмолог — добави Уенди.

— Прочули сме се значи надалеч — усмихна се той. — Обикновено отвъд океана ни посещават само гинеколози. Желаете ли да се поразходим из нашето здравно заведение?

— Защо не? — каза Уенди, след като се спогледаха с Мариса.

През следващия час на Мариса и Уенди бяха показани свръхсъвременни медицински апаратури и удобства. В края на обиколката разгледаха най-модерната секция за инфертилно лечение

със собствена хирургическа зала за всякакъв вид операции. Лабораторията по безплодие беше огромна зала с оборудване по последната дума на медицинската техника.

Двете жени помислиха, че са видели вече всичко, когато водачът им отвори тежка врата и отстъпи встрани, за да влязат. Озоваха се в широко преддверие, обградено плътно от стъклени стени. То изолираше лабораторията от всякакъв контакт с околната среда. Наведени над разнообразни апаратури, работеха десетки жени. Лабораторията приличаше на космическа станция от двацет и първи век.

— Тук е сърцето на нашата клиника — каза мистър Карстънс. — Това е базовата ни научноизследователска секция. Оттук тръгват по целия свят най-последните постижения във фертилизационната техника. В момента сме се съсредоточили върху криопрезервационната техника за консервиране на зародиши и полови продукти. Но също извършваме научни проучвания върху родови и зародишеви тъкани, например за лечението на болестта на Паркинсон, на диабет и дори проблемите на имунодефицита.

— Никога не бях виждала подобна научноизследователска организация — каза удивена Уенди.

— Заслугата на капитализма — усмихна се Карстънс. — Частна инициатива и частни капиталовложения. Това е единственият начин да се изпипват нещата в съвременния свят.

— Какъв е успехът на вашата клиника в оплождането инвитро? — запита Мариса.

— Доближаваме осемдесет процента успешно забременяване — каза Карстънс с видимо задоволство. — Никаква друга програма не е в състояние да се равнява с нашата.

След този триумфален завършек ги заведе до фойето, откъдето ги беше поел, горд, че толкова ги бе впечатлил.

— За нас беше удоволствие да ни посетите — каза той. — Успяхте да видите почти всичко. Надявам се да ви е било приятно. Имате ли някакви допълнителни въпроси?

— Аз бих искала да ви попитам нещо — побърза да извади Мариса от чантата си статията, дадена ѝ от Сирил, и да му я връчи. — Предполагам, че тази статия ви е известна. Тя се отнася до серия случаи, наблюдавани тук, във вашата клиника.

Карстънс се поколеба, сетне пое свитъка листа. Хвърли им бегъл поглед и ги подаде обратно.

— Не, никога не съм я виждал.

— От колко време работите в тази клиника? — намеси се Уенди.

— Близо пет години — отвърна той.

— Тази статия е отпреди две години — продължи Уенди. — Как е възможно отделът за връзки с обществеността да няма представа за тази публикация? Мисля, че би трябвало да бъде от огромно значение за вас. Тя се отнася до случаи с относително млади жени, регистрирани в клиниката ви с диагноза туберкулоза на фалопиевите тръби.

— Като правило аз не чета специализирана медицинска литература — каза мистър Карстънс. — В кое списание е била отпечатана?

— В „Австралийски журнал по инфекциозни болести“ — отговори Мариса. — А какво можете да ни кажете за автора, доктор Тристан Уилямс? Работил е тук като патолог. Познавате ли се с него?

— Боя се, че не. Никога не съм познавал добре персонала. По такива въпроси бих ви препоръчал да поговорите с Чарлс Лестър, директор на нашата клиника.

— Мислите ли, че той би пожелал да говори с нас?

— При така стеклите се обстоятелства вярвам, че ще е щастлив да се срещнете. Всъщност, ако проявите малко търпение, ще отскоча догоре да проверя свободен ли е в момента. — И той изчезна по стълбата.

— Как ти се струва? — запита Уенди, след като двете си размениха многозначителни погледи.

— Блъскам си главата, но не мога да разбера — отвърна Мариса. — Питам се дали беше искрен с нас, или не.

— Започвам да се чувствам твърде неприятно — каза Уенди. — Извънредно хубаво е, за да е истина. Виждала ли си някъде такъв разкош в нормална клиника?

— Учудена съм, че ни се предоставя шанс да се срещнем с директора — разсъждаваше на глас Мариса. — Нито един директор не би ни приел без бюрократичните формалности на официалното представяне и с препоръчителни писма.

В този миг се появи мистър Карстънс.

— Късметлии сте. Директорът заяви, че ще бъде очарован да се срещне с почитаемите колежки от Бостън, стига вие да разполагате с достатъчно свободно време.

— Разбира се — отговори Мариса.

Последваха го по стълбите. Обстановката в директорската част беше по-пищна от видяното досега. Като че ли бяха на посещение при генералния изпълнителен директор на някоя огромна свръхбогата компания.

— Влизайте, скъпи дами! — Директорът се изправи иззад масивното си бюро и се ръкува сърдечно с тях. Покани ги да се настанят удобно в две кресла пред бюрото, а след това освободи Карстънс, който се измъкна незабележимо и затвори съвсем внимателно вратата зад гърба си.

— Какво ще кажете за чашка освежаващо кафе? — обърна се директорът към дамите. — Знам, че американците пият много кафе.

Чарлс Лестър беше едър плещест мъж, но не с такъв говежди вид като Карстънс. Телосложението му все още беше атлетично, вероятно играеше тенис. Тенът му беше като на всички граждани, а очите му тънеха дълбоко в очните кухини. Гъсти мустаци скриваха горната му устна.

— Кафето ще ми дойде добре — каза Уенди, а Мариса кимна в знак на съгласие.

Лестър позвъни на секретарката си за кафе. Докато чакаха, той проведе с гостенките си обичайния куртоазен разговор, като се осведоми къде работят и къде са специализирали. Каза им, че самият той има доста връзки в Бостън.

— Вие сте лекар, нали? — попита Уенди.

— До голяма степен — отговори той. — Мнозина от нас предпочитат английската система на обучение, така че аз специализирах като хирург гинеколог в Лондон. Напоследък обаче не извършвам много клинична работа. За съжаление бях прикован към това бюро, за да изпълнявам повече административна работа, отколкото лекарски задължения, както бих желал.

Кафето бе донесено и сервирано. Лестър си добави малко сметана. Той изучаваше изпитателно гостенките над ръба на чашката си.

— Мистър Карстънс ми спомена, че сте проявили интерес към някаква стара статия — каза Лестър. — Какви проблеми третира тя?

Мариса извади веднага статията и я постави върху бюрото. Той само плъзна поглед по нея и я върна обратно.

— Какво по-точно ви интересува в случая? — запита.

— Доста дълга история — отговори Мариса.

— Разполагам с достатъчно време да я чуя.

— Ние двете имаме един и същи проблем с инфертилитета като този, описан тук: запушени фалопиеви тръби вследствие туберкулоза. — След това му разказа за работата си в Центъра за контрол върху заболяванията и в областта на епидемиологията. — Когато разбрахме, че нашият проблем се интернационализира, решихме да започнем да го проучваме. Статията ми бе изпратена от споменатия център. Свързахме се по телефона с вашата клиника, но не успяхме да открием автора на статията.

— И какво щяхте да го попитате, ако го бяхте открили?

— Две неща — каза Мариса. — Първо, дали е провел някакви епидемиологични проследявания на описаните от него случаи и, второ, открил ли е нови случаи на същото заболяване. Ние в Бостън имаме пет такива.

— Известно ви е, че инфертилитетът изобщо нараства — каза Лестър. — Инфертилитет по всякакви причини, а не само от блокиране.

— Знаем всичко това — отвърна Мариса. — Но запушването на тръбите обикновено е явление при други инфекциозни заболявания, а в случая имаме нарастване на туберкулозния възпалителен процес в женските родови пътища. Това явление може да се окаже някакъв нов сериозен клиничен проблем.

— Съжалявам, че сте изминали такъв дълъг път, за да научите нещо повече за тая статия. Всички данни са измислени от автора. Няма и следа от истина в нея. Реални са може би един или два случая. Останалите са фабрикувани от автора. Ако, се бяхте свързали с мен по телефона, щях да ви кажа самата истина.

— Не — изпъшка Мариса. Мисълта, че статията може да се окаже груба фалшификация, никога не ѝ бе минавала през ум.

— Къде е авторът сега? — попита Уенди.

— Не мога да ви кажа — отговори Лестър. — Ние, естествено, го изхвърлихме веднага от клиниката. Чувах, че бил замесен в някакви истории с наркотици. Със сигурност знам едно: той не практикува повече патология.

— Бихте ли ни посъветвали как да го намерим? — попита Мариса. — Искам да го видя, защото независимо от неговите измислици той все пак се занимава с моето заболяване. Защо сред толкова други е избрал тъкмо туберкулозния салпингит, така рядко срещана болест? Какво ще спечели от фалшификациите с него?

— Хората правят странни неща поради странни причини — каза Лестър и се изправи. — Вярвам, че не само тази статия ви е накарала да предприемете дългия път до Австралия.

— Планирахме също да посетим Големия бариерен риф — каза Уенди. — Съчетаваме малко работа с малко удоволствие.

— Дано удоволствието ви е по-сполучливо от работата. А сега, ако ме извините, трябва да се връщам към преките си задължения.

Няколко минути по-късно двете приятелки чакаха повиканото от рецепцията такси.

— Доста неприлично — каза Мариса. — До един момент ни уверява, че разполагал с достатъчно време, а в следващия ни гони от кабинета си. Не зная какво да мисля след всичко това. Едно нещо обаче знам със сигурност. Искам да намеря този Тристан Уилямс, за да му извия врата. Представи си каква фантазия се изисква да измисляш пациенти, за да публикуваш научна статия.

— Познатата стара мания да публикуваш или да умреш — каза Уенди. — А сега шефът на екскурзията какво препоръчва да правим? — Шеф на екскурзията беше Мариса.

— Не съм много сигурна — отвърна Мариса. — Вероятно ще отскочим до Куинсландския университет и ще разгледаме медицинската библиотека. Все ще намерим нещичко, ако се поразровим.

— О, богове — извика с явна ирония Уенди, — та това звучи доста приятно възбуждащо!

Чарлс Лестър наистина се върна към пряката си работа. Посещението на двете лекарки силно го беше разтревожило. Бе

изминала повече от година след последното запитване относно скандалната статия на Уилямс и той се бе надявал, че въпросът е приключен.

— Проклятие! — извика той, като стовари юмрук върху бюрото си. Изпита неприятното усещане, че му предстоят изключителни тревоги след посещението на тези жени. Фактът, че натрапничките бяха изминали целия път от Бостън дотук, го дразнеше, най-меко казано. Най-тревожното беше, че те вероятно ще продължат да издирват Уилямс. С други думи, това можеше да се нарече истинско бедствие.

Той реши, че е дошло време да се посъветва с някой от своите съдружници. Като пресметна разликата в часовото време, набра телефона в дома на доктор Норман Уингейт.

— Чарлс! — извика зарадван доктор Уингейт. — Радвам се да те чуя! Как са нещата там, при теб?

— Бяха по-добре — отговори Лестър, — но сега се налага да говорим по твърде важен въпрос.

— Разбира се! Какъв е проблемът?

— Говори ли ти нещо името Мариса Блументал?

— Боже мой, да! Защо питаш?

— Тя и нейната приятелка Уенди Уилсън току-що напуснаха моя кабинет. Довлекли са се тук с оная статия за туберкулозния салпингит.

— Велики боже! Не мога да повярвам, че са чак в Австралия! А ние постъпихме тъй благородно с тях. — И Уингейт разказа за опита им да проникнат до компютъра в клиниката.

— Отмъкнаха ли нещо от твоя компютър?

— Не ми се вярва, но тези жени са истинска напаст. Наистина трябва да решим какво ще правим с тях!

— Аз стигнах до същото заключение — каза Лестър. — Благодаря.

Той постави слушалката и натисна копчето за вътрешната телефонна връзка.

— Пени, намери Нед Кели и му нареди да си дотътри задника тук веднага.

Нед Кели не беше истинското му име, всъщност се казваше Едмънд Стюарт. Като юноша той така се беше увлякъл по историите на прочутия избягал разбойник Нед Кели, че приятелите му го

прекръстиха. Той до такава степен имитираше безобразията на разбойника, че изпрати два тестиса на бик до жената на човека, с когото враждуваше. Животът му, изпълнен с презрение към властите, и извършените от него малки престъпления му лепна прякора Нед Кели и вече никой не използваше истинското му име.

Лестър се оттласна със стола си от бюрото, стана и отиде до прозореца. Тревожеше го, че тъкмо когато нещата се подреждаха съвсем гладко, точно тогава ще се изпречи гаден проблем.

Лестър произхождаше от бедно семейство в покрайнините на Нов Южен Уелс. Баща му беше металорботник. След края на Втората световна война, едва деветгодишен, Чарли се пресели заедно със семейството си в Австралия. За разлика от своите братя той бе жаден за учение. Така стигна до медицинското училище. Оттогава нататък никога не погледна назад. Не търпеше никакви пречки. Ако някой се изправеше на пътя му, прегазваше го без милост.

— Кво стаа тука? — запита Нед, като се плъзна безшумно в кабинета, без да се постарее да говори прилично. Зад гърба му го следваше като сянка Уили Тонг, слабават на вид, но мускулест китаец. Нед ритна вратата зад себе си с трясък и седна върху страничната облегалка на креслото пред бюрото. Той не беше едър, но излъчваше грубост. Също като Карстънс беше по къси панталони, с риза и връзка. На ръкава му бе избродиран знакът на охраняващата служба в клиниката. Кожата на лицето му бе потъмняла и опъната като барабан, сякаш бе прекарал всичките си трийсет и осем години под слънцето в пустинята. Над лявото око имаше груб белег от битка с ножове. Кавгата бе възникнала заради халба бира.

Лестър се чувстваше неприятно, че прибъгва до такива хора. Беше истинска досада да контактува човек с подобни на Нед Кели. Все пак понякога това беше неизбежно, какъвто беше и сегашният случай. Лестър бе срещнал Нед по чиста случайност през последната година от следването си. Нед беше постъпил в университетската болница с поредната си огнестрелна рана. По време на лечението се бяха опознали. През годините Лестър бе използвал Нед по различни поводи и благодарение на познанството им Нед бе назначен за началник на охраната в клиниката.

— Има две жени, които се интересуват от статията на Уилямс — каза Лестър. — Това е същата статия, дето доведе преди около година

и онзи гинеколог от Лос Анджелис. Спомняш ли си?

— Как мога да го забравя? — каза Нед и злобна усмивка изкриви устните му. — Клетият човечец, дето му се случи пътна катастрофа. Спомняш ли си го, Уили?

Очите на китаеца се стесниха още повече, когато се усмихна.

— Тези жени се раздрънкаха, че искат да открият Уилямс — продължи Лестър. — Аз не желая това да се случи.

— Трябваше да ме оставиш да се справя с Уилямс много отдавна — каза Нед. — Това щеше да ни спести сума ти неприятности.

— Тогава той беше в центъра на вниманието на обществеността — отвърна Лестър. — Но засега да не се тревожим за миналото. В момента грижата ни са тия жени. Искам да се направи нещо, и то преди да са успели да изкопаят повече информация за туберкулозния салпингит.

— Искаш да изглежда като нещастен случай, нали? — запита дяволито Нед.

— Това би било най-доброто — потвърди Лестър. — Иначе биха започнали какви ли не разследвания, а аз искам да ги избегна. Ще можете ли обаче да организирате нещастен случай, когато в него са въввлечени две лица?

— Ще е по-трудничко — съгласи се Нед. — Но бъди спокоен, ако решат да наемат кола. Като шофьори янките са пълни леваци. — И той се разсмя. — Също като оня гинеколог. Преби се почти без наша помощ.

— Имената на жените са Мариса Блументал и Уенди Уилсън. — Лестър ги написа на листче и го подаде на Нед.

— Къде са отседнали? — попита Нед.

— Не знам. Единственото, което е известно, е, че се готвят да отидат на рифа.

— Така ли? — прояви явен интерес Нед. — Тая информация може да бъде много полезна. Знаеш ли кога смятат да пътуват?

— Не — каза Лестър, — но не се мотайте много. Искам работата да приключи бързо. Разбрано?

— Ще започнем да звъним по хотелите веднага щом слезем долу. Това ще е забавление за нас, все едно че сме се притаили в храстите и стреляме по кенгура.

— Извинете ме — пошепна Мариса. — Аз съм доктор Блументал, а това е доктор Уилсън. — Уенди кимна за поздрав. Те стояха пред служителя от информацията на библиотеката на Медицинския факултет от Куинсландския университет. Мариса му обясни, че идват от САЩ и биха искали да разгледат тяхната библиотека. Човекът ги насочи много любезно към шефката, мисис Пиърс, и им показа стаята, където да я намерят.

Мисис Пиърс се оказа изключително любезна жена и след като ѝ съобщиха откъде са и изложиха желанието си, тя рече:

— Разбира се, можете да разгледате всичко каквото пожелаете. Та ние не приемаме всеки ден гости чак от Бостън.

Заведе ги в неголяма зала, изпълнена цялата с рафтове, натъпкани с най-различни книги и публикации. По средата имаше компютър. Показа им как да си служат с него, за да открият каквото ги интересува, пожела им успех, а те благодариха сърдечно и тя ги остави да се занимават на воля, като напусна залата.

Уенди седна пред компютъра и започна да търси по всевъзможни начини Тристан Уилямс. След около три часа безрезултатна работа разбраха, че е публикувал само една статия, притежаваната от тях, и нищо повече за него.

Огладняха и си взеха по един сандвич в кафенето на факултета. Докато ядяха навън, разположени на скамейка под красиво декоративно дърво, Мариса предложи:

— Нека опитаме да се свържем с Кралския колеж по патология и да се помъчим да научим нещо.

Мариса се обади по телефона, но оттам любезно ѝ отговориха, че нямат право да дават адресите на членовете си, освен това я уведомиха, че той не практикува вече патология.

Решиха в края на краищата да проверят в службата, където съхраняват списъците с имената на завършилите от всеки випуск и проследяват по-нататъшната им кариера. Началникът на тази служба, мистър Алекс Хамърсмит, се оказа изключително сърдечен човек и прояви искрено желание да помогне. Седна пред компютъра и започна да търси. Изведнъж извика:

— Ето го! Открих го! Тристан Уилямс е завършил нашия факултет, випуск хиляда деветстотин седемдесет и девета година.

— Някакъв настоящ адрес? — запита окуражена Мариса.

Хамърсмит ѝ даде и адреса, но те вече бяха ходили там и им бяха казали, че е напуснал преди две години. Мариса се изправи и благодари искрено за положените старания, но мистър Хамърсмит я възпря, като рече, че му е хрумнало нещо.

— Почакайте! Ние, австралийците, не се предаваме така лесно. Обичаме приятелите си от чужбина и ги обслужваме докрай.

Седна отново пред компютъра и започна да проверява всички випускници от 1979 година.

— Ето! Намерих трима негови съвипускници, работещи тук. — Той ги записа и подаде листа на Мариса. — Започнете с първия. Той работи точно срещу нас, в Анатомията. Ако от него не разберете нищо, елате пак при мен. Ще измисля хиляди начини да ви помогна. Съществуват застрахователни дружества, организация за обществено здравно осигуряване, има Съюз на лекарите и прочие.

— Не намирам думи да ви изкажа благодарността си! — възкликна Мариса. Тя бе във възторг след целия ден безплоден труд.

Намериха доктор Лорънс Спенсър на третия етаж в отсрещната сграда, в една от секционните зали. Уенди остана вън, защото не можеше да понася труповете. Вратата на залата бе открената. Мариса я бутна и извика:

— Извинете ме! Търся доктор Лорънс Спенсър.

— Вече го намерихте — усмихна се той. — Влезте. Неудобно е да си говорим отдалеч. С какво мога да помогна?

— Аз съм лекарка от САЩ. Търся доктор Тристан Уилямс. Мистър Хамърсмит ни насочи към вас, тъй като сте завършили заедно. Може би знаете нещо за него.

— Разбира се, познавам Трис. Всъщност преди шест месеца говорих с него. Вие защо го търсите?

— Просто стари приятели. Случайно съм в Брисбейн и искам да го видя и поздравя, но той напуснал клиниката.

— И не при най-добри за него обстоятелства — каза Спенсър. — Горкият Трис изживя страшни неприятности, но работите му вече потръгнаха. Всъщност мисля, че е доста щастлив сега.

— Все още ли е близо до Брисбейн? — запита Мариса.

— По дяволите, не! — извика Спенсър. — Той е в Нанай.

— Това някакъв град ли е? — учуди се Мариса.

— О, не! — разсмя се сърдечно Спенсър. — Това означава нещо като „на края на географията“. Става дума за Австралия. Трис работи като общ лекар в Кралската медицинска авиация и получава невероятна заплата, но няма къде да я харчи. Базата му е в Чарлвил и лети в онзи район.

— Далеч ли е оттук? — попита Мариса.

— В Австралия всичко е далеч. Огромна страна, в по-голямата си част е истинска пустиня. Чарлвил е на около четиристотин мили от Брисбейн, в околностите на пресъхналите реки. Оттам Трис лети до забравени от бога места, за да прави медицински визитации из разпръснати на десетки километри животински ферми. Доколкото разбрах, понякога го няма цели седмици. За тази работа се изискват изключителни физически и психически сили. Аз се възхищавам от него. Никога не бих могъл да изпълнявам такава работа.

— Трудно ли се стига дотам? — запита Мариса.

— Не е трудно да се стигне до Чарлвил. Целият път дотам е асфалтиран. Можете да отидете и със самолет. След Чарлвил няма никакъв път. Само мръсотия и дупки. Не ви съветвам да прекарате там почивката си.

— Благодаря ви много, че ми отделихте толкова време. Оценявам високо вашата помощ. — Всъщност Мариса ставаше все по-потисната от тази информация. Изглежда, колкото се доближаваше до откриването на Тристан Уилямс, толкова повече той се изплъзваше.

— Бях щастлив да ви услужа! — подхвана Спенсър. — Но ако бях на ваше място, бих забравил за вътрешността на Австралия и Трис. Бих тръгнал към Златните брегове, за да си правя бани в австралийски стил. Не можете да си представите какво означава пустош, докато не видите някои области на Австралия.

Сбогуваха се приятелски и Мариса си тръгна. Вън намери Уенди, седнала на едно от стъпалата. Мариса приседна до нея и каза:

— Най-последно открихме Тристан Уилямс!

— Браво! — извика Уенди. — Наблизо ли е?

— Всичко е относително — рече Мариса. — Намира се някъде в затъntenите краища на Австралия. Явно е напуснал патологията или патологията го е напуснала. Лекар на обща практика е, лети из изолираните ферми в края на света.

— За човек, фалшифицирал данни, това звучи като разкаял се благодетел за клетниците.

— Местонахождението му е в град, наречен Чарлвил, разположен на около четиристотин мили отгук. Отсъствал обаче по цели седмици от базата си. Струва ми се, че е крайно опасно да тръгнем да го търсим. Ти как мислиш?

— Много усилия заради несигурни резултати — отвърна Уенди. — Налага се да обмислим сериозно този въпрос. А сега сме заслужили почивка след тези неимоверни усилия. Да вървим да се гмуркаме. След това може би ще се ентусиазираме.

— Добре — съгласи се Мариса. — Ти прояви безкрайно търпение. Хайде да идем да видим колко голям е този Бариерен риф.

Върнаха се в хотела и влязоха в туристическата агенция. Нямаха никакви проблеми да вземат билети за самолета до остров Хамилтън, въпреки че беше краят на седмицата. Агентът им резервира и стая в хотела.

— Какъв е най-добрият начин да организираме гмуркането още отгук? — запита Уенди напрегнато.

— Ще го уредите най-сполучливо, когато се настаните на острова. Ще разполагате с безброй лодки и яхти, за да избирате. Сега е извънсезонно време и ще успеете да се спазарите много по-евтино, отколкото през сезона.

— Благодаря ви! Ще послушаеме съвета ви.

— Доволен съм, че ви услужих — каза агентът.

Уенди сграбчи Мариса за ръката и си тръгнаха.

— С какво мога да ви помогна? — обърна се агентът към следващия клиент. А той беше с лице като щавена тъмна кожа. Агентът си помисли, че този човек е от покрайнините. През цялото време, докато двете американки правеха своята заявка, той се бе пулил в рекламните брошури, разстлани вдясно. При влизането им в агенцията този тип бе вървял така близо зад тях, та служителят бе решил, че тримата са заедно.

— Мисля, че можеш... — каза човекът. — Искам два билета отиване и връщане до Хамилтън. Имената са Едмънд Стюарт и Уили Тонг.

— Необходимо ли ви е съдействие, за да се настаните там? — запита любезно агентът.

— Не — каза Нед. — Грижим се сами за себе си.

7 април 1990 г.

1:40 следобед

На височина хиляда метра над водата Мариса притискаше лицето си в стъклото на самолета и наблюдаваше огромния океан с промените в цвета на бистрите му води в зависимост от коралите под повърхността. Мислите ѝ обаче летяха назад към Бостън. Чудеше се дали бе постъпила правилно, като остави Робърт сам, и как ли се развиват неговите отношения с Дона.

До нея седеше Уенди, зачала на глас купения туристически пътеводител. На Мариса сърце не ѝ даваше да каже, че не се интересува от четенето.

— „Австралийският голям бариерен риф се е оформил в продължение на двайсет и пет милиона години — четеше ентузиазирана Уенди. — Тук има триста и петдесет различни вида корали, както и хиляда и петстотин вида тропически риби. Видимостта през водата достига до шейсет метра.“ — Тя се взря в Мариса. — Невероятно, представяш ли си?

В този момент пилотът събщи, че приближават остров Хамилтън и всеки момент ще кацнат. След няколко минути самолетът се приземи гладко.

Островът представляваше тропически рай и високите хотели изглеждаха като чужди тела сред тази красота. Зеленината на дърветата лъщеше, а между тях никнеха цветя и храсти с най-различни ярки цветове. Плажовете искряха с белия си пясък, а водата мамеше с аквамарина си да скочиш в нея.

Настаниха ги в стая с изглед към морето. Уенди настоя да отиде веднага да договори лодка за утрешното гмуркане. Мариса не можеше да я изостави и тръгна с нея.

Флотилията наистина беше внушителна. Неколкостотин лодки от различен вид и големина бяха на док, с достатъчно място между тях за

още толкова. Уенди държеше да отидат на кея, за да изберат сами плавателното средство.

— Ето тук една чудесна — каза тя. Бе спряла на ивицата, където бяха закотвени по-големите съдове. Встрани и под носа на яхтата бе изписано името Оз.

— С какво тази е по-добра от другите? — запита Мариса.

— Тази има много удобна платформа за гмуркане, точно над водната повърхност. Мога също да твърдя, че има собствен компресор, изпълващ леководолазните апарати с въздух. Освен това ми се струва, че е над шестнайсет метра дълга, а това гарантира по-добра стабилност при плаването.

— Разбирам — каза Мариса. Тя се учуди на голямата осведоменост на Уенди и се почувства в сигурни ръце.

— Май се интересувате от риболов или гмуркане, момичета? — попита симпатичен брадат мъж.

— Да речем — каза Уенди. — Колко ще ни струва, ако наемем яхтата за цял ден гмуркане?

— Елате на борда и ще разискваме въпроса — покани ги той. — Името ми е Рейф Мъри. Аз съм капитанът.

Със стъпката на опитен моряк Уенди мина по дъската, свързваща кея с яхтата. Мариса се опита да ѝ подражава, но тясната дъска я уплаши. Капитанът ѝ подаде ръка и тя успя да стъпи на борда, подкрепяна от силната длан.

Красив мускулест младеж излезе от кабината. Той се усмихна на жените и докосна австралийската си шапка.

— Това е първият ми помощник и майстор по гмуркането — представи го капитанът. — Името му е Уин Джонс. Познава целия риф като петте си пръста.

Уенди и капитанът обиколиха яхтата от край до край, а после седнаха в кабината за пазарлък. Мариса досега дори не подозираше за съществуването на тази практична черта от характера на приятелката си. Скоро приключиха с договарянето, капитанът почерпи по една бира и жените си заминаха, като Уин помогна на Мариса да слезе.

— Проклети, гадни американски копелета — изпсува Рейф, когато се върнаха в кабината. — Тая мръсница удари цената така ниско, че парите едва ще стигнат за гориво.

— Хайде, хайде — зауспокоява го Уин. — Нали знаеш, че от четири дни не сме имали и кьорав клиент. Ще ги заведем утре някъде наблизо и нека си играят цял ден.

— Ало! — чу се глас отвън.

— Сега пък какво има? — надникна през вратата капитанът. — Изглежда, нещата потръгват. Дойде и един японец.

— На мен ми прилича на китаец — каза Уин.

— С какво мога да ви услужа, сър? — провикна се Рейф. Двамата излязоха от кабината.

— Свободни ли сте да ви наема за утре? — запита китаецът.

— За какво ви трябваме? — запита Рейф. Беше готов да забрави договарянето с жените.

— Намислил съм да изляза на голям риболов по външната стена на рифа — отговори човекът.

— На вашите услуги — каза капитанът, — но външната стена е на четирийсет морски мили далеч. Ще ви струва доста скъпичко.

— Готов съм да платя — съгласи се китаецът, — но не обичам много хора на борда. Имате ли клиенти за утре?

Рейф повдигна въпросително вежди към Уин, преди да реши какво да отговори. Не искаше да пропусне парите на този китаец, но не му се изпускаха и парите на американките. Уин сви рамене.

— Току-що записахме две дами за гмуркане — обърна се Рейф към китаеца. — Но мога веднага да ги зачеркна.

— Две дами няма да смутят риболова ми — каза китаецът, — не поемайте обаче никакви пасажери повече.

— За мен е чудесно — каза Рейф, мъчейки се да скрие приятната си възбуда. — Елате на борда да се уговорим.

Китаецът скочи ловко и започна веднага:

— Името ми е Хари Уонг. В момента нямам много време. Какво ще кажете за двеста долара капаро? — Той извади парите.

— Ще свършат работа — прибра Рейф банкнотите. — Имате ли претенция за определен час на тръгване?

— Какъв час уговорихте с жените? — попита човекът.

— Осем часа. Устройва ли ви?

— Осем е добре и за мен — каза китаецът, — но може да ми се доспи, докато плаваме. Имате ли свободна кабина?

— Разбира се. Можете да ползвате главната кабина.

— Ще се видим в осем — усмихна се китаецът и скочи на кея.

Уили Тонг бе радостен. И Нед Кели сигурно ще бъде. Той влезе в бара „Краб“ и си поръча бира. Още не беше я доизпил, когато се появи Нед Кели.

— Как мина, приятел? — запита той.

— Гладко като коприна. — И Уили му разказа подробностите.

— Идеално! — възкликна Нед. — И аз оправих всичко без всякакви трудности. Наех такава мощна моторница, че може да тегли и супертанкер, ако ѝ го закачиш. Хайде, допивай бирата и да вървим. Трябва да купуваме стръв, ама много стръв!

Курортът Хамилтън предлагаше голямо разнообразие от ресторанти с различни национални кухни. Двете приятелки избраха най-близкия до хотела, полинезийския. За да са в тон с обстановката, преди да влязат в ресторанта, те си бяха купили по един саронг^[1] с блестящи изображения на разни цветя.

След като подготвиха всичко за гмурканията през следващия ден, Мариса и Уенди прекараха остатъка от следобед в слънчеви бани и плуване в чудесния басейн на хотела.

— Хайде да си поръчаме шампанско — посъветва Уенди, — за да отпразнуваме пристигането си тук.

— Досега мислила ли си за Густав? — запита Мариса.

— Разбира се — отговори Уенди. — Трудно е да не мисля, въпреки че се старая да не го правя. А ти за Робърт?

— Още в самолета — призна Мариса. — Смяташ ли, че е редно да му позвъня по телефона? Възможно е да съм прекалила с реакцията си относно Дона.

— Хайде да се обадим — каза Уенди. — Щом това ти чопли мозъка, направи го. И аз ще позвъня на Густав.

— Уенди! — наклони се напред Мариса, снишила глас. — Зад теб седи една азиатска мутра. Този човек непрекъснато се взира в нас.

— Къде? — реагира Уенди, като се извъртя назад.

— Не така рязко — хвана я Мариса за ръката.

— Какво искаш да кажеш? — изблеци се Уенди към приятелката си. — Как иначе ще видя кой е зад мен?

— Прояви хитрост! — пошепна Мариса. — Той седи три маси зад теб. С него има един много мургав мъж с къдрава коса. И двамата са забили погледи в нас.

Уенди се извъртя уж безцелно, огледа ги и каза:

— Е, та какво от това? Може да са харесали саронгите ни.

— Тази азиатска мутра ме кара да се чувствам много неудобно. Това е някакво вътрешно усещане. Да се махаме!

Когато излязоха навън, Мариса се захласна по красотата на австралийското нощно небе, кадифена синева, обсипана със звезди. Това подобри настроението ѝ. Учудваше се защо се развълнува толкова, като видя азиатца. Той седеше далеч от тяхната маса.

Когато се качиха в хотелската стая, Мариса приседна на ръба на кревата си и изчисли часовото време за момента в САЩ.

— В Бостън е седем и петнайсет сутринта.

— Ти позвъни първа — каза Уенди и се изтегна на леглото си.

С треперещи пръсти Мариса набра домашния си телефон. Когато чу сигнал отсреща, взе да измисля какво ще каже сега. При четвъртото позвъняване вече знаеше, че Робърт не е вкъщи, но почака до десетото. Обърна се към Уенди:

— Копелето не е у дома, а той никога не тръгва за офиса преди осем.

— Може би пътува по работа — каза Уенди.

— Едва ли! Сигурно е с Дона.

— Хайде, не прави веднага такива заключения. Да видим сега какъв е моят случай. — Уенди набра своя номер.

Мариса я наблюдаваше, докато Уенди чакаше. Накрая остави слушалката на място.

— И Густав не е вкъщи. Може би закусват заедно с Робърт — опита да се пошегува тя.

— Густав е хирург — каза Мариса. — По кое време ходи на работа?

— Ако не му предстоят операции, около седем и половина. Но наистина напоследък оперира твърде много.

— Ясно — каза Мариса. — Хайде да се поразходим.

Излязоха и се заразхождаха по плажа. Известно време не размениха нито дума.

— Имам лошо предчувствие относно брака си — промълви най-после Мариса. — Напоследък Робърт и аз гледаме винаги различно на нещата. Това не се дължи на намесата на Дона.

— И аз смятам, че тези проблеми с безплодието — кимна Уенди — слагат дълбок отпечатък в отношенията ни с Густав.

— Само като си помисля — въздъхна Мариса — с какви възвишени обещания започна връзката ни!

Двете спряха внезапно. Очите им бяха свикнали с тъмнината и те видяха пред себе си двама влюбени, вкопчени в здрава, неразделна прегръдка.

— Това ме прави носталгична и тъжна — каза Уенди.

— Мен също — съгласи се Мариса. — Да сменим посоката.

Мариса улови погледа на Уенди. Засмяха се и двете, а после поклатиха глави.

— Завистта е ужасно нещо — каза Уенди.

— Но поне знаем какво точно представлява — заключи Мариса.

На следващия ден Мариса бе разбудена от Уенди още на разсъмване. След солидна английска закуска надигнаха торбите и раниците си и пристигнаха на пристанището преди осем. Натовариха се на яхтата и Уенди видя голяма метална клетка със здрави стоманени пръчки. Горният ѝ край бе закрепен с яки кабели за повдигателен кран.

Капитанът запали мотора и запромъква ловко яхтата между останалите съдове. Когато излязоха в открито море, той увеличи скоростта и се залюшкаха над вълните.

— За какво е тази клетка тук? — запита Мариса. — Вчера я нямаше на яхтата.

— Това е клетка за предпазване от акули — обясни Рейф.

— За какъв дявол ни е притрябвала? — извика Мариса, обръщайки се към Уенди, а тя сви рамене.

— Нали не отиваме някъде, където е пълно с акули? — обърна се Уенди към Рейф.

— Това е океан, милички — отговори той, — а в океана живеят акули. Винаги има вероятност някоя да се завърти около нас, но успокойте се! Повел съм ви, късметлии момичета, към външната стена на рифа. Това е само малка предпазна мярка. Външната стена на рифа

е мястото, където са най-красивите и в най-голямо изобилие риби и корали.

— Не искам да срещам никаква акула! — извика Мариса.

— Вероятно няма и да срещнете — каза Рейф. — Това е работа на Уин. Просто иска да е сигурен.

Яхтата се насочи право на изток, точно срещу слънцето, а капитанът даде пълен напред. Отначало плаваха в чисти тюркоазни води, но скоро се намериха над самия риф и водата стана тъмносиня. Малко след десет часа капитанът намали скоростта и нареди на Уин да отиде на носа, близо до котвата. Каза на жените, че търси канала между двете стени на рифа.

— Това е най-доброто място за гмуркане в целия свят — разпалено заобяснява той.

След половин час яхтата бе закотвена и Мариса забеляза, че са спрели точно над два огромни реда корали и водите образуват над тях прибой.

— Тук ли ще се гмуркаме? — попита Уенди.

— Точно тук — отговори Рейф. — Аз имам работа в машинното и ви оставям тримата тук. Не се отделяйте от Уин. Не плувайте на своя глава далеч от него.

Те влязоха в кабините, облякоха банските си и когато излязоха на палубата, Уин им помогна да сложат леководолазните костюми и да нагласят шлемовете и кислородните маски. Уенди се бе настанила вече върху платформата за гмуркане, изградена към една отстраните на яхтата, когато се чу ужасно метално скърцане — Рейф повдигаше с крана клетката за акули и я потопи във водата до платформата. Мариса също бе готова, нахлузи дебелите ръкавици, предпазващи от порязване при допир с коралите, и се приближи до Уенди, която ѝ припомни цялата сигнализация от жестове за водене на разговор под водата.

— Готови ли сте, момичета? — запита Уин, който дойде до тях на платформата.

Уенди я увери, че е напълно готова, а Мариса кимна.

— Тогава следвайте ме — каза Уин, като се хвърли гърбом във водата.

Уенди незабавно се гмурна след него.

Взирайки се във водата, Мариса видя цели повлекла водорасли, понесени от течението, което беше бързо и влечеше извън рифа към

морето. Решила да не се бави повече, тя ги последва. В мига, когато потъваше, изпита удивление. Стори ѝ се, че изведнъж е попаднала в друг свят. Водата беше много по-бистра от нейните очаквания. Видя се заобиколена от рибки пеперуди и ангелски риби. На стотина метра пред нея Уин и Уенди бяха спрели пред прага на канала. Виждаше ги така ясно, сякаш висяха във въздуха. Пясъкът под нея блестеше и създаваше впечатление, че всяко зрънце се откроява отделно. Като погледна наляво и дясно, съзря стени от корали с най-фантастични форми и цветове. Зад себе си виждаше дъното на яхтата и металната клетка, увиснала на кабелите.

Мариса не правеше никакви усилия и течението я понесе към другите двама. След като размениха окей сигнализация, и тримата заплуваха наляво, извън канала. Мариса се задържа за кратко над ръба на рифа и се втренчи в тайнствените дълбини. Опита се да преодолее примитивния ужас, потрепери и си помисли какви ли неизвестни същества обитават тази бездна.

Тя забеляза, че Уенди и Уин я бяха изоставили. Заплува бързо, за да се присъедини към тях, уплашена да остане сама. Страховете ѝ обаче бяха веднага изтласкани от неописуемата красота на обграждащия свят. Сребристият облак рибки кардинал, който я заобиколи, изтласка всичките ѝ фобии.

Когато последва другите в кораловото великолепие, тя бе поразена от огромния брой и разнообразието на рибите. Цветовете им бяха по-блестящи от всичко на сушата. Коралите си съперничеха по цветове и форми, като от подобие на глави се променяха до еленови рога. Прозрачни морски ветрила се люшкаха лъкатушно от течението. Омаяна от красотата, Мариса изведнъж се сепна, като осъзна, че другите бяха изчезнали.

Стрелна се напред и скоро видя Уин, спрял на място, да бърка в мрежа, прикрепена към кръста му. Извади ръката си, тя бе пълна с рибки за стръв. Веднага бе обграден от риби папагали. Той ги прогони и отиде до входа на подводна пещера, като размахваше ръка. Сърцето на Мариса подскочи до гърлото. От мрачните дълбини доплува огромна треска, дълга около два метра и тежка към триста килограма. Мариса едва не припадна, но бързо се успокои, когато видя огромната риба да поема направо от ръката на спокойния Уин подадената стръв.

Уенди изплува зад Уин и му сигнализира, че и тя иска да храни тази грамада. Уин ѝ показа как да поднася стръвта. След като Уенди го нахрани, грамадното животно се прибра с мързеливи движения в леговището си, а Уенди го последва и надникна в пещерата, а след това сигнализира на Мариса да дойде при нея. Мариса колебливо я последва. В една от цепнатините се бе разположила огромна зелена моренова змиорка с отворена уста и оголени иглоподобни зъби. Мариса се отдръпна. Би предпочела никога да не види подобно същество. С нова риба Уин успя да го измъкне от цепнатината. Чудовището се загърчи из водата и грабна стръвта със страшните си челюсти, след което бързо се вмъкна в пещерата.

Уенди и Уин продължиха да плуват по дължината на рифа, а Мариса размишляваше върху подводното царство. Прикрит под външния блясък и красотата на рифа, живееше и друг, хищен свят. Неговото ръководно начало беше: яж или ще бъдеш изяден.

След около един час под водата Мариса започна да се изморява. Леко ѝ се гадеше от постоянното люшкане и се умори да се бори с течението, за да не я метне върху острите като бръснач корали. Накрая реши, че за днес ѝ е достатъчно.

Тя сигнализира на Уенди и Уин, че се връща на яхтата. Уенди кимна и понечи да я последва, но Мариса ѝ даде знак да остане, докато се насити на водата.

Мариса се обърна и заплува към изхода на канала. Тя видя дъното на яхтата и изненадващо за нея — друга, по-малка лодка близо до яхтата и вляво от нея. Достигнала платформата, тя се повдигна и седна отгоре, а краката ѝ висяха във водата. Реши да си почине за минутка. Разхлаби маската и я избута на челото си. Докато чакаше да се отмори, тя почувства значително раздвижване около потопените във водата си крака. Понесени от течението, във водата плуваха парчета от риби, вътрешности и съсирена кръв. Хиляди риби бяха надошли и се хранеха лакомо. Но изведнъж нещата станаха сериозни. Из дълбините изскочи двуметрова баракуда и лапащите риби хукнаха на вси страни. Хищникът изчезна така бързо, както и бе дошъл.

Кръвта на Мариса се смрази. Инстинктивно вдигна краката си върху платформата, а гнусотиите продължиха да се носят по водата. Сред плисъка на вълните тя чу съвсем определен шум, сякаш нещо падаше отвисоко във водата. Насочи поглед натам и видя двама души

да изсипват кофи с отпадъци в морето. Единият бе изправен в малката лодка, а другият до перилата на яхтата, вътре в нея. Ветрецът донесе до ноздрите на Мариса миризма на гниеща риба. Метален кабел свързваше двата плавателни съда. Мариса се изправи и изкрещя с все сила:

— Хей! Във водата има гмуркачи!

Двамата вдигнаха глави към нея и тя видя, че единият е азиатец. След това се наведоха отново и продължиха да изсипват остатъка от смрадливия боклук.

— Рейф! — изкрещя Мариса.

Азиатецът скочи по кабела в малката лодка. След това мощният ѝ мотор изтрещя и тя се понесе с бясна скорост на запад.

— Рейф! — изкрещя повторно Мариса.

Той излетя от машинното помещение, омазан с масло и грес.

— Тук имаше двама души — извика Мариса. — Те изсипаха мръсотия в морето около яхтата. Избягаха с мощна моторница на запад. — И тя му показва с ръка чезнещата лодка.

— Боже мой! — извика Рейф. — Искаха да ловят риба.

— Да ловят риба?! — едва не изплака Мариса. — Погледни само какво изляха в морето!

— Исусе! — изкрещя той, като се наведе към водата.

— Може ли тая гадост да докара акули? — запита Мариса.

— Велики боже! Разбира се! — отвърна Рейф.

— О, господи! — Въпреки обзелия я ужас Мариса спусна маската върху лицето си и се хвърли във водата.

Веднага около нея се струпаха риби от всякакъв вид и големина. Видимостта под водата бе намаляла рязко. Мариса се устреми напред, без да мисли за друго, а само как да докара Уенди на яхтата. Близко до входа на тунела тя видя първата акула. Беше немного голяма, покрита с надлъжни тъмни ивици. Тя кръжеше бавно около излятата смрад и изведнъж се стрелна напред, за да налапа цяла върволица проточени черва. Отвратителното съществуване ужаси Мариса повече от всичко на този свят. Тя заплува наляво към кораловата стена и като заобиколи издатина на рифа, видя Уин, застанал над Уенди, а самата тя се бе заровила под него в цепнатина и изследваше нещо. Главата и торсът ѝ не се виждаха, а навън стърчаха само краката и плавниците.

Преди да стигне до тях, Уин случайно се обърна и видя Мариса. Тя размаха отчаяно ръце, за да го насочи към разиграващата се оргия на чудовищното ядене. Той видя всичко, спусна се енергично към Уенди, раздруса я и загреба мощно към яхтата. Изведнъж започнаха да прииждат все повече и по-големи акули. Сред тях Мариса разпозна и едра риба чук. Огромният звяр имаше вид на експонат, излязъл от праисторическите времена, от ерата на динозаврите. Това чудовище нападна една акула и откъсна парче от нея. В миг наоколо се скупчиха други акули и я изядоха още жива.

Уин профуча край Мариса. Тя се обърна назад, очаквайки Уенди да се появи зад него, но отново стърчаха само плавници. Мариса се поколеба какво да стори и в същия миг се появи главата на Уенди. Тя веднага разбра в каква каша са попаднали. А броят на акулите нарастваше с всяка секунда.

Изпаднала в паника, Уенди се насочи към Мариса, но бе принудена внезапно да спре. Няколко акули се спуснаха помежду им. Мариса заплува по гръб към яхтата, за да може да не изпуска от поглед Уенди. Тя просто се задушаваше от непрекъснатото нарастващия ужас.

Изведнъж всички акули се разпръснаха с мощни удари на опашките. Мариса въздъхна, като помисли, че Бог е чул молбата ѝ, но веднага видя какво ги бе разгонило. От тъмните дълбини връхлиташе огромна осемметрова бяла акула, най-кръвожадният звяр сред морските обитатели.

Когато Уенди видя тази грамада, тя се паникьоса напълно. С неритмични, разпокъсани движения на ръцете и краката пое напред. Мариса също побягна. При изхода от канала си позволи да погледне назад. Уенди полагаше отчаяни усилия да се измъкне, но колосалният звяр проявяваше жив интерес към нея.

Акулата спря за миг, след това със силен удар на опашката се хвърли върху Уенди, извъртя се леко странично и огромната зинала паст я захапа през гърдния кош, като я раздруса така, че шлемът и маската ѝ отлетяха. Плувна грамаден облак кръв. Той закри всичко и от Уенди повече не се видя нищо.

Ужасена, Мариса загреба бързо към яхтата. Уин вече се бе напъхал в клетката. Тя докопа вратичката и натисна, но Уин я бе залостил отвътре. Не можеше да разбере какво целеше той.

Обръщайки се назад, Мариса видя чудовищното създание да идва към тях, като от устата му се лееше кръв.

За част от секундата тя спря от другата страна на клетката. Присви се на топка, стискайки отчаяно стоманените пръчки на клетката. С внезапен скок акулата докопа клетката с грамадната си уста. Мариса успя да се задържи на мястото си, докато мощните челюсти се мъчеха да разкъсат стоманените пръчки. Петнайсетсантиметровите остри зъби стържеха по метала. Няколко от пръчките се огънаха под грамадните челюсти. Акулата разтресе клетката така, че маската и шлемът на Мариса отхвърчаха, но тя се удържа за здравите пръчки. Внезапно огромният звяр изостави клетката. Ръката на Уин бе раздрана от рамото надолу, но той все пак успя да вдигне клетката.

[1] Наметало от памучен плат, носено от индийци и полинезийци. — Б.пр. ↑

11

8 април 1990 г.

11:47 сутринта

Мариса остана вкопчена в повдигащия кабел, докато не усети, че металната клетка опря палубата. Едва тогава посмя да отвори очи. Видя как Рейф отвори вратата на клетката и Уин с мъка се извлече навън. Той притискаше ранената си ръка с другата длан, но кървенето беше обилно.

Мариса се пусна от кабела и все още с плавниците на краката успя да слезе на палубата. След миг ужасната истина изплува в съзнанието ѝ: Уенди не беше с тях на яхтата. Представи си я в челюстите на звяра.

— Уенди е все още във водата! — изкрещя тя.

Двамата мъже се бяха спуснали към аптечката. Рейф полагаше усилия да преустанови кървенето чрез налагане на турникета върху кървящата артерия.

— Какво да сторим за Уенди? — изкрещя отново Мариса.

Рейф даже не повдигна очи.

— Трябва да я открием! — изпищя Мариса. — Не можем просто да я изоставим там! Моля ви!

— Това е най-доброто, което съм в състояние да направя, приятел — обърна се Рейф към Уин.

— Моля ви! — извика Мариса и се заля в сълзи.

Рейф не ѝ обърна внимание, а се зае с радиото, за да потърси помощ от крайбрежните патрули. Мариса бе обезумяла от тревога. Хълцайки през риданията, тя молеше капитана, след като приключи с радиото, да влезе във водата за Уенди.

— За какъв ме мислиш? — изкрещя Рейф. — Трябва да съм най-големият глупак да вляза във водата, когато наоколо кръжи голяма бяла акула! Много съжалявам за твоята приятелка, но можем само да чакаме дали тя ще се появи на повърхността. Ако се е скрила някъде сред коралите.

— Видях как акулата я сграбчи — изплака Мариса. — Трябва да се направи нещо — молеше се тя. Отчаяна, падна на колене, покри лицето си с ръце и продължи да ридае. Скоро долови постоянно нарастващо бръмчене. Точно над яхтата се появи хеликоптер. Рейф хвана радиото и се свърза с пилота. Каза му, че не си заслужава риска да прехвърлят Уин горе, тъй като в момента кървенето е овладяно.

— Но все още един от гмуркачите го няма — завърши той.

— Ще изпратим патрулна лодка да търси изчезналия. — Хеликоптерът отлетя обратно.

— Предлагам да изчакаме пристигането на патрулната лодка — изказа мнението си Рейф.

— Не мога да ви разбера, хора! — изкрещя Мариса. — Наистина ли нямате намерение да направите нещо за клетата Уенди?

Рейф се бе заловил да проверява пристягащия бинт върху артерията на Уин. Превръзката бе суха.

— А ти — обърна се злобно Мариса към Уин, — ти не пожела да ме пуснеш в тази проклета клетка!

— Аз само се опитвах да ти помогна — каза Уин. — Вратата се отваря навън, а не навътре. Опитвах да ти покажа, но ти — не.

Тя погледна към клетката. Вратата наистина бе открената навън. След това се обърна към Рейф:

— Кои бяха тези мъже, дето хвърляха мършата?

— Двама негодници. Искаха да ловят риба. Азиатецът нае „Оз“. Той остана в кабината до идването на мощната моторница. Допускам, че по-късно са се отказали от риболова и са решили да изхвърлят стръвта си. Не бих им позволил да го сторят, ако знаех за тяхното решение.

— Стръвта докара акулите, нали? — запита Мариса.

— Няма никакво съмнение — отговори Рейф.

Мариса не знаеше какво да мисли. Продължаваше да трепери. Измина един час, но патрулната лодка не се появяваше. Водата около яхтата се бе избистрила напълно. Поглеждайки през кърмата, Мариса не виждаше вече гладни риби.

— Ръката ми започва да кърви отново — съобщи Уин напрегнато.

Рейф огледа внимателно превръзката.

— Съвсем леко, не е по-зле — каза той. — Но нека тръгваме. По дяволите тази патрулна лодка!

— Няма да вървим никъде, преди да сме потърсили Уенди — каза твърдо Мариса.

— Безсмислено е — отвърна Рейф. — Ако имаше някакъв шанс, досега тя щеше да се появи.

— Ако вие отказвате да я търсите — заяви решително Мариса, — тогава аз отивам сама. — Тя бързо навлече леководолазния костюм и плавниците.

— Ти си побъркана, ако посмееш да влезеш в тази вода! — улови я здраво за ръката Рейф.

— Поне не съм подла страхливка — измъкна възмутена тя ръката си.

— Аз ще ида — каза Уин, като се изправи несигурно на крака.

— Ти няма да ходиш никъде! — изкреця му Рейф. — Аз отивам!

Набързо облече леководолазния костюм и влезе в клетката. Уин я повдигна с крана и я потопи във водата. След кратко оглеждане Рейф излезе от клетката и се гмурна под яхтата. Изминаха десетина минути и той се появи на платформата.

— Всичко е чисто и спокойно. Сега ми кажи къде за последен път видя Уенди.

— Аз ще те придружа — каза Мариса.

— Изумен съм от твоето държание — каза Рейф. — След разигралата се под водата сцена не се ли страхуваш да влезеш?

— Не само се страхувам, а направо съм ужасена — отвърна Мариса, — но Уенди заслужава да рискувам.

Гмурнаха се заедно. Тя го заведе при стената на рифа. Огледаха всичко най-подробно. Не намериха никаква следа дори от леководолазната екипировка.

Когато стъпиха отново върху платформата, Мариса бе обхваната от такава безнадеждност, че не можеше повече да плаче. Съблякоха водолазните костюми, вдигнаха котвата и стоманената клетка и се отправиха обратно към Хамилтън.

— Казвате, че наистина сте видели акулата да улавя клетата жена през гръдния кош? — бе запитана Мариса от мистър Грифитс,

инспектор от Австралийската кралска полиция.

Мариса и Рейф стояха изправени пред парапет, висок до гърдите им, в полицейското управление на Хамилтън. Бяха дошли направо тук, след като повериха Уин на медицински грижи.

— Да — отвърна Мариса. Нима този ужас можеше да се заличи.

— И видяхте много кръв? — продължи да пита инспекторът.

— Да, да! — проплака Мариса и сълзи обляха лицето ѝ. Същевременно усети успокояващата ръка на Рейф върху рамото си.

— Противна, жестока работа! — заключи мистър Грифитс, а после погледна Мариса над очилата. — Бихте ли пожелали да уведомите близките ѝ? Би прозвучало не тъй безчувствено, както официалното съобщение.

Мариса кимна, изтривайки сълзите си.

— Ще уредим съдебномедицинско разследване — каза мистър Грифитс. — Искате ли да добавите още нещо?

— Да — каза Мариса, като пое дълбоко въздух. — Акулите бяха привлечени чрез съвсем злонамерено изхвърляне на мърша в морето, голямо количество, цели кофи.

— Какво иска да ни внуши младата дама? — запита мистър Грифитс и сне очилата си.

— Съвсем не съм уверена, че смъртта на Уенди беше напълно случаен нещастен случай — отвърна Мариса.

— Това е сериозно обвинение — каза Грифитс.

— На яхтата имаше един азиатец — уточни Мариса. — Той не се появи, докато не стигнахме рифа и докато не се гмурнахме във водата. Аз изплувах преди другите и видях него и някакъв мъж да хвърлят с кофи мърша.

Мистър Грифитс погледна въпросително към Рейф. Последният повдигна вежди и събщи:

— Имахме клиент китаец на борда. Каза, че името му е Хари Уонг. Искаше да лови риба на външния риф. Той се срещна със свой приятел, пристигнал при яхтата с голяма мощна моторница. Имаха голямо количество стръв. Вероятно са променили риболовните си намерения и като неинформирани за опасността са решили да изхвърлят стръвта във водата.

— Разбирам — съгласи се мистър Грифитс.

— Не съм убедена, че не са били информирани — каза Мариса.
— Много добре са знаели какво вършат.

— Е, тъкмо затова ще възбудим съдебномедицинско разследване — каза Грифитс. — Ще бъдат разисквани всички детайли.

Усетила, че страните ѝ пламват, Мариса се опита да контролира словата си. Тя изрази подозрение, че китаецът е същият, който ги беше наблюдавал предната вечер, когато бяха в ресторанта.

— Добре, мога да разбера колко сте разтревожена — погледна я мистър Грифитс. — Уверявам ви, ако това ви носи известно успокоение, че ще направим най-задълбочени проучвания във връзка с тази трагедия.

Мариса разбра, че полицейският инспектор се опитва да се държи покровителствено. Тя долови съвсем ясно, че е станала смешна в неговите очи.

Мариса и Рейф излязоха заедно от участъка, като бяха помолени от инспектора да не напускат острова, докато трае разследването. Рейф придружи Мариса до хотела и изказа отново съжаленията си за трагедията, а след това се сбогуваха.

Мариса се прибра в стаята си и плака цял час, щом видя празното легло на Уенди. Прибра всичките вещи на приятелката си в куфара и се загледа в телефона.

Най-после събра кураж и набра своя телефон в Бостън. Още при второто позвъняване Робърт вдигна слушалката. Гласът му беше сънен. Там беше някъде след два часа посред нощ.

— Робърт! — изломоти Мариса. — Случи се нещо ужасно! — Не можа да продължи и избухна в истеричен плач. Минаха пет минути, докато успее да му обясни за Уенди.

— Боже мой! — пробуди се окончателно Робърт.

Мариса описа своите подозрения, че смъртта на Уенди не е била просто случайност, а е целенасочено предумишлено убийство. Робърт отначало не отговори, а след това ѝ напомни, също както полицейският инспектор, че е преживяла страшен шок.

— В такъв случай въображението ти може да те накара да търсиш виновни там, където те не съществуват. Както и да е, опитай да се успокоиш. Не мисли толкова много по този въпрос.

— Можеш ли да дойдеш? — попита внезапно Мариса.

— В Австралия? — извика Робърт. — Напротив, мисля, че ти трябва да се прибереш у дома.

— Но полицията ми нареди да стоя на острова.

— Формалностите не могат да те задържат повече от ден-два. На мен ще са ми необходими цели два дни, за да дойда при теб. Освен това много ми е трудно да напусна в момента работа. Остава само седмица до петнайсети април, а ти знаеш, че това означава данъци. По-добре е ти да се прибереш час по-скоро.

— Разбира се — отвърна Мариса, като тонът ѝ внезапно стана равен. — Разбирам напълно всичко.

— Да позвъня ли на Густав? — запита Робърт.

— Само секунда, да помисля — каза Мариса. — По-добре ще е аз да го сторя. Густав може да пожелае да поговори с мен.

— Добре. След това ми се обади пак — заръча Робърт.

Мариса се разтревожи. Предстоеше ѝ да проведе най-трудния си телефонен разговор. Опита се да измисли по какъв начин да му предаде трагичната вест, но не намираше думи да смекчи тежкия удар. Накрая набра с трепереща ръка телефонния номер.

Густав отговори още при първото позвъняване. Като хирург без съмнение той бе навикнал да го будят нощем. Гласът му даже не звучеше като на вдигнат от сън човек, но Мариса бе убедена, че е спал досега.

Тя пристъпи незабавно към въпроса и му обясни точно какво се бе случило. Беше успяла дори да задържи сълзите си, докато му изреждаше събитията през деня.

От другата страна, на хиляди мили разстояние, не се чуваше нищо, а само дълбока тишина.

— Густав, как си? — запита Мариса с треперещ глас.

— Ще се оправя — отговори той след известна пауза. — Всичко... е... толкова трудно... да го повярвам. Но Уенди винаги е била малко луда при гмурканията. Къде са вещите ѝ?

— Опаковах ги — каза Мариса, изненадана и успокоена, че Густав прие така нормално ужасната новина. Тя допусна, че това се дължи на добре школуваната му като хирург способност да сдържа чувствата си и че реалността ще го връхлети по-късно, когато остане сам.

— За теб трябва да е било страшен шок — каза Густав. — Ти как си?

— Успявам да се държа — успокои го Мариса.

— Ако можеш да ми изпратиш нейните вещи, ще ти бъда много благодарен. Ще се свържа и с австралийските власти. Довиждане.

Излегнала се на кревата, Мариса покри лицето си с ръце и плака до насита. Постепенно дълбоката ѝ тъга започна да се превръща в раздразнение, а раздразнението — в гняв. Фактът, че Робърт отказа да долети незабавно в Австралия, и то когато знаеше каква голяма травма е преживяла, бе за нея непростим. Данъци! Какво абсурдно оправдание! След случилото се тя се надяваше, че той ще направи всичко за брака им. Тя се чудеше каква ли щеше да бъде и нейната съдба, ако умората не бе я върнала овреме на яхтата. Сигурно и тя щеше да е мъртва сега. Може би това беше целта на престъпниците, да се избавят с един удар и от двете, които им се бъркаха. Тя усети как устата ѝ внезапно пресъхна. Преглътна с усилие. Мислеше за опасни неща, беше като полудяла. Мислено видя отново жестокото, престъпно лице на нощния пазач от Женската клиника в Бостън, готов да я застреля от упор. Възможно ли е той да е свързан със злосторника китаец, който беше на яхтата? Тя се чудеше има ли нещо общо между Женската клиника в САЩ и клиниката „Грижи за жената“ в Австралия. Нелепата смърт на Уенди се бе стоварила върху Мариса като тежък удар. Как можеше да изостави всичко и да се върне в Бостън? Мисълта ѝ изведнъж скочи към изплъзващия се Тристан Уилямс. Защо утвърден патолог ще измисля несъществуващи данни, които винаги биха могли да се докажат като фалшиви, само за да публикува някаква статия? Тук имаше нещо, което не пасваше.

Мариса върна мислите си към тези хулигани, изхвърлящи мръсотията в морето. Ако бяха толкова невинни, защо побягнаха веднага щом като тя извика? Накрая се убеди, че става дума за заговор, и то по-злокобен, отколкото можеше да си въобрази. Сега взе решение да се довери на инстинкта си. Бързо грабна телефона и събуди Робърт за втори път.

— Робърт, необходим си ми тук — каза Мариса. — Колкото повече мисля за смъртта на Уенди, толкова повече се убеждавам, че всичко е било извършено преднамерено.

— Моля те, Мариса, реагираш твърде необмислено след този страшен шок. Не можеш ли да се качиш на самолета и да си дойдеш?

— Смятам да остана тук.

— Не мога да дойда в Австралия. Казах ти, че бизнесът...

Мариса прекъсна разговора, преди той да довърши фразата. Веднага обаче съзна, че би могъл да ѝ помогне, и позвъни отново за трети път.

— Много съм доволен, че се обаждаш пак — рече Робърт. — Надявах се, че ще отрезвиш мислите си.

— Искам да откриеш нещо — каза Мариса, като игнорира коментарите му. — Искам да знам съществува ли делова връзка между Женската клиника в САЩ и „Грижи за жената“ в Австралия.

— Мога да проверя сутринта.

— Искам сега! — Тя знаеше възможностите на компютъра му.

— Ако сторя това за теб, ще ми обещаеш ли да се върнеш и ще престанеш ли да настояваш да дойда в Австралия?

— Ще престана.

— Каж ми твоя номер и аз ще ти позвъня.

Пет минути по-късно телефонът иззвъня.

— Ти беше права, ако си допускала, че са свързани. И двете клиники са под контрола на австралийска холдингова компания, наречена „Фертилити“. Намерих тези данни отзад на проспекта на Женската клиника.

— Какво общо имаш ти с проспекта на тая клиника? — запита Мариса. — Мислех, че е частна компания.

— Преди няколко години пуснаха голямо количество акции за финансиране на огромна верига от подобни клиники в национален мащаб. Спечелих доста от тях.

— Притежаваш акции в Женската клиника? — запита Мариса.

— Да — отговори Робърт, — имам значителни позиции в двете клиники, и в тукашната, и в австралийската.

— Притежаваш акции и на австралийската клиника?!

— Разбира се. Купих ги от борсата в Сидни.

— Продай ги веднага! — изкрещя Мариса.

— Нека не объркваме емоции с бизнес. В близко бъдеще те ще удвоят стойността си.

— Мисля, че в тези компании има нещо много порочно — каза Мариса с нескрита злоба. — Не знам какви са целите им, но игрите им са свързани с тези серии от туберкулозен салпингит.

— Не ми казвай, че си поела отново кръстоносния поход.

— Направо продавай акциите! — разпореди Мариса.

— Ще се заема с твоите препоръки — каза Робърт насмешливо.

Мариса тръшна телефона, преди Робърт да добави още нещо. Сега гневът бе взел връх над скръбта ѝ по Уенди. Вместо да се отдаде на депресията, тя изгаряше от желание за действие. Вдигна слушалката и се обади в Службата на Кралската медицинска авиация.

— Да — отговори телефонистката. — Доктор Тристан Уилямс работи при нас, но в момента е по изолираните животински ферми. До няколко дни няма да се върне.

— Има ли определена схема за посещенията? — запита Мариса.

— Разбира се, има — отговори жената. — Но при спешен случай схемата се нарушава.

— Бихте ли ми казали къде ще бъде след два дни? — запита Мариса. Тя се надяваше за това време да стигне до него независимо колко далеч ще се окаже той.

— Задръжте линията за миг. — След няколко минути се обади отново: — Ще бъде близо до градче, наречено Уиндора. Трябва да се обади от станцията Уилмингтън.

— Уиндора има ли летище? — попита Мариса.

— Не, не — засмя се жената. — Всъщност няма дори асфалтиран път.

След приключване на разговора Мариса си осигури резервация за полет до Чарлвил. Уреди формалностите с багажа на Уенди и в девет часа вечерта вече летеше от Брисбейн за Чарлвил.

В същото време, когато Мариса се понесе към дивата окрайна, Нед Кели и Уили Тонг вървяха през потъналата в мрак клиника към безлюдната административна част. Вратата на кабинета на Чарлс Лестър бе леко откритата. Двамата разбойници влязоха без предупреждение. Директорът вдигна глава, обляна от сноп светлина откъм страничната лампа. Сенките, легнали върху дълбоко поставените му очи, правеха лицето му да изглежда безоко. Устата му

под тежките мустаци бе плътно стисната, с увиснали надолу ъгли. Чарлс Лестър не бе щастлив.

— Сядайте! — заповяда той.

Двамата се настаниха, обърнати към него.

— Научих за случилото се от вечерните вестници — започна Лестър. — Успяхте да направите нещата по-лоши. Първо, ликвидирахте само едната от жените. Другата, която се изплъзна, говори, че гибелта на приятелката ѝ не е случайна, понеже ви е видяла вас, двамата глупаци. Изглежда, полицията провежда разследване.

— Как можехме да разберем, че едната ще излезе от водата тъкмо когато изсипвахме боклуците? — отговори Нед. — Наистина лош късмет. Иначе всичко щеше да мине както трябва. Хвърлихме толкова стръв, че да съберем всички акули от цялото Коралово море.

— Но да елиминирате само едната и да повдигнете толкова подозрения, не се очакваше от вас! — изплющя като с камшик Лестър. — Вече не е само пожелание, сега ви заповядвам да ликвидирате другата жива. Вестниците гласят, че нейното име е доктор Мариса Блументал-Бюканън.

— Зная коя е — каза Нед. — Хубавицата с кестенявата коса.

— Искаш да се върнем на Хамилтън и да я гръмнем? — запита Уили Тонг със зловна усмивка.

— Искам да направите каквото трябва — отвърна Лестър.

— Ами ако е напуснала Хамилтън? — попита Нед.

Лестър се свърза по телефона с хотела в Хамилтън и за своя неприятна изненада научи, че д-р Бюканън е напуснала. Той се изправи и се наведе над бюрото си.

— Ти, Нед, започваш да търсиш по всички хотели тук и в Сидни. Ти, Уили, ще отидеш при Тристан и ще се навърташ наоколо. Тя каза, че иска да го открие. Ако го намери, нещата ще станат от лоши по-лоши.

— Ами ако е напуснала страната? — запита Нед.

— Трябва ми мъртва, където и ще да е по света!

9 април 1990 г.

7:11 сутринта

Мариса се събуди, чувствайки се изтощена. Предишната вечер се бе настанила в приличен мотел в Чарлвил, но въпреки удобното легло не успя да заспи цялата нощ, а само от време на време задрямваше. Щом затвореше очи, пред нея изникваше кошмарът с Уенди в челюстите на огромната акула. Чак призори успя да поспи два-три часа. Не беше гладна, но си поръча закуска и едва я докосна.

Запъти се веднага към бензиностанцията на Шел, където даваха коли под наем. Нае един „Форд Фалкън“ и попита за карта на околността и близките селища, но такава липсваше.

— Докъде смятате да отидете? — запита търговският агент.

— Уиндора — отговори Мариса.

Агентът я изгледа, сякаш пред себе си имаше луд човек.

— Какво, за бога, ще търсите там? — запита удивен той. — Имате ли представа колко е далеч?

— Не точно — кимна Мариса.

— Повече от двеста мили — каза агентът. — Двеста мили само кенгура, гущери и подобни гадини. Ще ви са необходими поне осем до десет часа. Най-добре напълнете този резервен бидон в багажника с бензин, а другия до него с вода.

— Какъв е пътят? — запита Мариса.

— Да го наречем път, е много силно казано. Има някаква следа от настилка, но всичко е само прахоляк. Добре е да ми позвъните утре сутринта от Уиндора. Ако не се обадите, ще уведомя полицията. Не е кой знае колко задръстено.

Мариса се запаси с резервно гориво и вода и потегли на далечен път. Пътува цял ден по трапища и из коритата на пресъхнали реки. Температурата се бе вдигнала над 40°, прах покри колата, цялата ѝ вътрешност и самата Мариса. По тъмно влезе в малко градче с дървени къщички. Насред Уиндора се намираше единственият дървен

хотел с публичен дом. Върху него бе изписано претенциозното название „Хотел «Западна звезда»“.

Мариса влезе в кръчмата и издържа втренчените погледи на петимата мъже посетители. Те оставиха бутилките си с бира върху масата и не ги докоснаха, докато младата жена разговаряше със собственика на заведението. Той я доближи и попита може ли да направи нещо за нея. Тя му каза, че иска стая за две нощи.

— Имате ли резервация? — запита той.

Мариса се втренчи в широкото сериозно лице на човека, като допусна, че той се шегува. Но не видя и следа от усмивка. Съобщи, че не е направила резервация.

— Тази вечер тук се събират за състезание боксьори от околността и сме попретърпкани. Но нека проверя.

Той отиде до регистъра си на тезгяха и започна да рови. Мариса се огледа. Мъжете все още стояха облещени към нея. Никой не помръдна и не каза и думица. Собственикът се върна.

— Ще ви дам номер четири. Резервирана е, но ще я заемат чак в шест сутринта.

Мариса плати за една нощувка, взе ключа и попита за храна.

— Ще ви приготвим нещичко — каза човекът. — Като се поосвежите малко, върнете се тук.

— Още един въпрос — помоли тя. — Станцията Уилмингтън близо ли е до градчето?

— Близо е — отвърна стопанинът. — Около три часа път с кола все на запад.

Преди да иде в стаята си, Мариса позвъни на агента от службата за коли под наем и му съобщи, че е пристигнала благополучно. Като влезе в стаята си, бе приятно изненадана от сравнителната чистота. Над леглото бе простряна противокомарна мрежа. Едва през нощта щеше да разбере какво голямо удобство беше тя.

Остатъкът от вечерта протече бързо и приятно. Не беше гладна и едва докосна храната. Мъжете в бара я обградиха с мило внимание, като разговаряха приятелски с нея. Особено ѝ се понрави леденостудената бира.

Нощта беше мъчителна. Отново я спохождаха ужасни кошмари, свързани все със смъртта на Уенди. Освен това не я оставяха на мира пиянските викове и побоища пред вратата ѝ. На сутринта бе по-

изморена от предния ден, но след душа и силното кафе се почувства в състояние да посрещне премеждията на предстоящия ден. След като изслуша наставленията на собственика, тя се качи в колата и пое по мръсния пращен път на запад.

Скоро започна да се натъква на ферми за животни, които много си приличаха — дървена къща, продълговати навеси за добитъка и всичко това заобиколено с дървени огради. Виждаха се много кучета, коне и каубои. Във въздуха се носеше миризмата на оборски тор. Хората бяха много гостоприемни към Мариса. Каубоите се надпреварваха кой да я отведе до пистата за лекарските самолети и я черпеха с бира. Един от собствениците на животни ѝ обясни поведението си с това, че на сто години веднъж ще се случи млада, привлекателна жена сам-самичка да посети тяхната станция. Около единайсет и половина тя чакаше в колата си на сянка под смолисто дърво недалеч от пистата.

Близо до пистата стоеше ланд ровърът на станцията Уилмингтън. Мариса слезе от колата и започна да се оглежда и ослушва към небето. След четирийсет минути се чу шум, появи се самолет и направи две обиколки над пистата, а след това се приземи плавно.

Мариса се затича към самолета и тъкмо когато пилотът се канеше да слезе, тя извика:

— Доктор Уилямс!

Пилотът се изправи до самолета. В ръката си държеше старомодна лекарска чанта. Отправи поглед към Мариса.

— Доктор Уилямс! — повтори Мариса.

— Да? — отвърна предпазливо Тристан и я изгледа от главата до петите.

— Аз съм доктор Мариса Блументал — представи се тя и подаде ръка.

Той я пое колебливо.

— Радвам се да ви видя — каза мъжът, но гласът му не звучеше съвсем радостно.

Мариса бе изненадана от външността му. Не изглеждаше като патолог, поне не като тези, които тя познаваше. Лицето му бе обгоряло от слънцето и обветрено, а брадата му не беше бръсната поне от три дни. Носеше овехтяла широкопола австралийска шапка, килната на една страна. Вместо на доктор Тристан Уилямс приличаше на

притежател на ферма за животни. Беше мъжествен и хубав. Косата му беше песъчливо руса, малко по-светла от тази на Робърт. Челюстта му беше квадратна и смело издадена напред и дотук свършваше приликата с Робърт. Очите на Тристан бяха по-дълбоки, но тя не можеше да каже нищо за цвета им, тъй като той премижаваше срещу светлината. Устните му не бяха тесни като на Робърт, а сочни и много изразителни.

— Ще бъде ли възможно да поговоря с вас? — запита Мариса. — Специално съм ви чакала досега да пристигнете. Изминах с кола целия този път от Чарлвил.

— Леле, боже! — извика Тристан. — Как можах точно тук, накрай света, да срещна такава хубавица. Сигурен съм, че хората от Уилмингтън ще ме изчакат. Момент, да поговоря с шофьора.

Тристан отиде до ланд ровъра и остави лекарската си чанта на задната седалка. Мариса отбеляза, че е поне десетина сантиметра по-висок от Робърт.

Когато се върна, тя предложи да седнат в нейната кола на сянка. Тристан се съгласи.

— Пристигам чак от Бостън, за да говоря с вас — започна тя, след като се настаниха в колата. — Не бяхте лесен за откриване.

— Най-внезапно в този момент започвам да изпитвам чувство, че всичко това няма да ми се хареса много — каза Тристан, като я изгледа прямо. — Да бъда открит, не е нещо, от което да съм много заинтересован.

— Искам да поговорим за статия, написана от вас, относно туберкулозния салпингит.

— Сега вече съм убеден, че не ми харесва — каза Тристан. — Ще ме извините, чакат ме пациенти. — И той сложи ръка върху дръжката на вратата.

— Моля ви! — Мариса грабна ръката му. — Трябва непременно да говоря с вас!

— Знаех си, беше прекалено хубаво, за да е истина. — Той изтръгна ръката си от нейната, отвори вратата, изскочи навън, отиде до ланд ровъра и запраши към станцията, без да се обърне.

Мариса бе изумена. Тя не знаеше дали да се чувства обидена, или разгневена. След всички усилия да го намери той не пожела да ѝ

отдели повече време. Запали бързо мотора и се понесе след облака прах от първата кола.

Когато стигна до станцията Уилмингтън, прахът скърцаше дори в устата ѝ. Тристан беше вече извън колата и стиснал лекарската си чанта в ръка, се изкачваше по нанагорницето към малка сива къщурка. Тя се затича. За да се изравни с Тристан, се наложи на всеки негови две крачки да прави по пет.

— Трябва да разговаряте с мен — настоя тя, когато стана ясно, че той възнамерява да не ѝ обръща никакво внимание. — Много е важно!

Тристан спря рязко и заби раздражен поглед в нея.

— Не изпитвам никакъв интерес да разговарям с вас. Освен това ме чакат пациенти, включително малко момиченце, а аз мразя педиатрията.

Мариса отметна прашната коса от челото си и се взря упорито в лицето му. Сега видя, че очите му са сини.

— Аз съм педиатър и може би ще ви помогна.

— Педиатър, а? — вгледа се той в нея. — Това може да се окаже изключително полезно. Не бих се отказал от тази помощ, особено като знам как съм с педиатрията.

Пациентчето беше осеммесечно момиченце с тежко заболяване. Имаше висока температура, кашлица и носът му течеше. Детето плачеше, когато Мариса и Тристан влязоха. Мариса се зае веднага да прегледа най-подробно детето, докато Тристан и разтревожената майка я наблюдаваха. След няколко минути Мариса каза:

— Без всякакво съмнение, морбили. — Тя показа на Тристан малките белезникави петна в устата на бебето, зачервените му очички и лекия обрив, започнал да избива по челцето му.

— Какво следва да сторим? — запита той.

— Незабавно да свалим температурата. Но ако започнат да се появяват усложнения, детето трябва да се откара в болница. Това ще бъде ли възможно?

— Разбира се, можем да го прехвърлим със самолета до Чарлвил, а ако се наложи, и в Брисбейн.

— Хиляди благодарности за помощта — каза Тристан, когато напуснаха къщата, отправяйки се към следващия пациент.

— Сигурна съм, че щяхте да се справите и без мен — отвърна Мариса. Искаше ѝ се да каже още нещо, но интуитивно се въздържа.

Мариса му помогна при обхождането на останалите пациенти. Те бяха с рутинни заболявания, така че приключиха бързо.

— Струва ми се, че любопитството разбуди по-добрата ми половина — каза той, когато напускаха последната къща. — Какво всъщност ви е накарало да изминете целия този дълъг път, за да ме разпитвате за статия, напълно дискредитирана пред обществото?

— Защото аз самата имам същия синдром, описан от вас — отговори Мариса, като се мъчеше да бъде в крак с него. Насочваха се към мястото за обществено хранене на станцията. — И защото този синдром се появява из цяла Америка, а дори и в Западна Европа. — Искаше ѝ се да го попита направо защо бе включил в статията измислени от него случаи, но се опасяваше, че подобен въпрос ще сложи край на подхванатия този път от него разговор.

— Самата вие страдате от туберкулозен салпингит? — спря внезапно той и се загледа в нея.

— Доказан чрез биопсия — съобщи Мариса. — Никога не съм и допускала, че го имам. Ако не бях се поддала на опити да забременея, никога не бих го и узнала.

Тристан се замисли дълбоко.

— Реших да разплета тази загадка — продължи Мариса, — но се оказа извънредно трудно нещо. Всъщност истинско бедствие. Покрай тези усилия загубих дори най-добрата си приятелка. Имам и доста основания да смятам, че тя бе убита.

— За какво говорите?! — втренчи се внезапно Тристан в нея.

— Дойдох в Австралия заедно с приятелка, лекарка. Тя страдаше също от туберкулозен салпингит. Пристигнахме тук по повод вашата статия. Питахме за вас в клиниката „Грижи за жената“, но там изобщо не се опитаха да ни помогнат. — И тя му разказа всичко случило се след това. — Започвам да мисля, че и над моя собствен живот виси заплаха, но в действителност нямам никакви реални доказателства да го твърдя.

— Всичко това събужда у мен много лоши спомени — въздъхна тежко Тристан. — Може би ще бъде най-добре да ви разкажа собствената си история, за да имате представа с какво сте се заловили. Възможно е тогава да решите да се върнете у дома и да си гледате живота. Този разказ ще ни отнеме доста време и трябва да е на четири очи. Съгласна ли сте?

— Съгласна!

— Добре. Тогава да влезем вътре и да се почерпим с по една хубава студена бира.

Влязоха и Тристан отиде направо в кухнята. Персоналът бе зает с почистване на съдовете и масите от обедното хранене. Той извади от хладилника две ледени бири и се върна в столовата. Посочи към разтребена маса, отвори бутилките и подаде едната на Мариса. Тя седна срещу него.

— Постъпих на работа в клиниката веднага щом завърших специализацията си по патология — започна Тристан, след като пое яка глътка от бутилката си. — Направи ми силно впечатление пищността на обстановката. Скоро след постъпването шефът на патологията се разболя за продължително време от хепатит и измежду двамата, останали да работим в отдела, аз се оказах шеф — леко се изкикоти той. — Почти веднага започнах да срещам тези случаи от грануломатозен салпингит. Знаех, че е рядко явление, а се сблъсках с твърде честата му проява, и току-що завършил специализацията си, се изкуших да направя голямо академично откритие. Трябва също да призная, че ми харесваше идеята да изляза със статия в някое научно списание. Така, съвсем на своя глава, реших и публикувах статията. Направи ми впечатление нещо друго. Близко година, преди моите проучвания да започнат, в клиниката се увеличи броят на китайците. Те пристигаха от Хонконг по двама. Единият от тях биваше изпращан като технически персонал в лабораторията за инвитро фертилизация, а другият биваше използван във въоръжената охрана на клиниката. Те оставаха само за по няколко месеца и се прибираха обратно, като ги подменяха други двама. Допусках, че преминават обучение по фертилизиране, необходимо им за работата в Хонконг. Тъй като там имат голям наплив от емигранти от Югоизточна Азия, сметнах, че това може да има връзка с увеличения брой на туберкулозния салпингит, понеже сред пристигащите от Югоизточна Азия имаше туберкулоза.

След кратка пауза и глътка бира Тристан продължи:

— Любопитството към азиатците ме накара да поискам среща с Чарлс Лестър. Когато повдигнах въпроса за китайците, той ми отговори, че това е секретна информация и е свързана с правителството. Разпитвах и други хора, но не научих нищо. По това време двойка китайци направиха тежка транспортна катастрофа и

единият почина. Другият попадна в клиниката с тежки наранявания. Единственият мъжки пациент. Реших да се сближа с него и започнах да го посещавам всеки ден. Опитвах се да измъкна нещо, но устата му бе като заключена. Научих само, че е някакъв будистки монах и една от насоките в обучението им били древните бойни китайски изкуства. Този факт повиши интереса ми към него, защото още от дете това бяха любимите ми спортни занимания. Когато го изписаха от болницата, аз го поканих в спортната зала, където тренирах. Оказа се невероятен майстор на кунгфу.

Мариса си спомни веднага за китаеца със сивия костюм, обезоръжил така ловко с ритник Пол Ейбъръмс в Женската клиника.

— Тогава научих и нещо друго: Чан обичаше бирата. Преди идването му в Австралия никога не бил вкусвал бира, поне така заяви той. Открих, че след няколко австралийски бири езикът му се поразвързва. Разбрах, че той изобщо не е от Хонконг, а от някакво градче близо до Гуанджоу в Китай.

— Бил е от комунистически Китай? — учуди се Мариса.

— Той ми каза така — отвърна Тристан. — Но една вечер успях да го напия здравата. Разказа ми, че в Китай е член на тайна организация по бойни изкуства, наричана „Бял лотос“. Каза ми, че поради своята сръчност в бойните изкуства е бил измъкнат от Китай с помощта на известната хонконгска триада „Уинг-Син“. Явно клиниката „Грижи за жената“ в Австралия плаща сметките. Той ме уверяваше, че са броени големи пари, за да го прехвърлят нелегално в Австралия.

— Но защо? — запита Мариса. Историята, разказвана от Тристан, отиваше в съвсем непредвидена насока. Тя беше далеч от темата за туберкулозния салпингит.

— Нямам никаква представа — призна Тристан. — Но всичко това ме заинтригува много. Изглеждаше като ужасна програма, може би и с участието на правителството. Започнах да си мисля какви ли не неща, например че има връзка с предстоящото връщане на Хонконг през хиляда деветстотин деветдесет и седма година на Китай.

— Последното нещо, необходимо на Китай, е фертилизирани инвитро — изрази мнението си Мариса.

— Говорих отново с директора — вметна Тристан — и той ме посъветва да не се занимавам с това. Трябваше да го послушам. —

Отметна глава назад и изпразни бутилката, после попита Мариса иска ли втора. Тя отказа и той отиде да вземе за себе си.

Върна се с новата бира и продължи:

— Знам, че всичко това звучи странно, но бях убеден, че ако успея да открия защо китайците идват тук, ще разкрия тайната на случаите на салпингит.

— Не допускате ли — запита Мариса, — че всичко може да е тъкмо обратното? Не китайците да набират тук познания, а те да предоставят някакви технически прийоми?

— Съмнително. Китай не е двигателят на съвременната медицинска техника. Мисля си, че е по-вероятно да извършват незаконен трафик на хероин. Зная, че Хонконг е базовият център за разпределяне на хероина, идващ от Златния триъгълник в Тайланд, по целия свят. Може би и това е връзката с туберкулозния салпингит, понеже е известно, че туберкулозата е свойствена за Златния триъгълник.

— Това ще рече, че клиниката е замесена в наркотрафика? — Мариса си спомни какво разточителство лъхаше от обстановката там.

— Планирах да отида в Хонконг и да проследя пътя за прехвърлянето на хора чак до Гуанджоу, ако е необходимо.

— Какво ви накара да промените решението си? — попита Мариса.

— Две неща — отговори Тристан. — Първо, шефът на патологичния отдел се върна на работа. Второ, статията ми бе публикувана. Оказа се, че съм се самоизмамил, че ще стана известен в професионалните кръгове. Тъкмо обратно, в администрацията побеснях. Караха ме да се отрека от статията, но аз не го сторих.

— Описаните от вас случаи бяха истински, нали? — запита най-после Мариса. — Не сте си ги измислили, нали?

— Разбира се, че не съм ги измислил — възмути се Тристан. — Те разпространяват тази невярна история.

— Лестър ни каза, че вие сте си ги измислили.

— Мръсното му лъжливо копеле! — изсъска Тристан. — Всичките двайсет и три случая са действителни. Аз гарантирам, но не съм изненадан, че той твърди обратното. Опитвах се да ме насилват и аз да казвам същото, но отказах. Тогава започнаха със заплахи, но аз не им обръщах внимание дори когато се отправяха към съпругата ми и

двегодишния ми син. Тогава Чан Хо изчезна и играта загрубя. Така нареченият ми шеф от патологията написа до списанието, публикувало статията, че данните ми са изфабрикувани. Така статията ми беше официално разобличена. После някой подхвърли хероин в колата ми и полицията го откри по анонимно донесение. Животът ми се превърна в истински ад. Бях подведен под отговорност за разпространение на наркотици. Семейството ми беше заплашвано и тормозено. Но аз като някакъв идиот държах на своето и предизвиквах клиниката да отрече твърдението за измислени пациенти. Бях запазил имената на всичките си пациентки от статията и ги бях скрил. Опиянен от идеализъм, не исках да се предам — поне докато съпругата ми умря.

— Какво се случи? — Лицето на Мариса стана пепеляво от страх, преди да беше чула края на тази история.

Тристан се втренчи в бирата си, пое солидна глътка и когато отправи поглед отново към Мариса, очите му плуваха в сълзи.

— Беше изиграна хитро замислена инсценировка — продължи с треперещ от вълнение глас. — Нещо, което не се случва тъй често тук, в Австралия. Беше ударена и съборена на земята, като ѝ бе отнета чантата. При падането си счупила врата.

— О, не! — изкрещя Мариса.

— Официално вратът ѝ бил счупен при падането върху паважа, но аз бях сигурен, че е било резултат от майсторски кунгфу ритник в основата на черепа, въпреки че не бях в състояние да го докажа. Бях притеснен обаче за сигурността на детето си. Тъй като ми предстоеше съдебно дирене, аз трябваше да остана тук, но успях да изпратя Чонси, сина си, в Калифорния, при родителите на жена си. Знаех, че сам не бих могъл да го опазя.

— Жена ви беше американка? — запита Мариса.

— Да — кимна той. — Срегнахме се, когато бях на обмяна на опит в Сан Франциско.

— Какво стана в съда? — запита Мариса.

— Бях оправдан по повечето от приписваните ми криминални деяния, но не по всички. Осъдиха ме на кратък срок затвор и да извършвам известна задължителна обществена работа. Бях изгонен от клиниката, като ми забраниха да упражнявам специалността си, но запазих лекарските си права и ето ме тук, накрай света.

— Синът ви все още ли е в САЩ?

— Не можех да си позволя да го върна обратно, докато не стане напълно сигурно, че всичко е приключило.

— Какви изпитания и мъчения! — изпъшка Мариса.

— Надявах се, че ще вземете всичко присърце — каза Тристан. — Почти сигурно е, че смъртта на приятелката ви не е била просто случайност. Права сте да смятате, че и собственият ви живот е в голяма опасност. Мисля, че е най-добре да напуснете Австралия.

— Не съм уверена, че бих могла тъкмо в този момент.

— Моля ви, не бъдете толкова глупава, колкото бях аз. Вече загубихте близка приятелка. Не упорствайте повече. Забравете идеализма си. Всичко това представлява нещо огромно и много злокобно. То вероятно включва организирана китайска престъпност и хероин, смъртоносна комбинация. Хората винаги мислят за мафията, когато са изправени пред организирана престъпност, но мафията е игра на момичета скаути в сравнение с големите престъпни китайски синдикати. Каквото и да лежи на дъното на всичко това, аз осъзнах, че не мога сам-самичък да направя нищо в битката с тях, нито пък вие.

— Как би могла организираната китайска престъпност да бъде свързана с туберкулозния салпингит?

— Нямам и най-малка представа — отговори Тристан. — Даже се съмнявам, че съществува някаква директна връзка. Трябва да е неочакван страничен ефект.

— Знаете ли, че клиниката „Грижи за жената“ е под контрола на могъща холдингова компания, контролираща всички женски клиники в САЩ?

— Знам — отговори Тристан. — Отчасти това бе причината да постъпя на работа в „Грижи за жената“. Знам, че планираха да се разкрият подобни клиники навсякъде по света главно поради високо развитата им технология при оплождането инвитро.

Мариса докосна нежно ръката на Тристан. Въпреки че нейната и неговата загуба бяха различни, тя усещаше съпричастие в тази споделена трагедия.

— Благодаря ви за разговора — каза тя. — Благодаря ви за оказаното доверие.

— Надявам се, че положените от мен усилия да ви върна веднага у дома, ще имат желания ефект. Трябва да се откажете от започнатия от вас кръстоносен поход.

— Мисля, че не мога да се откажа — каза Мариса. — Не бива след смъртта на Уенди, след всички страдания, причинени на мен и на хиляди други. Извървах такъв дълъг път и рискувах толкова много. Трябва да открия какви гадости стават.

— Всичко, което мога да ви кажа, е, че същият подтик разби целия ми живот и уби жена ми. — Гласът на Тристан звучеше почти гневно. Надяваше се да я убеди в безсмислеността на решението ѝ, но като видя твърдия блясък в погледа ѝ, разбра, че всичко е напразно. Той въздъхна тежко. — У мен вече зрее мисълта, че вие сте напълно безнадежден случай. Ако толкова настоявате да продължите борбата, бих ви посъветвал да установите контакт с триадата „Уинг-Син“ в Хонконг. Те може да проявят желание да помогнат, за големи пари, разбира се. Тъкмо това планирах и аз да сторя. Но съм длъжен да ви предупредя, че е опасно начинание, тъй като триадите на Хонконг се славят с жестокост, особено когато става дума за хероин; сумите, които се въртят там, са астрономически. Самият хероин, докарван от Златния триъгълник, се изчислява на стотици милиарди долари годишно.

— Защо не дойдете и вие с мен? — запита Мариса. — Синът ви е на сигурно място в САЩ. Защо да не тръгнете по пътя, планиран от вас още преди години? Ще го сторим заедно.

— Абсолютно не! — изсмя се силно Тристан. — Не се опитвайте да ме изкушавате. Избягах от идеализма преди две години.

— Защо „Грижи за жената“ и Женската клиника са се включили в наркотрафика? Само за пари? Не рискуват ли твърде много?

— Добър въпрос — каза Тристан. — И аз съм си го задавал. Клиниките може да са част от система за печелене на пари. Те са им необходими, за да разпрострат дейността си върху цялата планета.

— Значи китайците са куриери или на опиати, или на пари, а възможно и на двете.

— Аз също смятам така — подхвърли Тристан.

— Това ме връща отново към туберкулозата — каза Мариса. — Къде намира тя мястото си сред всичко това?

— Както казах и по-преди — сви рамене Тристан, — не знам всички отговори. Допускам, че може да е нещо, което не е предварително планирано. Нямам представа как се заразяват жените. Туберкулозата се предава по въздушен път. Как стига до фалопиевите тръби е въпрос, на който не мога да отговоря.

— Елате с мен — помоли пак Мариса. — Вие сигурно имате не по-малко мотиви, за да стигнете истината.

— Не. Не искам да се забърквам. Аз бях дотук. Напоследък често си мисля, че мина много време. Спестих достатъчно пари, за да мога да се оттегля на някое далечно място, защо не дори в Щатите, като взема и сина със себе си.

— Добре. Струва ми се, че ви разбирам — каза Мариса, но тонът ѝ говореше, че изобщо нищо не разбира. — Благодаря ви за всичко.

Двамата се изправиха и си стиснаха крепко ръцете.

— Желая ви много късмет! — продума Тристан.

Мариса излезе под знойното слънце и се отправи към колата си, потънала отвътре и отвън в прах. Седна зад волана, запали мотора и напусна Уилмингтън, като пое обратно към Уиндора.

Никак не се радваше на предстоящия дълъг път. Мислите ѝ се връщаха към всичко, разказано от Тристан, и тя започна да се страхува за живота си. Не знаеше откъде може да я сполети нещастие. Не знаеше какви хора могат да я преследват. Опасността можеше да се появи всеки момент.

Тъкмо в този миг, сякаш да се потвърдят опасенията ѝ, тя усети едва доловими вибрации. Помисли, че става нещо с колата, и огледа всички уреди върху таблото, но там всичко бе в изправност. Скоро лекото бръмчене се превърна в страшен рев на мотори. Обхваната от паника, тя стисна здраво волана, осъзнала, че трябва да стори нещо, и то много бързо. Натисна спирачката и изви волана рязко наляво. Колата се хлъзна и наклони на една страна, готова всеки миг да се претърколи. В същия момент мощен мотор затреця над главата ѝ и самолет едва не докосна колата, само на около три-четири метра от покрива ѝ. Мариса разбра, че убийците на Уенди бяха открили и нея по някакъв начин. Сега ще скалъпят някакъв инцидент, та да я ликвидират.

Моторът на колата бе угаснал. Мариса се мъчеше отчаяно да го запали. Тя виждаше как самолетът се издига и се връща обратно. Най-после моторът запали. Самолетът беше почти над нея. Малко напред се виждаше голямо акациево дърво. Мариса си внуши, че ако стигне до него, ще получи известна защита. Извъртя волана надясно и настъпи здраво педала за газта. Колата подскочи напред. Самолетът се понесе на около три метра над земята. Налетя право към колата и в последната

секунда се вдигна рязко нагоре. Автомобилът потрепери като разтресен от гръм.

Мариса натисна отново педала и за секунди само се намери под акацията. А самолетът връхлиташе пак. Той се спусна успоредно на пътя и колелата му докоснаха земята. Силното бучене се превърна в глухо ръмжене. Едва тогава Мариса разпозна двумоторния самолет. Вътре седеше Тристан Уилямс. Моторите спряха и Тристан скочи от кабината на земята. Насочи се към колата и извика:

— Мариса Блументал! Представете си, да ви срещна точно тук!

— Изплашихте ме до смърт! — пламна тя.

— И си го заслужавахте! — отговори той със същата разпаленост, а след това се усмихна. — Вероятно и аз съм се побъркал до известна степен, но исках да узнаете, че промених решението си. Може би го правя от задължение към паметта на жена си. Може би го правя от задължение към самия себе си. Но както и да е. Имам да ползвам голяма отпусका и притежавам много пари, така че ще ви придружа и нека видим какво ще стане.

— Наистина ли? Сигурен ли сте?

— Не ме карайте да премислям решението си — усмихна се той, — но при тези обстоятелства не мога да допусна да увиснете сама в Хонконг. Ще се чувствам виновен, ако ви изоставя, а аз вече изпитах твърде много вина през живота си.

— Така съм щастлива — каза Мариса. — Нямате представа!

— Не се радвайте толкова, защото това няма да е обикновена ваканция. Никак няма да е лесно и със сигурност ще е извънредно опасно. Сигурна ли сте, че искате да минете през всичко това?

— Никакви колебания, още повече сега! — отговори Мариса.

— Накъде сте се запътили в момента? — запита той.

— Имам стая в хотел „Западна звезда“. Планирам сутринта да поема за Чарлвил.

— Ето моя съвет — каза той. — Върнете се в „Западна звезда“ и ме чакайте. Ще ви намеря там. Имам да посетя още една станция. Мога да уредя наетата кола да бъде върната в Чарлвил, ако имате смелостта да се качите с мен в самолета.

— Бих сторила всичко, за да избегна това кормуване от Уиндора до Чарлвил.

— Ще се видим в „Западна звезда“. — И Тристан пое към самолета.

— Трис! — извика Мариса след него.

Той се извърна.

— Мога ли да те наричам Трис? — запита с пламнало лице тя.

— Можеш да ме наричаш както искаш. По тези места дори обръщението „ей, копеле“ е признак на сърдечност.

— Исках само да ти благодаря, че пожела да ме придружиш.

— По-добре запази благодарностите си за времето, когато разбереш в каква гадост се набутваме.

Широка усмивка огря лицето му и той се отправи към малкия си самолет.

Скоро двата мотора забоботиха и вдигнаха висок облак прах в небето. Тристан помахаша за последен поздрав и самолетът полетя към изгряващото слънце.

13

10 април 1990 г.

7:15 сутринта

— Време е за ставане! — разнесе се глас, пробуждащ Мариса от сън като след наркоза. — Азиатското пътешествие на Уилямс е готово да започне, а в началото му ви очаква закуска в стила на животновъдите от Австралия.

Мариса попремига и отвори очи. На прозореца стоеше Тристан, придърпал пердето встрани.

— Да вървим! — каза той, като доближи леглото и дръпна одеялото.

Мариса го стисна уплашена. Тристан се разсмя, обърна се и се запъти към вратата.

— Ще те чакам до половин час в дневната — каза той и напусна стаята.

Мариса се огледа. Намираше се в гостната на малката къща на Тристан в предградието на Чарлвил. Стените бяха облепени с цветни тапети. Леглото беше желязно, покрито с одеяло.

Предишната вечер бяха пристигнали в Чарлвил със самолета на Тристан. Мариса беше прочела някъде, че Австралия е най-старият континент на планетата. От въздуха изглеждаше точно така.

Тя преспа в къщата на Тристан след кратък спор. Отначало се колебаеше, но Тристан бе настойчив.

— Ако ми нямаш достатъчно доверие да пренощуваш в гостната ми — бе казал той, — тогава как ще ми се довериш в Хонконг?

И накрая тя бе отстъпила.

Вечерта бе минала бързо. Тристан се зае да урежда отпуската си. Беше се свързал с колегата си Боб Марлоуи с молба да поеме неговите отговорности, докато го няма.

Мариса бе спала по-добре от предишните две нощи.

Сега тя спусна колебливо крака и стана.

След обилна закуска с овесена каша, яйца и наденички Тристан уреди още няколко неща, отби се и в банката си. После отидоха до летището в Чарлвил и отлетяха за Брисбейн. Тук в 11:15 часа взеха самолет за Хонконг.

Полетът мина съвсем спокойно. Мариса бе отново прехласната от безкрая на Тихия океан. Успокоена, че Тристан бе с нея, тя се отпусна кротко и заспа.

Точно по разписание в 17:43 часа машината кацна на летището Кай-Так. Въпреки неприятната цел на посещението им Мариса усети тръпка на възбуда, когато за пръв път видя Хонконг отблизо. От въздуха колонията изглеждаше като куп скалисти острови с гора от небостъргачи, разположен в есмемалдовозелено море. От пистата, където бе кацнал самолетът, се виждаше страхотно оживено пристанище. Тук имаше кораби с най-различни големини и форми, какви ли не лодки и джонки, а между тях пъргаво се провираха скутери. Над всичко това стърчаха огромните небостъргачи от бетон, стомана и огледално стъкло.

Минаха бързо през формалностите на летището. Докато чакаха за багажа си пред въртящия се кръг, към тях се доближи представител на хотел „Пенинзула“, където Тристан бе ангажирал две стаи, съединени помежду си с врата. За огромна изненада на Мариса той ги изведе от служебната сграда до чакащия ги елегантен „Ролс-Ройс“.

— Не е ли твърде екстравагантно? — запита Мариса. — Този хотел сигурно е някаква фантазия?

— А защо не! — отвърна Тристан. — Не е ли познат сред вас, американците, изразът „Човек обикаля света само веднъж“? Аз съм в отпуск, а подобно нещо не ми се е случвало от години. Решил съм да се забавлявам през цялото време, въпреки че целта на посещението ни тук е много тежка.

Мариса се учудваше какво ли ще каже Робърт, когато разбере за разходите, които тя прави тук.

Хотелската кола се провираше ловко и бързо сред страхотното движение, каквото тя никога досега не беше виждала. Мариса остана като гръмната, когато шофьорът обяви, че трафикът в момента е значително по-спокоен, отколкото е обикновено. Движеха се сред двуетажни автобуси, трамваи, леки коли, велосипеди, мотоциклети и хора, много хора. Тя имаше усещане, че е попаднала на някаква друга

планета. Когато пристигнаха в хотела, бе изтощена, сякаш бе извървяла разстоянието от летището дотук пеша.

Щом влязоха в хотела, всичко се промени отведнъж. Огромното фойе с позлатени тавани бе декорирано пищно и все пак сдържано, с лек азиатски привкус. Беше тихо и спокойно и най-силният шум беше този от почукването на високи токчета върху полирания мрамор на пода. Приглушени звуци от пиано допълваха елегантната атмосфера.

Двамата оставиха паспортите си на рецепцията и управителят ги придружи до техните стаи на шестия етаж. По настояване на Тристан вратата помежду им бе отключена. За всеки случай.

Скоро бе донесен и багажът им. Тристан възнагради момчето с добър бакшиш, а то кимна мълчаливо и изчезна.

— Е, ето ни вече в Хонконг — каза Тристан. — Какви са ти първите впечатления?

— Сега разбирам какво искаше да кажеш, когато го описваше — отвърна Мариса. — Доста е замайващ. Как ще установим контакт с триадата „Уинг-Син“? Какви ще са първите ни стъпки?

В този момент на вратата се почука и Тристан я отвори широко. Момчето, обслужващо етажа, донесе по поръчка на Тристан бутилка шампанско в кофичка с лед и две високи чаши.

След като наля чашите, Тристан подаде едната на Мариса и вдигна своята, за да се чукнат.

— За успеха на нашата детективска дейност в Хонконг!

Отпиха и Мариса отново повдигна въпроса:

— Та каква ще е нашата първа стъпка за контакт с триадата „Уинг-Син“?

— Не знам — отвърна Тристан, — но можем да обсъдим.

След безплодни разисквания Тристан предложи да вечерят.

— Ще помоля портиера да ни препоръча някой автентичен китайски ресторант.

Докато Мариса си вземе душ и смени тоалета си, Тристан бе разговарял с портиера и я чакаше. Той бе дал адреса на типичен китайски ресторант, където се нахраниха добре, без да знаят какво точно ядат, но всичко беше вкусно. Решиха да се завърнат пеша в хотела.

Градът блестеше в разноцветни светлини. Всички магазини бяха отворени и показваха стоките си, предимно електроника. Всяка трета

врата представляваше вход към подземен бар или нощен клуб. Оттам гърмеше модерна музика. Привлекателни, с лица, плоски като чинийки, млади китайки, облечени в плътно прилепнало към тялото национално облекло, кимаха подканващо и се усмихваха престорено срамежливо. Във въздуха се носеха най-различни миризми: на готвено, на препържени масла, на изгорели бензинови и дизелови пари.

Въпреки голямата навалица по улиците Мариса и Тристан успяваха да разговарят, като се придържаха плътно един до друг.

— Озари ме идея за установяване на контакт с триадата „Уинг-Син“ — каза Тристан, докато чакаха пред червен светофар.

— Чудесно! Каква е тя? — запита Мариса.

— Портиерът! — отвърна Тристан. — Предполага се, че тези тарикати познават всичко в града. Ако той знае къде да ни прати за вечеря, то вероятно познава и триадите.

Мариса завъртя очи. Според нея не беше кой знае колко хитра идея.

— И аз имам идея, но не относно триадите — каза Мариса. — Може би ще е полезно да посетим някоя от големите болници в града. Може да разберем дали туберкулозата в момента е проблем тук, в колонията. Може дори да попитаме има ли туберкулозен салпингит.

— Добре — отвърна Тристан.

Когато се върнаха в хотела, той настоя да отидат направо до гишетото на портиера. Докато чакаха, Мариса си помисли, че не е много правилно да питат тъкмо него за триадите. Все едно да отидеш в Ню Йорк и да искаш някой портиер да те свърже с мафията. Тя се извини и отиде до рецепцията да прибере паспортите им, а след това седна да го чака във фоайето.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — запита портиерът на безукорен английски.

— Струва ми се, че можеш, приятелче — отвърна Тристан. Огледа се внимателно, да не би някой да подслушва, а след това се наведе напред. — Нуждая се от секретна информация.

Китаецът се отдръпна с явно неудоволствие в погледа.

— Искам да поговоря с някого от триадата „Уинг-Син“ — продължи Тристан.

— Никога не съм чувал — каза портиерът.

— Хайде сега де! — Тристан постави двайсетдоларова банкнота върху бюрото. — Идвам от много далеч.

— В Хонконг триадите са нелегални — каза китаецът, като избута парите обратно към Тристан.

— Пет пари не давам за тяхната законност — отвърна Тристан. — Искам само да поговоря с някой от „Уинг-Син“. Нуждая се от известна информация и съм готов да платя за нея.

— Извинете ме — каза портиерът, — но аз не знам нищо за триадите. — Той нервничеше, дори бе разтревожен.

Тристан изучава кратко време лицето на китаеца, след това кимна с разбиране.

— Добре, ще оставя тук този двайсетак, в случай че си спомниш нещо. Ние сме тук още няколко дни.

Портиерът погледна с отвращение към банкнотата. Едва ли бе достатъчна да оправдае риска. Що се отнасяше до бакшишите и подкупите, австралийците бяха най-скапаните — истински варвари.

Портиерът проследи с поглед отдалечаващия се човек: той бе посрещнат от бяла тъмнокоса жена и заедно се отправиха към бара. Веднага щом двамата изчезнаха от полезрението му, китаецът вдигна слушалката на един от множеството телефони, разположени пред него. Откакто работеше в хотел „Пенинзула“, беше получавал множество странни поръчки, но тази бе най-странната от всички.

Седнала в бара, Мариса разбъркваше кубчетата лед в чашата си с минерална вода и слушаше спомените на Тристан за детството му в предградията на Мелбърн. Той бил посещавал английско училище в града, като ежедневно се придвижвал с червен влак и зелен трамвай. Колекционирал пощенски марки и ходел на черква всяка неделя. Неговият баща бил учител.

— Беше скромен живот — сподели Тристан, — но приятен. И до ден-днешен изпитвам носталгия по онова време. За нещастие баща ми умря. Най-неочаквано свърши. Без дори да се разболе. След това се преместихме в Брисбейн, където семейството на майка ми имаше ресторантски бизнес по Златния бряг. Там успях да постъпя в Университета на Куинсланд.

Мариса беше изтощена. Дългото пътуване си оказа своето влияние. Тя слушаше с интерес разказа му, но в ума ѝ вече се въртеше мисълта да позвъни на Робърт.

Мариса също разказа за детството си, за баща си, хирург във Вирджиния, и как бе завършила медицина. Разказа и за съпруга си, но грижливо отбягваше да изложи брачните си проблеми напоследък.

— Разбира се, позвъни му — каза Тристан. — Иди горе и се обади, а аз ще се опитам да подкупя някой шофьор на такси, за да ми каже нещо за „Уинг-Син“, и после се прибирам.

Тя се свърза с мъжа си веднага щом влезе в стаята.

— Хвана ме точно когато тръгнах за работа — каза Робърт.

— Продаде ли акциите? — Мариса се сети за тях по време на разговора.

— Не, не съм ги продал — отвърна Робърт. — Кога се връщаш? И къде си сега? Позвъних в хотела ти и ми отговориха, че си го напуснала.

— Не съм вече в Австралия. Звъня ти, за да ти съобщя, че сега съм в Хонконг.

— Хонконг! — извика Робърт. — Какво, по дяволите, правиш в Хонконг?

— Само малко проучвателна работа.

— Мариса, това е вече твърде много! — разгорещи се Робърт. — Искам те вкъщи! Разбираш ли ме?

— Ще го приема като съвет — наподоби тона му тя. И прекъсна разговора. Нямаше смисъл да говори с него. Та той не я попита даже как се чувства.

В този момент се чу затваряне на врата, а в следващия и леко почукване по междинната врата. Влезе Тристан развълнуван.

— Добра новина, скъпа! Един от белите пазачи долу ми подсказа посоката. Той ме уведоми за място недалеч оттук, където владеели триадите. Това е район, наричан Обграденият град. Този град всъщност няма огради, но в миналото е имал. В началото на двайсети век е бил изграден като форт на династията Сунг. През Втората световна война японските окупатори сринали стените, за да разширят пистите на летището Кай-Так. И ето сега той е тук, в предградието на Хонконг.

— Говориш като екскурзовод.

— Явно мястото има лоша слава — продължи Тристан. — Пазачът ми каза, че ако искаме да се свържем с триадите, това е най-подходящото място, откъдето да започнем. Какво ще кажеш, да вървим ли?

— Веднага ли? — стресна се Мариса.

— Ти настояваше толкова много — отвърна Тристан.

Тя кимна, това беше вярно. Вярно беше, че и неудачният разговор с Робърт я изпълни с нова енергия.

— Добре, хайде да опитаме!

Китайският таксиметров шофьор не беше много ентузиазизиран от посоката на пътуването им. Мариса и Тристан вече се бяха настанили в тойотата му, когато той каза:

— Не вярвам, че искате да посетите Обградения град. Това място не е за туристи.

— Но ние не отиваме като туристи — каза Тристан.

— Обграденият град е престъпно място — предупреди ги китаецът. — Дори полицията не влиза там.

— Ние не търсим полицията — каза Тристан, — а „Уинг-Син“.

— Ваша си работа. — И шофьорът включи колебливо на скорост.

Улиците бяха изпълнени с тълпи също както и през деня. Въпреки всичките приказки за триадите Мариса се обърна към Тристан да ѝ обясни значението на тази дума.

— Това са тайни общества с всичките им тайни заклинания и ритуали. Терминът „триада“ идва от връзката между небе, земя и човек. Началото им е отпреди стотици години. Създавали ги като подмолни политически организации, но скоро открили, че престъпленията по-богато ги възнаграждават... Предполага се, че само в Хонконг съществуват повече от петдесет такива организации с хиляди и хиляди членове.

— Твърде успокояващо — каза Мариса и се изсмя.

— Китайците живеят с гадното убеждение, че те са създателите на организираната престъпност — продължи Тристан — и това е една от причините да са такива майстори в тази област. Цели векове са трупали опит в дейността си. В днешно време по-големите триади имат клонове в Европа, САЩ, Канада и Австралия. Където по света има създадени китайски колонии, там са и членовете на триадите.

— А може би и туберкулозният салпингит — добави Мариса.

— Възможно е — вдигна рамене Тристан, — но организираната китайска престъпност не е нещо ново.

— Трябва да призная, че преди да те срещна, никога не бях чувала нищо за триадите.

— Не съм изненадан, повечето хора не са чували. Предимно мафията притегля вниманието на хората и това допада на триадите. Но триадите са много по-лоши от мафията. Мафията има поне фамилно ориентиран морал, независимо колко изкривен е той. Не е така с триадите. Единственият интерес при триадите са парите. Трупането на пари е цялата им етика.

— Не ми харесва всичко това — промълви Мариса с притеснение.

— Предупредих те — отвърна Тристан.

Шофьорът спря таксито на Туинг-Тау-Цен Роуд.

— Къде е Обграденият град — проточи шия напред Тристан.

— Аз съм дотук — отговори китаецът. — Виждате ли тая лудница вдясно, това е. Двата тунела отатък улицата са местата, откъдето се влиза. Ако приемете съвета ми, не ходете. Опасно е. Нека ви заведе в някой хубав нощен клуб, наистина секси място.

Тристан слезе от колата и Мариса го последва.

— Благодарности за съвета, приятелче — каза Тристан, — но ние имаме да вършим работа с „Уинг-Син“.

Таксито направи бърз завой и се изгуби от очите им.

Двамата доближиха единия от тунелите. Надникнаха вътре. Гледката беше страшно непривлекателна. Тъмна тясна дупка, завиваща встрани. По пода течаха всякакви мръсотии и бяха разхвърляни отломки бетон. По стените бяха изрисувани неясни изображения. Таванът беше в снопове кабели и жици, разположени ниско, и тук-там светеше по някоя гола електрическа крушка. Вода се оцеждаше в смърдящите локви.

— Струва ми се, че сме доста напрегнати — отбеляза Тристан с нервен смях.

— Май ще е по-добре да си обираме крушите от тоя Обграден град — предложи Мариса.

— Не знам. Ако искаме да се свържем с „Уинг-Син“, това място ми изглежда твърде обещаващо.

— На мен ми изглежда ужасяващо — потрепери Мариса.

— Хайде, хайде! — настоя Тристан. — Можем да го напуснем веднага, ако работата не потръгне.

— Ти върви пръв — каза колебливо Мариса.

Тристан навлезе в тунела, а Мариса го следваше съвсем наблизо. Скоро засмърдя на отводен канал. След първия завой Мариса трябваше да се наведе, за да не си блъсне главата в електрическите кабели. След още няколко извивки пътят ги отведе до място, където се събираха пътеки от няколко други тунела. Тръгнаха наслуки по един от тях. След малко се усетиха първите признаци на живот. В много ниши изпотени мъже и жени работеха наведени върху старомодни шевни машини. Двамата ги поздравиха, но хората просто се блещеха в тях, сякаш виждаха духове.

— Някой от вас да говори английски? — запита бодро Тристан. Но и да имаше такъв, никой не се обади. — Благодаря все пак. — И той подкани Мариса да продължат.

Навлязоха по-дълбоко в лабиринта. Мариса започна да се чуди дали ще успеят да намерят пътя си обратно. Никога в живота си не бяха попадали в по-отвратително място.

Като минаха следващия завой, тя видя купчина гниещ, смърдящ боклук, в който се ровеха плъхове.

— О, боже мой! — изпищя тя. Ненавиждаше плъховете.

По-нататък по пътя им се откри серия от ниши с горящ в тях огън. Така горещината и смрадта ставаха непоносими, а картината наподобяваше средновековна рисунка на ада. Минаха край своего рода хлебарница, където хлябовете бяха натрупани върху вонящия мръсен под.

— Да не би да търсите хероин? — запита около дванайсетгодишно момче, скрито в сенките зад тях.

— Ах! — извика Тристан. — Намерихме нужното, човек с английски. Ние не се интересуваме от опиати, приятелче. Ние търсим някой от триадата „Уинг-Син“. Можеш ли да помогнеш?

— Тук е територията на Четиринасет К — отговори то гордо.

— А как да намерим територията на „Уинг-Син“?

Момчето посочи по коридора вляво, където отвратително жестоки на вид тийнейджъри изскачаха от разни врати.

— Благодаря, приятелче. — Тристан докосна ръба на шапката си, а после издърпа Мариса по-надалеч.

— Това не ми харесва — промълви Мариса, като влязоха в друг, по-тъмен коридор, наведени ниско.

— В края на краищата се доближаваме — каза Тристан. — Това момче е първият човек, откак сме тук, който показва, че знае нещо за „Уинг-Син“. Посочи ни накъде да търсим.

Този тесен коридор се отваряше в двора на някаква съборетина. На разкривената ѝ стълбичка седеше едно момиченце.

— Бихте ли пожелали малко хъни^[1] — запита свенливо то.

— Хъни! — повтори Тристан. — Та това е стар термин.

— Какво означава? — запита Мариса, втренчена в детето. То бе облечено в изподрана китайска дреха с висока яка и традиционна цепка.

— В Австралия ползваме дума с буквата „е“.

— Та тя едва ли има и десет години! — Мариса бе ужасена.

— Ще ви струва само два долара — продължи детето.

— Явно китайците предпочитат проститутките им да са помлади.

Мариса не можеше да свали поглед от детето, а то я гледаше с празни очи. До този момент Мариса не беше осъзнавала колко защитено е било собственото ѝ детство във Вирджиния.

— Охо! — изсумтя Тристан. — Тържество за добре дошли.

Мариса проследи втренчения му поглед. Група млади хулигани, облечени в кожени якета, пристегнати със стоманени вериги, ги доближаваше. На възраст бяха между петнайсет и дваайсет години. Предвождаше ги мускулест около дваайсетгодишен мъж. Той вдигна ръка и другите спряха.

— Какво правите тук? — запита заповеднически младежът. — Не знаете ли, че Обграденият град е забранен за *гуйлос*? — Английският му език беше съвсем правилен.

Тристан му обясни, че искат да се свържат с триадата „Уинг-Син“.

— Защо? — запита младежът. — Опиати ли търсите или секс?

— Нито едното, нито другото — обясни Тристан. — Търсим информация и сме готови да платим.

— Да видим парите ви — предложи бабайтът.

Тристан не знаеше какво да стори. Искаше да облекчи положението си, но не знаеше как. Огледа наблюдаващите го

напрегнати лица. Никой не помръдваше, но всички стояха в готовност за действие. Бръкна бавно в джоба си и извади портфейла. Измъкна няколко банкноти и протегна ръка напред.

— Един от тях има нож! — пошепна на ухото му Мариса.

— Бягай! — изкомандва Тристан, като я побутна в посоката, откъдето бяха дошли, и хвърли банкнотите във въздуха.

Мариса се понесе натам. Спъна се и се блъсна в стената. Скоро стигна до мястото, където се сливаха няколко коридора, и в този момент Тристан я настигна. Той я сграбчи за ръката и се втурна по най-широкия.

След себе си чуваха неясно виковете на бандитите. Те бяха поделили набързо парите и сега ги преследваха. Шумовете зад гърба им нарастваха, а това означаваше, че бандитите ги настигат. Тези мръсници имаха предимството, че познават лабиринта.

След малко се оказаха пред ниша, наподобяваща ресторант. В центъра гореше огън и там се вареше супа от щипци на раци. Около огъня бяха разхвърляни няколко маси и на една от тях възрастни китайци играеха маджонг. Тристан дръпна Мариса и двамата влязоха в ресторанта. Миг след тях нахълтаха и преследвачите, задъхани, както и Мариса и Тристан.

Тристан избута Мариса в ъгъла зад себе си и зае бойната поза за кунгфу, като очакваше някой от хайманите да се нахвърли върху него. Вместо това всички замръзнаха на място, включително и водачът им. Той пристъпи напред.

— Не се държайте много приятелски — изгледа го Тристан. — Ако ни кажете как, ние ще бъдем радостни да напуснем това място.

— За малко сухо ще ви изведем навън.

— Сухо? — запита Тристан.

— Мангизи — обясни дангалакът. — Остатъкът от парите ти, а така също и часовниците ви.

— Тогава ще ни изведеш вън оттук? — запита Тристан.

— Да — отвърна китаецът. — Ще приемем, че сте си платили.

Бандитите, стискащи ножове, ги свалиха ниско, за да демонстрират своята искреност.

Тристан извади отново портфейла си, измъкна цялото му съдържание, после свали часовника си и го сложи върху купчината банкноти на една от масите.

— И часовника на жената — каза водачът.

— Това не е много кавалерско — каза Тристан.

— На масата! — озъби се гадината.

— Съжалявам, скъпа — протегна длан към нея Тристан.

Тя свали часовника, подарен ѝ от Робърт, и го пусна в ръката му, а той го сложи най-отгоре на купчината.

— Сега очаквам вие да изпълните вашата част от пазарлъка — обърна се Тристан към бандитите.

Водачът пристъпи и пое купчината. Набързо раздели парите на всички, а часовниците сложи в джоба си.

— Тъй като вече сме в добри отношения — подхвана Тристан, — какво ще кажете за „Уинг-Син“? Да не сте и вие членове на тази изискана организация

— Не! — изръмжа бандитът. — Ние сме „Уо-Синг-Уо“. „Уинг-Син“ са истински свине.

— Къде можем да открием тези свине? — запита Тристан.

Водачът се обърна да се съвещава с един от хората си и най-после каза:

— Це Мао ще ви изведе вън от Обградения град. Не се връщайте повече тук.

Посоченият разбойник пристъпи напред, хвърляйки зловни погледи към Тристан.

— След устроеното от вас посрещане — каза Тристан — мога да ви уверя, че никога няма да стъпим тук.

Бандата се раздели на две, за да им освободи пътя. Тристан улови зад себе си ръката на Мариса и тръгна напред.

— Ох! — изписка Мариса, когато един от хулиганите стисна гърдата ѝ. Тристан се извъртя мигновено, но Мариса го бутна да продължава напред.

Бързо изминаха множеството завойи и най-после пред тях в края на тунела заблестяха светлините на града. Це понечи да се върне обратно, но Тристан го повика по име и той спря.

— Говориш ли английски? — попита Тристан.

— Да — отвърна високомерно той. Изглеждаше около двайсетинагодишен. Беше измежду най-възрастните в тайфата.

— Това улеснява значително нещата — каза Тристан. — Искам да те помоля за услуга. Заради вас ние останахме без пари в момента.

Знам, че и ти получи своя дял от моите пари в тая плъхова дупка. Можеш ли да ни изръсиш малко, за да наемем такси до хотела си?

Отговорът на Це беше да измъкне заплашително ножа си. Беше дълъг около двацет сантиметра, леко извит при върха като миниатюрен ятаган. Мариса трепна. Не можеше да допусне, че Тристан ще рискува да предизвика яростта на разбойника с такова искане.

Но движенията на Тристан бяха точно пресметнати. В момента, когато ножът блесна, той нанесе светкавичен ритник, ножът отлетя надалеч и се затъркаля по земята. С остър боен вик Тристан обсипа разбойника със серия от удари и с последен ритник го повали на земята. С още един ритник изпрати ножа в градския канал. След това грабна Це за кожената жилетка и го задържа изправен до стената, като му извика:

— А сега парите, предлагани така любезно...

Це бързешком измъкна банкнотите от джоба си и ги подаде на Тристан. Той пък му изви китката и въздъхна:

— Много лошо, та ти нямаш никакъв часовник!

— Тристан! — извика Мариса. — Да се махаме оттук!

— Благодаря — каза Тристан на Це и кротко последва Мариса.

Само на няколко крачки от тъмния тунел към Обградения град кипеше богатият живот на луксозния Коулун.

Лесно намериха такси и потеглиха към тунела. Преди да стигнат там, Мариса каза:

— Имам идея. Бях чела един роман. В него главният герой искаше да се добере до информация в непознат град. За целта нае лимузина с опитен шофьор, запознат с добрите и лошите страни на непознатия град, и успя.

— Чудесно! — одобри Тристан.

След телефонния разговор с Мариса Робърт възбудено кръстосваше домашния си кабинет напред-назад. От време на време стоварваше юмрук върху бюрото си.

— Какво, по дяволите, търси тя в Хонконг?! — викаше той с разгневен глас. — Не се отказа от тая фиксидея и обикаля с капризите

си по целия свят. Защо изобщо ми трябваше да се женя. О, къде са онези стари ергенски времена! Какво мога да направя?

Робърт просто искаше жена му да се върне и ако не доброволно, той трябваше да предприеме нещо. Налагаше се да сложи край на тази лудост. Грабна телефона и се свърза с летището, за да разбере кога има директен полет от Бостън за Хонконг.

Ами ако тя не е в Хонконг и просто го разиграва? Спомни си, че бе водила разговора за негова сметка. Позвъни на телефонната компания и научи, че разговорът е проведен от хотел „Пенинзула“ в Хонконг.

После позвъни в своята кантора и каза:

— Дона, може би днес няма да дойда на работа.

— Добре — отвърна тя. — Искаш ли да направя нещо по-специално?

— Мисля, че няма да мога да дойда за вечерята.

— Това не е хубаво. Защо?

Уили Тонг почука на вратата на двуетажна къща в Чарлвил. Отвътре изляя кученце и вратата бе отворена от слаб човек с дебели стъкла на очилата.

— Вие ли сте доктор Марлоуи? — запита Уили.

— Същият — отговори лекарят.

— От Службата на авиолекарите ме насочиха към вас — каза Уили. — Търсех доктор Тристан Уилямс, но оттам ми казаха, че е в отпуска и вие отговаряте за пациентите му.

— Да — потвърди докторът. — Имате някакви проблеми ли?

— Отнася се за жена ми — уточни Уили. — Кога ще се върне на работа доктор Уилямс?

— Може би след седмица — отвърна лекарят. — Замина тази сутрин и не можа да предупреди болните си. Какво ви тревожи?

— Жена ми е болна от години — каза Уили. — Положих много усилия да я убедя да се лекува при доктор Уилямс и сега тя не приема лечение от други лекари.

— Разбирам ви — съгласи се докторът. — Ако не е нещо спешно, можете да почакате до завръщането му.

— Тя е така уверена в него — каза Уили, — че сигурно и телефонно обаждане ще свърши работа.

— Ако искате да позвъните чак в Хонконг — каза лекарят. — Предаде ми, че можем да го намерим в хотел „Пенинзула“. Ако ме почакате за миг, мога да ви дам телефона на хотела. — И той потъна отново в къщата си.

След малко се върна и подаде на Уили листче с номера. Уили му поблагодари искрено и отиде до наетата си кола.

Стигна до летището в Чарлвил и веднага се свърза по телефона с Чарлс Лестър.

— Открих нещо твърде интересно — докладва Уили. — Тристан Уилямс е отлетял тази сутрин внезапно за Хонконг.

— Това не никак звучи добре — изръмжа Лестър. — Разбра ли дали Мариса Блументал е тръгнала с него?

— Не знам — каза Уили. — Ако поостана тук, сигурно ще науча.

— Искам те незабавно в Хонконг! — заповяда Лестър. — Ще приемем, че тя е с него. Ще летиш през Сидни, там имаш повече връзки. Знаеш ли къде е отседнал?

— В хотел „Пенинзула“ — отговори Уили.

— Хубаво шоу! — каза Лестър. — Ако и тя е там, убий я, а също така и Уилямс. Щом като е вън от страната, това няма да даде повод за разследвания тук.

— Да изглежда ли като нещастен случай? — запита Уили.

— Както искаш — отговори Лестър, — само свърши работата. „Уинг-Син“ ще те снабди с оръжие.

Уили беше очарован. Познаваше тъй добре Хонконг, че тази работа беше лесна за него. Изправи се пред билетното гише и каза:

— Искам да сменя полета, вместо за Брисбейн, моля, за Сидни.

[1] Хъни на английски е мед, но думата се използва и в смисъл на „любов“. — Б.пр. ↑

14 април 1990 г.

8:00 сутринта

Тристан събуди Мариса, като ѝ поднесе букет цветя, а обслужващият етаж по негова поръчка поднесе богата закуска. Мариса взе душ, а после седнаха да закусват. Докато пиеха кафето си, той подхвърли:

— Последвах съвета ти и се разпоредих за лимузина. Казах на главния портиер, че искам опитен шофьор, а той ми отговори, че всичките им шофьори са опитни и познават добре града.

— Какъв е планът ни за днес? — запита Мариса.

— Първо отиваме в банката, където преведох телеграфически всичките си пари. След това, пак по твое внушение, ще посетим някоя голяма болница. Там може да попитаме освен за туберкулозата също и за „Уинг-Син“. Ако не успеем да получим някаква насока, може да се обърнем и към шофьора на лимузината.

Когато слязоха долу, колата вече ги очакваше. Оказа се черен лъскав „Мерцедес“. Шофьорът се представи като Фреди Лам.

— Към Националната банка, Фреди! — разпореди Тристан.

Там изтегли огромна сума.

— Но това са страшно много пари — изкоментира Мариса.

— Много „сухо“ — поправи я Тристан, като имаше предвид колко пари трябваше да ръси за всяка информация, а след това нареди на Фреди да кара към търговския център Ню Уърлд. В грамадния хол, изпълнен с водопади, ескалатори и магазини, Тристан побутна Мариса към един бижутериен магазин. След ловък пазарлък купи по един часовник за Мариса и за себе си. Той се чувстваше отговорен за загубата ѝ.

Когато се върнаха в колата, Тристан нареди на шофьора:

— Обратно в хотела, Фреди!

Фреди се усмихна и докосна лъскавата козирка на шапката си.

В хотела почакаха на опашка пред гишето на касиера. Тук Тристан депозира на съхранение голяма част от парите, изтеглени от банката. Документът за депозита подписаха и двамата, за да може всеки от тях да борави с влога.

Върнаха се в колата и Тристан запитва:

— Фреди, коя е най-голямата болница тук, в Коулун?

— Болницата „Куин Елизабет“ — отговори Фреди.

— Тогава карай право там.

Щом колата тръгна, от хотела излезе главният портиер, придружен от трима млади китайци, облечени в тъмносини костюми. Портиерът им показва заминаващата кола и каза:

— Това е тяхната лимузина. — Говореше на кантонски диалект. — Имахте ли възможност да ги огледате добре?

— Свършихме всичко много добре, Пуи Йинг — закима един от тримата. — „Уинг-Син“ не забравя никога своите приятели.

Тримата бързо се настаниха в своя черен „Мерцедес“ и се понесоха след колата на Мариса и Тристан.

— Как ще свършим цялата работа? — запитва един от тях.

— Ще разберем едва когато узнаем къде отиват. Надали ще е трудно — отговори друг.

Китаецът, седнал отпред до шофьора, извади от кобура под мишницата си револвер калибър 38 и го огледа най-прецизно. Задоволен от проверката, го прибра обратно.

Тримата мълчаливо следваха колата пред тях и останаха изненадани, когато тя спря пред болницата „Куин Елизабет“. Паркираха зад лимузината и видяха как Мариса и Тристан влязоха в болницата.

— Бих ви посъветвал да ползваме тяхната кола — предложи един от тримата китайци.

Останалите кимнаха одобрително и тръгнаха към лимузината.

Фреди бе свалил прозореца до долу и се бе зачел във вестника. Внезапно усети, че хладен метал се притисна точно зад ухото му. Страхувайки се да прави резки движения, той извъртя само очи и видя, както и беше предположил, че е пистолет. Погледна нагоре и съзря млад китаец, захапал цигара, и още двама зад него.

— Моля те, слез от колата — каза младежът с пистолета. — Бавно и кротко. Нищо лошо няма да ти се случи.

Фреди преглътна със затруднение. Веднага бе разбрал, че това са хора от триадите, и като знаеше как лесно убиват, се подчини. Слезе бавно от колата, а младежът зад него каза:

— Моля те, влез в „Мерцедеса“ зад теб.

Фреди се подчини, а младежът седна до него в колата. Фреди видя как останалите двама се настаниха в неговата кола.

Винаги при приземяването на летище Кай-Так Уили Тонг се изпълваше с радостна възбуда. Тъй като бе роден в Сидни, той се чувстваше австралиец, но родителите му бяха дошли от Хонконг. Уили винаги бе имал голямо влечение към колонията, освен това тук живееха много негови близки роднини.

Първата му работа беше да наеме кола. Въпреки че паркирането в Хонконг бе истински кошмар, той не се тревожеше. Автомобилът щеше да му служи за операциите и можеше винаги да го изостави, ако се наложеше. При наемането си послужи с фалшиви документи. Имаше в резерва няколко комплекта.

Най-напред трябваше да посети ресторант, разположен в Монкок, квартал на Коулун, едно от най-гъсто населените места на света. Ресторантът беше на Кантон стрийт, тясна и претъпкана от хора и коли уличка. С прилична сума „сухо“, дадена на тукашния полицай, той намести колата между два камиона.

Уили прекоси ресторанта и влезе в кухнята. До нея имаше служебен кабинет. Зад бюрото седеше възрастна жена с дървено сметало, чиито топчета тракаха под пръстите ѝ.

Уили се поклони с респект и каза кой е. Тя не пророни нито дума, а измъкна от едно чекмедже пакет, обвит в кафява хартия и превързан с канап. Подаде му го, а той пак се поклони.

Щом се върна в колата, отвори пакета. Извади 9-милиметров пистолет, марка „Хеклър и Кох“. Беше съвсем нов. Провери магазина му, беше пълен, а в пакета имаше още много патрони. Напъха ги в джобовете на панталона си, независимо че му бяха необходими само два.

Прибра пистолета във вътрешния джоб на сакото и подкара колата към хотел „Пенинзула“. Беше облечен в нов елегантен костюм, защото там, където се бе запътил, трябваше да има най-изискан

външен вид. Достигнал хотела, паркира точно пред главния му вход, въпреки че имаше знак за забрана. Извади двеста хонконгски долара и ги бутна в ръката на пазача, като каза на кантонски диалект:

— Надявам се, че колата ми ще е на сигурно място.

Пазачът се поклони и прибра парите.

От всички акции, провеждани от него за австралийската клиника, сегашната най-много му бе присърце. Първоначално клиниката го нае само защото владееше безпогрешно кантонския диалект. С течение на времето той бе оценен и го издигнаха в охраната на клиниката пръв след Нед Кели.

Уили влезе в хотела гордо. Той беше пример за маниерите и държанието на хонконгчанин, достигнал високо положение в живота. Живял като дете в беднотията и мръсотията в бедняшките квартали на Сидни, никога не бе си въобразявал, че ще дойде ден, когато важно ще влиза в един от хотелите със световна известност и ще се чувства удобно при това.

Вдигна един от множеството вътрешни телефони и помоли телефониста да го свърже с Мариса Блументал. Оттам не отговори никой. Планираше да затвори веднага щом тя вдигне слушалката, но все пак тръпнеше от радост, че ще чуе гласа на жертвата си.

Поиска от телефониста да го свърже и с Тристан Уилямс, но и там не получи отговор. Допусна, че двамата са заедно навън. Това го удовлетворяваше, защото те му трябваха заедно. Планът му беше съвсем прост. Ще ги доближи в най-гъстата тълпа, ще изстреля в главата на всеки по един куршум, ще пусне пистолета, ще се смеси с тълпата и ще избяга. Уили го беше правил неведнъж. В Хонконг беше лесноизпълнимо. В Австралия беше далеч по-трудно.

Купи си вестник и се разположи в кресло, откъдето можеше да наблюдава входа. Разгърна вестника, зачете и зачака жертвите да дойдат сами при него.

— Медицината в Хонконг е интересна смесица — започна доктор Пао, поел да разведе двамата гости из болницата „Куин Елизабет“. — Аз завърших обучението си в Лондон и съм много привързан към западната медицина, но тук на практика намират широко приложение и билколечението, и акупунктурата.

Болницата беше огромна модерна постройка с всички съвременни средства и апаратури за лечение. Доктор Пао им обясняваше всичко в детайли и отговаряше на въпросите им. Гостите се интересуваха главно от туберкулозата тук, но не научиха нищо ново и по-различно от това, което беше в целия свят. Когато го попитаха за честотата на туберкулозния салпингит, той отговори, че не е чувал тук за заболяването.

Благодариха сърдечно на д-р Пао и се сбогуваха.

Когато излизаха през главния вход, Мариса каза недоволна:

— Това беше истинска загуба на време за всеки от нас и особено за доктор Пао. Горкият човечец, видя ли големия списък от пациенти? А какво ще правим сега, по-нататък.

— Ще попитаме Фреди — отвърна Тристан. — Тогава ще разберем ще се сбъдне ли прочетеното от теб в романа.

Когато стигнаха до колата, шофьорът изскочи и отвори пред тях задната врата. Мариса беше вече с единия крак вътре, когато Тристан я изтегли навън. Той бе разбрал, че шофьорът не е Фреди. В същия миг Мариса бе забелязала другия китаец, седнал на задната седалка.

— Къде е нашият шофьор? — запита Тристан. Човекът, отворил вратата, беше по-млад, по-светъл и не носеше шофьорска униформа.

— Извинете, другият шофьор получи нова задача.

— Не е ли това малко нередно? — запита Тристан.

— Не — обясни китаецът, — случва се често, когато постоянни клиенти настояват за даден шофьор.

— Вътре има и друг човек — извика Мариса.

— Моля, заповядайте в колата — каза китаецът, който държеше вратата.

— Тристан! — изкрещя Мариса. — Той има револвер!

Тристан понамести краката си, за да застане в бойна позиция. Като погледна надолу, видя в ръката на китаеца револвер, насочен към корема му.

— Какво е това, приятелче? — запита Тристан, — някаква шега ли?

— Моля, запо... — Но гласът му секна. Тежкия удар на Тристан улучи най-напред шията му, а после китката на ръката му и пистолетът затрака по уличната настилка. Светкавичен ритник в гръдния кош го отметна върху колата.

Тристан сграбчи Мариса за ръката и я задърпа през ниските храсти и тревната площ. Оттатък беше булевардът с цялата гмеж от коли, велосипеди и пешеходци. Тристан хвърли бърз поглед назад и видя, че към първите двама се присъедини и трети китаец и заедно ги преследваха. Той повлече Мариса на запад към Яао-Ма-Тей, също квартал на Коулун. Тичаха и се блъскаха в тълпата, като се озъртаха да видят някой полицай, но не се мяркаше нито един. По някое време Мариса капна от умора. Преди да започне лечението за инфертилитет, тя беше запалена бегачка, но лечението ѝ бе повлияло зле, беше натрупала килограми в повече и бе загубила предишната издръжливост.

Завиха в малка уличка, широка колкото да мине само една кола. Мариса се задъхваше и Тристан просто я влачеше за ръка. Отстрани се редуваха мрачни, неуютни дюкянчета. Мариса каза:

— Ох, трябва да поседна някъде. Какво ще кажеш да изпием по един чай? Тъкмо насреща се вижда чайна.

Тристан едва я довлече дотам. Отзад вече не се виждаха преследвачите. Влязоха вътре и Мариса се тръшна веднага на някакъв стол. Обстановката беше съвсем неугледна. Беше тъмно, без никакъв прозорец. Няколко нерендосани маси; седнали възрастни китайци пиеха чай. До тях се приближи собственикът. Той не разбираше и дума английски. С мимика Тристан му обясни, че искат да пият чай. Той закима и изчезна зад завеса от нанизани на върви дървени зърна.

— Кой са тези хора и защо ни преследват? — запита Мариса със задъхан глас.

— Нямам никаква представа — отговори Тристан. — Но много бързо започнах да намразвам Хонконг. Да плуваш в река, пълна с крокодили, е значително по-безопасно, отколкото да се движиш из този град. Но къде, по дяволите, отиде нашият чай?

Той се изправи и отиде до завесата, където изчезна собственикът, разтвори я, надникна и като се върна, съобщи:

— Там има цяло стадо старци, налупали лули с опиум. Изглежда, това е едно от малкото заведения, разрешени за старци, привикнали към опиума. В името на спокойствието английските власти ги разрешават. Все пак опиумът е допринесъл много за основаването на колонията Хонконг.

— Да си вървим ли? — подхвърли Мариса, нехаеща за историята.

— Винаги когато си готова.

Мариса се надигна с изтръпнали нозе и излезе. Тристан я последва и я намери вцепенена пред вратата. Насреща им беше спрял черният „Мерцедес“, а тримата китайци преследвачи го обграждаха.

Мариса разпозна веднага онзи, представил се за шофьор вместо Фреди. Сега в дясната ръка държеше автоматичен пистолет.

Тристан сграбчи отново Мариса за ръката и се извъртя обратно към чайната само за да види как тежката дървена врата се хлопна под носа му и ключът изщрака отвътре.

— Моля — каза китаецът с пистолета и ги насочи с ръка към задната част на колата.

Тристан видя голямо разкъсване на един от ръкавите на младежа. Досети се, че това е станало, когато го повали с мощен ритник върху колата.

Нито Тристан, нито Мариса направиха някакво движение. Но китаецът не можа да понесе забавянето и къс откос от автомата изтрещя по паважа. Този човек не би се поколебал да убие.

След това представление двамата доближиха задната врата на колата, но китаецът поклати отрицателно глава и с пистолета ги насочи към багажника. Един от другите двама повдигна капака.

— Искаш да влезем в багажника? — запита Тристан.

— Моля — посочи китаецът.

— Тук наистина е уютно — каза Тристан и се ската вътре.

Мариса се поколеба, но влезе притисната до Тристан.

— За пръв път прегръщам жена в багажник — каза той. Дясната му ръка обви тялото на Мариса.

— Не можеш ли поне веднъж да бъдеш сериозен? — попита Мариса. — Аз съм ужасена. Ами ако се задушим тук?

— Затвори очи и дишай спокойно. — И за да я разсее от клаустрофобията, започна да бърбори каквото му дойде в ума.

След множество завои, спирания и тръгвания колата най-после спря окончателно и моторът замлъкна. Двамата се измъкнаха от багажника и видяха, че се намират в огромен склад, изпълнен с грамадни запечатани контейнери.

— Хайде, напред! — каза китаецът, като ги насочи между два контейнера. Стигнаха до врата. Един от китайците я отключи и се озоваха в дълъг коридор. В края му имаше друга врата. Почукаха, отвътре се чу отговор на китайски и им отвориха.

Двамата задържани бяха избутани вътре. Това беше служебен кабинет, а зад бюрото седеше китаец, по-възрастен от тримата, отвлекли ги тук. Човекът зад бюрото беше облечен в блестящ снежнобял копринен костюм, със златни копчета на ръкавелите. До него стърчеше друг китаец със сив ежедневен костюм.

Китаецът в белия костюм се премести със стола си назад и дълго разглежда от глава до пети двамата пред себе си. След това се придърпа напред, подпря лакти на бюрото и избърбори нещо бързо на китайски.

Тримата, довели ги тук, се спуснаха върху Мариса и Тристан, пребъркаха ги щателно, измъкнаха портфейлите и часовниците им, сложиха ги върху бюрото и мълком се оттеглиха.

Без да бърза, сякаш разполагаше с всичкото време на света, човекът с белия костюм запали цигара, стисна със зъби мундщука ѝ, както се захапва пура, и посегна към портфейлите. Прерови цялото им съдържание и сложи всички пари върху бюрото.

— Любопитни сме да узнаем защо питате навсякъде за „Уинг-Син“ — каза той на чист английски. — Триадите в Хонконг са извън законите. Опасно е да се говори за тях.

— Ние сме лекари — избърза Мариса, преди Тристан да отвори уста. — Интересува ни само една информация. Опитваме се да проучим дадено заболяване.

— Заболяване? — опули се човекът недоверчиво.

— Туберкулоза — каза Мариса. — Опитваме се да проследим даден тип туберкулоза, проявяваща се в САЩ, Европа и Австралия.

— Какво означава това? — изсмя се човекът зад бюрото. — Да се търсят триадите за медицински проучвания? Каква ирония! Та политиците наричат триадите тежко заболяване!

— Ние не искаме от „Уинг-Син“ медицински данни — намеси се Тристан. — Интересува ни само нелегалното прехвърляне на хора от Китай, извършвано от „Уинг-Син“, за австралийска компания, наречена „Грижи за жената“ или „Фертилити Лимитид“.

— Най-чудното нещо в този разговор е, че аз ви вярвам — изгледа той и двамата с лека усмивка. — Казаното от вас е така абсурдно, че никой не би бил в състояние да го разгадае.

— Ние сме готови да платим за информацията — каза Тристан.

— О! — възкликна китаецът. — Вие, австралийците, притежавате способността да поставяте въпросите точно по същество. И тъй като в Хонконг всичко е за продажба, сигурно ще можем да направим бизнес. Ако сте в състояние да предложите нещо като десет хиляди хонконгски долара, аз съм склонен да направя някои проучвания и да видя какво бих могъл да открия за вас. Разбира се, предварително не съм в състояние да ви дам каквато и да е гаранция.

— Какво ще кажете за пет хиляди? — контрира Тристан.

— Възхищавам се на вашия кураж — разсмя се китаецът. — Не разбирате ли, че не сте в позиция за пазарлък? Десет хиляди.

— Добре — съгласи се Тристан. — Кога ще получим необходимата информация?

— Утре в десет предобед ще ме намерите навръх Виктория Пийк. Парите да са с вас.

— Отлично — пристъпи напред Тристан и посегна към портфейлите и часовниците. Китаецът задържа ръката му, а после взе портфейлите и му ги връчи, като каза:

— Жалко, но трябва да задържим парите и часовниците. Те ще послужат за възнаграждение на моите хора, че ви доведоха при мен. Можем да ги сметнем като капаро за десетте хиляди. — После порови банкнотите, извади една десетдоларова и я връчи на Тристан. — Това ще ви стигне за пътни разноски от мястото, където ще бъдете оставени.

— Благодарности, приятел — каза Тристан, като прибра банкнотата. — Много любезно от твоя страна. Но кажи ми, ти член ли си на „Уинг-Син“?

— Като зная, че пристигаш от Австралия и не си запознат с цивилизованото поведение, ще ти простя този въпрос. А също така искам да ви предупредя да избягвате полицията, докато се срещнем утре. Ще бъдете проследени. Ще се видим утре — и носете парите.

След властния жест на шефа тримата ги изведоха навън.

— Приятелски настроено копеле — изкоментира Тристан, докато вървяха из дългия коридор. Ирония преливаше от думите му.

Стигнаха до колата и един от китайците отвори багажника.

— Не пак там, приятелче! — извика Тристан.

Затвориха ги отново в багажника и поеха.

— Този начин на транспорт започва да ми харесва — каза Тристан, като се притисна по-близо до Мариса.

— Трис! — прошепна тя. — Хайде говори ми като преди. Това ми помага да понасям по-лесно затвореното пространство.

— Сега разбрах защо ни превозват така — сподели Тристан. — Не искат да узнаем мястото на склада.

Този път пътуваха много по-кратко отпреди. Колата спря и те бяха освободени. Слънцето ги заслепи и колата изчезна бързо от погледите им. Стояха пред станцията на метрото. Слязоха под земята и се настаниха в мотрисата. Бяха изненадани от чистотата и удобния превоз. Пътуването до станцията Цим Ша Цуи беше много кратко. Оттук им предстоеше малко ходене пеша до хотела. Когато минаваха край един от бижутерийните магазини, Мариса се пошегува, че сега отново са без часовници.

— Ако всичко продължава така — подхвърли също шеговито Тристан, — парите за часовници ще се окажат най-големият ни разход.

Стигнаха до хотела и влязоха. Тристан искаше да изтегли пари от депозита си тук. Докато чакаха, Мариса огледа вестибюла. Беше време за традиционния предобеден чай. Жени и мъже, натруфени с бижута, бяха насядали край масите и пиеха чая си. Изведнъж пръстите на Мариса се стегнаха на ръката му.

— Трис! — изпъшка тя задъхана. — Един китаец се насочва към нас. Мисля, че го разпознах. — Беше го видяла точно когато онзи я изгледа, остави вестника си, изправи се, бръкна във вътрешния джоб на сакото си и тръгна към тях.

— Кой е този тип? — запита Тристан.

— Познах го. Това е китаецът, който хвърляше стръвта за акулите, когато Уенди загина.

Тристан бързо откри с поглед китаеца, който с лакти си пробиваше път през тълпата и стискаше нещо с дясната ръка във вътрешния джоб на сакото. Тристан усети опасността. Нямахше как да бягат в тази тълпа. Реши, че е време да действа. В този момент чу помощник-управителят да вика името му. Китаецът беше само на три

метра от тях. Усмиваше се нагло. Ръката му се плъзна към джоба, откъдето проблесна нещо метално.

С остър боен вик Тристан излетя напред и се озова пред китаеца. Миг само преди да го блъсне, Тристан видя как оня измъква от джоба си револвер. Силата на инерцията от сблъсъка отнесе и двамата назад и заедно се строполиха на голяма мраморна маса, чашки и линейки се разхвърчаха на всички страни. Осемте души, седнали край масата, изпопадаха на пода.

В миг настъпи паника. Хората хукнаха кой където види, някои пицяха, други просто търсеха укрытие.

Интересът на Тристан беше насочен само към револвера. Когато той и китаецът се вдигнаха от прекатурената маса, Тристан успя да сграбчи китката на китаеца. Оръжието изгърмя, като изпрати куршума някъде в позлатения таван. Опитал се да приложи кунгфу, Тристан установи значително противодействие, врагът му беше по-подготвен от него. Отказа се от хватките на бойните изкуства и ухапа яко ръката на китаеца. Едва тогава револверът се затъркаля по мраморния под. Но при ухапването Тристан изгуби бойната си стойка и китаецът се възползва незабавно от това, като го тръшна през рамо на пода. При падането Тристан бързо се претърколи, за да избегне ритниците, а след това веднага скочи и зае приклепна поза. Но преди да успее да мръдне, той усети как няколко ръце го хванаха отзад, а пред очите му Уили хукна напред. Когато един мъж се спусна да го задържи, с ритник в гърдите Уили го просна на пода и се затича сред стъписаната тълпа към главния вход. Сигнал веднъж изхода, той спокойно се смеси с множеството, движещо се навън във всички посоки.

Тристан не понечи да се бори с уловилите го мъже. Бе забелязал радиотелефоните на коланите им и беше сигурен, че тези хора са от охраната на хотела.

Мариса се спусна напред и започна да им крещи да го пуснат. Но помощник-управителят се намеси незабавно и заповяда да го освободят. Той бе станал свидетел на разигралата се сцена.

Мариса обви ръце около шията му и се притисна в него.

— Добре ли си? Не си ли ранен? — заразително тревожно тя.

— Наранена е само гордостта ми. Това копеле бе по-добро от мен в бойните изкуства.

— Да повикам ли лекаря на хотела? — запита помощник-управителят.

— Не се безпокойте — каза Тристан, като посочи Мариса. — Това е единственото необходимо ми лечение.

— Как разбрахте, че тоя тип е въоръжен? — запита служителят.

— Ами така, типичното за австралийците шесто чувство.

— Хотелът ви е длъжник за вашата храброст. Сигурно разбойникът планираше някакъв грабеж.

— Награда във вид на течност не би била отказана. — Притисна Мариса и двамата се отдалечиха.

След като се смеси с тълпата извън хотела, Уили зави надясно и ускори крачка, запътен към ферибота. Вълната от стотици хора го качи на борда и след десетминутно плаване всички се изсипаха отново на брега. Уили тръгна пеша към хотел „Мандарин“. Хотелът беше от категорията на „Пенинзула“. Беше убеден, че няма да има никакви пречки за провеждане на презокеански разговор. Безпокоеше го характерът на разговора. Това беше първият му по-голям провал и Уили се чувстваше разстроен.

Намери кабина, осигуряваща спокоен разговор, и като пое дълбоко въздух, позвъни на Чарлс Лестър.

— Тук е жената, Блументал — каза той, щом Лестър се обади.

— Знам — отвърна онзи. — Нед откри, че е излетяла от Брисбейн.

— Опитах се да говоря със заинтересованата страна точно преди няколко минути — каза Уили на уговорения от по-преди език. — Но нещата тръгнаха зле. Провалих се. Уилямс не пожела да се споразумеем и прекъсна споразумението, преди да успее да приложи своите материали.

Уили отстрани слушалката от ухото си, когато поток от ругатни забълва от нея. Когато гласът на Лестър стана по-нормален, Уили отново я залепи на ухото си.

— Нещата отиват все по-зле и по-зле — оплака се Лестър.

— Ще стане извънредно трудно да направим нова среща — съгласи се Уили, — всички ще ни очакват. Но ако сте съгласен, ще направим възможното да се организираме пак.

— Не! — каза Лестър. — Ще изпратя Нед да го организира. Той има по-голяма практика. От теб искам само да следиш тези клиенти да не изчезнат някъде. Следи хотела. Ако го сменят, проследи ги къде отиват. Проблемът ще се изостри изключително, ако нямаме контакт с Блументал.

— Аз загубих материала, който щях да им покажа — каза Уили. — Той остана на мястото на конференцията.

— Тогава трябва да намериш друг — каза Лестър. — Предишният беше ли подходящ?

— Беше отличен — отвърна Уили. — Съвсем перфектен.

Полицейският инспектор, разследващ случая в хотела, беше „гаден пуяк“, както Тристан го описа после на Мариса. Проведе разпита в кабината на управителя на хотела. Повтаряше важно все едни и същи въпроси в продължение на два часа, а Тристан непрекъснато му лазеше по нервите, като ту го наричаше на своя австралийски диалект „приятелче“, ту го имитираше. Накрая той препоръча на Тристан да не напуска Хонконг, докато трае разследването. Веднага след заминаването на инспектора Тристан се обади по вътрешния телефон на Мариса и излязоха да си купят нови часовници от магазина, където бяха купили първите.

Като се върнаха, те се заключиха в стаите си и решиха да прекарат остатъка от деня тук.

Поръчаха си обяд и седнаха пред прозореца с лица към изпълнения с трескава дейност град.

След като се нахраниха, се отпуснаха в креслата си.

— Ако китаецът, който ни нападна преди малко, е същият, който хвърляше стръв за акулите — каза Мариса, — тогава той е на служба към „Грижи за жената“.

— Тъкмо това ми дойде наум и на мен — сподели Тристан.

— Те наистина искат да ни махнат от пътя си. Трябва да са станали отчаяно решителни, за да се опитат да ни застрелят на публично място. За гибелта на Уенди положиха толкова много усилия да изглежда като нещастен случай.

— Иронията е там, че те си въобразяват, че знаем повече, отколкото ние наистина знаем — каза Тристан.

— Не си прав — отвърна Мариса. — Не се страхуват, че знаем много, а се страхуват, че предстои да научим много. Налага се да бъдем извънредно предпазливи за срещата с китаеца в белия костюм.

— Мисля, че неговата лоялност е дотам, от кого би могъл да измъкне повече „сухо“. Струва ми се, че трябва да имаме повече от уговорените десет хиляди — заключи Тристан.

— Можеш ли да си го позволиш, Трис? — запита Мариса.

Тристан се разсмя гръмко и сърдечно.

— Та това са само пари, скъпа.

15 април 1990 г.

8:47 сутринта

Облечен в най-новия си костюм, Нед Кели вървеше към хотел „Пенинзула“, понесъл букет прекрасни цветя. Когато приближи сградата, започна да оглежда паркираните коли, търсейки Уили Тонг. Откри го в зелен „Нисан“, паркиран малко по-далеч срещу хотела. Нед отвори вратата и седна до Уили.

— Как е? — запита той.

— Засега всичко е спокойно след бъркотията, предизвикана от мен — отговори Уили. — Стоя тук почти цялата нощ и наблюдавам главния вход. Още никой от тях не е излязъл.

— Чудесно — каза Нед. — А какво става с револвера?

— Получих го. — Уили се пресегна към жабката на колата и извади оръжието.

— „Хеклър и Кох“ — подсвирна Нед. — Та това е супер! А къде е заглушителят?

Уили извади и него и му го подаде.

— Ех, тая наша клиника! Всичко им е първокласно — възкликна Нед, като завинти заглушителя върху цевта на пистолета. После провери магазина с патроните. Всичко беше готово за действие. — Не ще ми е необходимо много време — каза Нед. — Искам да изтеглиш колата точно пред входа и да чакаш със запален мотор. Аз тръгвам. — И той напъха револвера под колана на панталона си.

С букета в ръка достигна до главния вход на хотела. Портиерът отвори пред него с поклон. По това време сутринта във фойето на хотела беше истинско гъмжило. Туристи пристигаха, други си заминаваха, багажите им се трупаха на камари пред бюрото на отговорника за пиколата. Нед сигнализира на едно от по-младите момчета, товарещо багаж върху тролито си. През дългите години на тъмни сделки с различни китайски отрепки Нед бе научил дилетантски малко нещо от кантонския диалект. Именно на този език той помоли

момчето за услуга. Момчето бе силно изненадано, че един *гуейло* се обръща към него на родния му език.

Нед бутна в ръката му хиляда хонконгски долара, а това бяха надниците му за няколко месеца. Очите му щяха да изскочат.

— Имам приятели тук, в хотела — каза Нед. — Искам да знам стаите, където са настанени, за да ги изненадам. Разбираш ли?

Момчето закима и се усмихна широко.

— Имената са Уилямс и Блументал. Не знам дали са в отделни стаи или в една обща.

Момчето кимна пак и се понесе към бюрото на отговорника. Впи поглед в списъка на гостите през рамото на шефа си, зает в момента с разговор по телефона, и се върна при Нед.

— Радостен съм да ви кажа, че стаите са шестстотин и четири и шестстотин и шест — съобщи момчето с широка усмивка и множество поклони.

Нед му благодари и отиде до павилиона за вестници. Взе в ръка списание „Тайм“ и започна да го разгръща, като мушна букета под мишница и огледа зорко товарещите багажа момчета и отговорника им. Нямаше никакви признаци някой да е забелязал сделката му с момчето. Всеки си гледаше съсредоточено работата.

Нед се качи с асансьора на шестия етаж и почака прислужникът да се доближи. Беше възстар слаб китаец.

— Имам подарък за теб — каза му на кантонски Нед и пъкна в ръката му хиляда хонконгски долара.

Беззъбата челюст на човечеца увисна.

— Искам малка помощ — усмихна се Нед. — Искам да отвориш шестстотин и четири, стаята на сестра ми. Ще ѝ честитя рождения ден.

Старчето прибра парите и го отведе до вратата. Тъкмо понечи да почука, и Нед задържа ръката му.

— Не, не — каза той. — Искам да я изненадам.

Китаецът кимна, извади ключ от джоба си и го вкара в ключалката. Нед огледа бързо коридора в двете посоки и измъкна револвера. Вратата се откряна на сантиметри и старецът се отмести встрани, но Нед го блъсна силно в гърба, отвори с удар вратата, а китаецът се просна на килима в стаята.

Нед влезе със скок, хвърли цветята на пода и стисна револвера с две ръце. Жертвата му тъкмо се вдигаше в леглото и светлината от

прозореца зад него осветяваше пясъчнорусата му коса. Тристан Уилямс изглеждаше объркан и се мъчеше да се изправи. Нед заби два куршума в челото му и той падна. Изстрелите се чуха като леко плющене.

Нед се обърна и потърси с поглед Блументал. Нямаше я в стаята. Тогава забеляза леко открянатата междинна врата. Оттам се чуваше шуртене на вода.

Нед насочи оръжието си към лежащия на пода китаец. Посочи му с пистолета да се придвижи към дрешника. Отвори го и грубо бутна старчето вътре, след това превъртя ключа. Отиде до другата стая и бавно надникна вътре. Беше празна, но водата в банята шуртеше. Вратата ѝ бе откряната около десетина сантиметра. Значи Блументал пълнеше ваната.

Съвсем безшумно Нед прекоси стаята и стигна до банята. Със силен ритник отвори вратата. Блументал бе коленичила пред ваната. При шума тя понечи да стане, но Нед изстреля два куршума в тила ѝ. Тя падна във ваната, като прекатури кофа сапунена вода. Именно този факт смути Нед. Той я прескочи, грабна мъртвата за косата и изви главата ѝ назад. Видя лицето на най-обикновена китайка, чистачка по стаите.

— Проклятие! — изпъшка той и се върна в другата стая.

Тук претършува джобовете на жертвата си и от документите му установи, че това не беше Тристан Уилямс, а Робърт Бюканън. Кой, по дяволите, ще е този Робърт Бюканън? Той запсува хамалски и напусна стаята. Слязъл във фойето, обиколи всички места за почивка на гостите през свободното им време, но не намери нито една от жертвите си. Излезе от хотела и откри Уили точно отпред, седнал в колата със запален мотор. И той се настани до него.

— Да не си ги пропуснал при излизането им? — запита Нед.

— Няма начин. Следил съм цялата нощ — отвърна Уили.

— Не бяха в хотела. Убих други хора, така че забърках още по-голяма каша от теб.

— По дяволите! — изпсува Уили. — Какво ще стане сега?

— Знам какво няма да стане — каза Нед. — Няма да получим голямата награда, обещана от Лестър. Като сме без избор, трябва да потърсим съдействието на „Уинг-Син“. Хайде да тръгваме!

Придвижваха се напред метър по метър.

— Колко дълъг е този тунел? — запита Мариса. Бе започнала да се усеща, както когато бяха заключени в багажника.

Тристан се наведе напред и свали стъклото, отделящо задната част на колата от шофьора.

— Хей, Бентли, колко дълъг е този тунел? — запита той.

— Малко по-малко от една миля, мистър Уилямс — каза Бентли.

— Чу ли? — отпусна се на мястото си Тристан.

— Да, за жалост — отвърна Мариса. — При това темпо на придвижване ще ни е необходим повече от час, за да достигнем Хонконг. Никога не съм виждала такъв претрупан трафик.

Мариса и Тристан бяха в дълбините на Крос Харбър Тънел^[1]. Те бяха се срещнали тази сутрин с новия си шофьор, след като се измъкнаха от хотела през черния, служебен вход. Тристан бе сметнал за разумно да напуснат тайно хотела.

Бентли се оказа човекът, от когото имаха нужда и се надяваха да открият. Бентли Чанг беше изтъкан само от мускули и имаше телосложение на сумо борец. В отдела за езици се бе квалифицирал за работа в ООН. Говореше изряден английски, японски, кантонски, мандарин и до известна степен хакма и танка. Също така владееше и кунгфу. На Мариса ѝ допадна, че имаше пистолет в презраменен кобур.

Колата им беше твърде представителна — брониран „Мерцедес“, обикновено ползван от световноизвестни посетители. Когато Мариса запита Тристан какво ще им струва всичко това, той ѝ отговори, че е по-добре да не пита. Бе уредил всичко предишната вечер, като се свърза направо с компанията, даваща под наем лимузини, без да търси съдействието на главния портиер, когото подозираше, че има връзка с „Уинг-Син“ и че е причина за отвличането им предния ден.

Когато пристигнаха до спирката на въжената линия в подножието на Виктория Пийк, часът беше девет и половина. Уговориха се Бентли да ги чака долу, а те да идат до върха с кабинката.

— Някакви други въпроси? — попита Тристан.

— Само един — отвърна Бентли. — Ако работата ви е свързана с наркотици, нека да съм уведомен за това.

Тристан се разсмя искрено и му каза:

— Нямаме нищо общо с наркотиците. Не се тревожи.

Пътуването нагоре с червената кабинка на въжената линия беше истинско удоволствие. Понесоха се по гористия хълм сред гледка от красиви дървета и птици. Росата още се отцеждаше по листата.

За да направят явно присъствието си, те обиколиха неколkokратно кулата. Тя беше триетажно здание с ресторанти и търговски щандове. Наоколо нямаше никой. Видяха само трима младежи китайци, подобни на отвлеклите ги предния ден. Никой от тях не им се обади.

Когато часът стана единайсет и петнайсет, решиха да си вървят. В този момент ги доближи стара китайка и попита:

— Извинете, вие ли сте мистър Уилямс?

— Да, аз съм — каза Тристан.

— Трябва да ви поднеса извиненията на мистър Йип — каза тя, — че не може да дойде на определената среща. Ако пожелаете обаче да отидете до ресторант „Стенли“, ще бъде щастлив да ви срещне там.

— Кога? — запита Тристан.

— Друго не знам — каза тя и си отиде бързешком.

— Какво означава това? — погледна Тристан въпросително.

— Предполагам, че човекът в белия костюм е мистър Йип.

Бентли ги чакаше долу в колата. Като седнаха на задните седалки, Тристан го запита знае ли къде е ресторант „Стенли“.

— Знам, разбира се. Той е в Стенли, сър — отговори Бентли.

— Добре. Хайде да вървим в Стенли.

Този път влязоха в друг от подводните тунели, Абърдин Тънел, два пъти по-дълъг от тунела Крос Харбър, но поради по-бързото движение го изминаха за двойно по-кратко време. Когато излязоха от него, пред очите им се разкри прекрасна гледка: широки златисти плажове и тиха синьо-зелена вода с хиляди къпещи се хора.

Докато колата вървеше по шосето успоредно на бреговата линия, Тристан свали отново стъклото и запита:

— Бентли, да си чувал някога името Йип?

— То е често срещано, най-обикновено китайско име — каза шофьорът.

— Когато ние срещнахме този мистър Йип, той бе облечен в изряден бял копринен костюм.

Бентли извъртя рязко глава назад и колата се люшна встрани, но той мигом я овладя.

— Срецнали сте се с мистър Йип с белия костюм?

— Да — отвърна Тристан. — Изненадан ли си?

— Познавам само един мистър Йип с бял костюм и неговата специалност са силовите методи — обясни Бентли. — Той е четиристотин двайсет и шест. Това значи, че е червен полицај на триадите и техен езекутор. Върши цялата мръсна работа: мошеничество със заеми, проституция, комар, контрабанда и всички подобни мръсотии.

— Отиваме в ресторант „Стенли“ за среща с този мистър Йип — обясни му Тристан.

Бентли отби встрани от пътя и удари спирачка.

— Налага се да поговорим — каза той.

През следващите петнайсет минути Тристан и Бентли направиха нова уговорка за по-високо заплащане. Срещи с мистър Йип не влизаха в досегашния договор. След това Бентли продължи пътя си.

— Известно ли ти е в коя триада е мистър Йип? — запита Трис.

— В наемните ми задължения не е предвидено да давам сведения за триадите — отговори Бентли.

— Добре тогава — каза Тристан. — Аз ще произнасям имена на триади, а ти ще кимнеш с глава, ако улуча.

Бентли помисли малко, после се съгласи.

— „Уинг-Син“ — изрече името Тристан.

Бентли кимна утвърдително.

Мариса беше уплашена от мистър Йип още при първата им среща, сега страховете ѝ нараснаха значително.

— Имаме още достатъчно време да променим намеренията си и да отлетим веднага — подметна Тристан.

— Стигнахме толкова далеч — каза Мариса. — Не се предавам!

Бентли спря на паркинга, успореден с бреговата линия, като насочи колата с предницата към шосето. Кимна надясно.

— Това е ресторантът „Стенли“.

Слезе и им отвори задната врата. Двамата излязоха под яркото слънце, но преди да направят и стъпка, се отвориха вратите на някои от паркираните наоколо коли и половин дузина китайци ги обградиха. Някои имаха автомати в ръцете си. Мариса и Тристан разпознаха в трима от тях отвлеклите ги вчера младежи.

— Моля, останете на местата си — каза един от тях, отиде до Бентли и измъкна пистолета му. Претърсиха Мариса и Тристан, после ги ескортираха в ресторанта.

Вътрешността му беше семпла, но елегантна. Масите бяха в старинен стил, а стените в прасковен цвят.

Отведоха ги в сепаре на горния етаж. Мистър Йип седеше на масата, облечен в белия си костюм. Един от китайците му каза нещо на кантонски. Той се наведе напред и облегна лакти на масата.

— Обидихте ме — каза, — като сте довели със себе си въоръжен бодигард.

— Не сме имали намерение да ви обиждаме — обясни Тристан с малко пресилена усмивка. — Но вчера направиха опит да ни очистят.

— Къде? — попита мистър Йип.

— В хотел „Пенинзула“ — отговори Тристан.

Мистър Йип отправи поглед към довелия ги китаец.

Той кимна, явно потвърждавайки думите.

— Опитите за убийство не са рядко явление — каза мистър Йип. — Такава е цената за извършване на известни услуги в Хонконг. Спрямо мен са правени няколко опита.

— Ние не сме свикнали на подобни неща — обади се Мариса.

— Независимо от това — реагира мистър Йип, — беше грешка да водите въоръжен бодигард при среща с мен. Освен това той вероятно не би имал възможност да ви защити.

— Ние сме чужденци — каза Мариса — и не знаем правилата.

— Този път ще ви извиня — рече мистър Йип. — Носите ли парите?

— Разбира се, приятелче — отговори Тристан, — но първо, какво става с информацията за нас?

— Моля ви — усмихна се мистър Йип и поклати глава удивен, — мистър Уилямс, не ме дразнете и не ме наричайте повече с вашето австралийско „приятелче“.

— Правилно — отвърна Тристан. — Предполагам, че нашата позиция за пазарлък е отново твърде слаба. — Той бръкна в джоба си, извади хотелския плик с парите в него и му го връчи. — За харчене по вашите забавления. — И му се усмихна.

— Научавате бързо нашата хонконгска бизнес практика — пое плика мистър Йип. Разкъса го и веднага преброи парите, след което ги

прибра в джоба си.

— Научих, че „Уинг-Син“ има делови връзки с австралийска компания, наречена „Фертилити Лимитид“ — каза мистър Йип. — От Китайската народна република те прехвърлят всеки два месеца по двама китайци вече няколко години. „Уинг-Син“ урежда транспорта им от мястото на прехвърлянето, а то е Пърл Ривър, северно от Джухай, до Абърдин. Оттам те ги закарват до летището Кай-Так, настаняват ги в самолет и ги отправят за Брисбейн. Това е за „Уинг-Син“ приятен, печеливш бизнес, е, не много голям, но приемлив.

— Кой са тези хора? — запита Тристан.

— Не зная и не ме е грижа — сви рамене мистър Йип. — Точно колкото за студентите от площад Тянанмън. Ние не се интересуваме кои са те. Нас ни интересува единствено плащането на нашите транспортни разходи.

— Защо биват извеждани по контрабанден път от Китайската народна република?

— Нямам представа — отвърна мистър Йип. — Това не е важно за „Уинг-Син“.

— Досега не ни казахте нещо, което да не знаем — размаха ядосано ръце Тристан.

Мариса се размърда неспокойно. Страхуваше се, че той ще разгневи китаеца.

— Съгласих се да проведе проучвания за вас и наистина го сторих — каза мистър Йип. — За да успокоя недоволството ви, бих ви предложил и допълнителна възможност. Да посетите капитана на джонката, който поема хората от Китай.

Мариса долови веднага, че Тристан посиня от гняв. Страхуваше се, че той може да предприеме нещо, с което да постави под заплаха тяхната сигурност. Надяваше се, че ще прояви интерес към предложението на мистър Йип. Самата тя се заинтересува. Може би споменатият капитан би им осигурил необходимата информация.

— Добре — съгласи се Тристан. — Ще сторим и това. По какъв начин да намерим този капитан?

— Той е в Абърдин — каза мистър Йип. — Ще ви дам един от моите сътрудници да ви отведе при него. — След това инструктира на бърз кантонски диалект един от своите хора.

— Умирах от страх, че ще направя някоя глупост — каза Мариса.

— Този гаден плъх ни изигра — взмути се Тристан. — Тая кална свиня прибра парите и ни хвърли в лицето куп дрънканици. — Всичко това Тристан изрече на австралийски жаргон.

— Понякога се чудя дали говориш английски — каза Мариса.

Те бяха отново в лимузината, а Бентли следваше мерцедеса, който ги отвеждаше при капитана, споменат от мистър Йип.

Когато навлязоха в Абърдин, те забравиха за момент грижите си. Градът беше нещо изключително. Грамадното пристанище бе претъпкано от хиляди китайски лодки и джонки, така притиснати една до друга, че образуваха плуващ град от коптори. Насред мизерията и мръсотията се издигаха няколко плаващи ресторанта, украсени с червени и златни шарки.

— Колко хора живеят тук? — запита Мариса.

— Около двайсет хиляди — отговори Бентли. — Мнозина от тях рядко стъпват на брега. Пратени са тук от правителството.

— И никакъв водопровод, никаква канализация. Можеш ли да си представиш какво огромно количество чревни бактерии се развъждат в цялата тази мръсотия? — каза Тристан с отвращение.

Когато навлязоха в самия град, видяха множество бижутерийни магазини и банки. Беше ясно, Абърдин е град на голямото богатство и пълната бедност.

— Всичко това е от контрабандна дейност. Абърдин е бил център на контрабанда и пиратство далеч преди Хонконг да съществува. Естествено, тогава не се е наричал Абърдин.

Близо до моста Ап Лей Чоу водещият „Мерцедес“ спря при дока с китайските лодки. Помощникът на мистър Йип излезе от колата и Бентли се установи на паркинга. Докато тримата слязат и доближат кея, китаецът бе повикал моторизирана китайска лодка. Всички се качиха на нея и тя се понесе по мътната нечистотия.

— Надявам се, че лодката няма да се прекатури — изкоментира Тристан. — Само едно потапяне в тази помия, и всички сме мъртви.

В същия момент видяха група дечурлига да се гмуркат във водата с нескривано удоволствие.

— За бога! — извика Тристан. — Та тези хлапаци трябва да притежават страшно развита имунозащитна система.

— Кои са тези хора? — запита Мариса. Пред очите ѝ се редуваха джонки с цели семейства и прострени дрехи да съхнат.

— Повечето са танка — отговори Бентли с нотка на присмех в гласа. — Те и техните предци живеят от векове във водата.

— Да разбирам ли, че ти не си танка? — каза Тристан.

Бентли се разсмя така, сякаш Тристан го сравнява с някаква първобитна общност.

— Аз съм кантонец! — заяви гордо той.

Скоро моторницата им мина покрай цяла редица джонки и при една от по-големите видяха отвор, не по-висок от линията на гърдите. Изведнъж от него излезе мощен китаец и се втренчи надолу към тях. Имаше рядка козя брадичка, а косата му бе натъкмена в старинна прическа с плитка. Бе облечен с ватена жилетка. Панталоните му бяха широки и достигаха малко под коляното. На краката си имаше сандали с кожени ремъци.

Разкراчил леко крака и поставил ръце на кръста си, той започна да говори с нисък, гробовен глас. Бентли каза, че това е танка. Човекът на мистър Йип се впусна в продължителна дискусия с него. И двамата спорещи изглеждаха ядосани. Посред разправията между солидните крака на баща си се появи тригодишно дете и погледна надолу.

— Имат неразбирателство за някакви пари — обясни Бентли. — Техният спор не ни засяга.

Внезапно капитанът се обърна към тях и каза нещо с гневен гърлен глас, сочейки ги с пръст.

— Добре — рече Бентли. — Можем да се качваме на джонката.

— Отидете сами — каза Мариса, като се взираше в гневните и немигащи очи на капитана.

— Моля — добави Бентли, — ако не се качите, той ще се почувства много обиден, защото ви покани.

Щом като Мариса, Тристан и Бентли се озоваха на джонката, докаралата ги лодка изчезна. Мариса се разтревожи.

— А как ще се върнем обратно? — запита тя.

— Не се тревожете — обясни Бентли. — Лодката ще се върне. Те отидоха да вземат само полагаемите се пари за капитана.

Капитанът ги заведе на по-горната, главна палуба и всички насядаха на бамбукови рогозки.

— Капитанът иска да се представи — каза Бентли. — Той се казва Зур Фа Хуанг.

Мариса и Тристан се усмигнаха и кимнаха. Същото стори и капитанът. Оттук нататък Бентли пое ролята на преводач.

Първата им работа беше да уточнят парите, полагащи се на капитана за информацията, давана от него. След дълга разправа със Зур Бентли предаде, че е уговорил хиляда хонконгски долара. Тристан ги плати. На въпроса кои са прехвърляните тайно хора, откъде идват, каква е професията им, Зур отговори, че не знае нищо и само допуска, че някои от тях са монаси. Тристан се разгневи много, а Мариса го предупреди, че са в ръцете на истински съвременен пират, та да внимава.

— И аз платих на тоя тъпак хиляда долара — крещеше Тристан, — за да ми каже, че не знае нищо.

Като видя гнева му, Зур направи ново предложение: тази вечер в шест часа той щял да преведе нови двама китайци. Ако пожелаели, те можели да го придружат и да говорят с подлежащите на контрабандно прехвърляне. Тристан трябвало да плати по две хиляди долара за себе си и за Мариса за тази цел. За три-четири часа щели да обиколят устието на Пърл Ривър и да се върнат тук. Последва ново разгорещено спазаряване и сумата бе определена общо на три хиляди и петстотин.

— Няма да се качим на тая скапана джонка — каза Мариса, когато седнаха отново в „Мерцедеса“ на Бентли. — Ще навлезем в китайски води. Ако бъдем заловени там, ще прекараме не знам колко години в техните затвори. Не можем да си позволим такъв риск.

— На мен ми се струва, че оставайки тук, в Хонконг, поемаме още по-голям риск. Имам предчувствието, че като тръгнем с капитан Фа Хуанг, ще разрешим проблемите си.

— Накъде? — запита Бентли, а Тристан му показа с жест да почака и продължи да обяснява на Мариса:

— Хората пътуват ежедневно за и от Китайската народна република. Научих, че и ние можем да получим визи за няколко часа,

като платим малко повече. — Тристан отново се обърна към Бентли и запита: — Пътуват ли много хора от Хонконг към Китай и обратно?

— Колкото щете. Властите в Китай ги окуражават да ходят там да харчат доларите си. Аз имам перманентна виза и често ходя.

— Добре — каза Тристан, — защото се надявам да ни придружиш в това пътуване.

— Възможно е — отвърна Бентли, — но ще трябва да коригираме отново моето заплащане.

— Очаквах това — каза Тристан. — Ще го уредим.

Нед Кели чакаше в частния си апартамент на зданието Шанхай Банкинг Корпорейшън в Хонконг, за да бъде приет от Харълд Панг, един от най-висшите ръководители в града. Като председател на съветите на повечето големи корпорации, той беше един от най-могъщите хора в колонията. Независимо от огромните си легални бизнесвръзки беше и Драконовата глава на „Уинг-Син“. Благодарение на тази му позиция той беше преуспял и в легалната си дейност.

— Добре дошли, мистър Кели — каза Панг.

Последва кратък банално куртоазен разговор и най-после стигнаха до същността на въпроса.

— Мистър Лестър ме изпрати да ви помоля за услуга от „Уинг-Син“ — подхвана Нед. — Един австралиец и една американка се намират в Хонконг, за да се ровят в нашите така преуспяващи взаимни връзки с „Уинг-Син“. Те трябва да бъдат елиминирани.

— Тези хора имат ли голям обществен престиж?

— Не — отговори Нед. — Те са само обикновени лекари.

— Щом не са обществено известни фигури — каза мистър Панг, — тогава ще ви струва само сто и петдесет хиляди хонконгски.

— Не е ли много за стар бизнес приятел? — запита Нед. Той знаеше, че това е далеч по-малко от обещаната награда, но искаше да прибере разликата.

— Тази цена покрива само предстоящите разноски.

— Трябва да се свърши незабавно — каза Нед.

— В такъв случай ще се срещнете с екзекутора сега — каза мистър Панг. — Мистър Йип е в склада на компанията „Шанхай Шипинг“ в Тай Кок Цуй. Той ще ви очаква.

Нед се поклони, отпусна се и се успокои. Когато „Уинг-Син“ обещае нещо, смятай го за свършено.

Бентли вкара колата през задния вход на хотела. Ранният следобед бе минал бързо покрай ваденето на необходимите визи за КНР. Бентли бе доказал, че е безценен. Той имаше връзки и бе уредил всичко много спешно веднага щом напуснаха Абърдин.

— Е — каза, когато спря колата. — Какво решихте? — Знаеше, че Мариса все още се колебае дали да предприема тази авантюра.

— Какво ще правим? — обърна се Тристан към Мариса.

Тя не отговори, продължаваше да се колебае.

— Бентли, по-добре почакай малко — каза Тристан. — Явно е, че все още не сме решили напълно.

Като влязоха в хотела, Тристан отиде направо до гишетото за депозити и изтегли голяма сума пари. Мариса оглеждаше фоайето, търсейки китаеца, който ги атакува вчера.

— Това напрежение ме подлудява — каза тя, когато се качиха в асансьора. — Не съм сигурна, че ще издържа.

— Ето още едно основание да се качим на джонката — вметна Тристан. — Колкото по-бързо узнаем истината, толкова по-добре и тогава ще напуснем това проклето място.

Пристигнаха на шестия етаж и тръгнаха бавно към стайте си.

— Но къде е обслужващият етаж? — запита Мариса. Тя беше свикнала той да ги посреща винаги когато се появяваха.

— Доста странно — съгласи се Тристан. — Ах, по дяволите! Какво значи това „Не ме безпокойте“ на вратата ми?

— Нещо не е наред — каза Мариса.

Влязоха в стаичката на китаеца. Малката му електрическа печка и чайникът върху нея бяха зачервени до крайна степен и водата отдавна се бе изпарила.

По телефона до асансьора Тристан повика охраната. След две минути се появиха двама от хотелските детективи. Единият беше бял, другият — китаец. Те помнеха Мариса и Тристан от епизода през вчерашния ден. Отвориха вратата на Тристан.

Китаецът влезе пръв, а след него и англичанинът. Мариса и Тристан останаха на прага. Двамата огледаха последователно и двете

стаи, после англичанинът вдигна телефонната слушалка, като предварително я покри с носната си кърпа, и се обади на управителя. Помоли го да дойде, понеже открили двойно убийство — на една от чистачките и на мъж, явно гост на хотела.

— Трябва да ви съобщя неприятна новина. Открихме два трупа — каза китаецът на Тристан и Мариса. — Моля ви нищо да не докосвате. — После се обърна към Тристан: — Може би, сър, вие ще хвърлите поглед на убития мъж, за да го разпознаете.

— Аз съм лекар — намеси се Мариса, — мисля, че и аз трябва да видя трупа.

— Както желаете, мадам — вдигна рамене китаецът.

Следвайки китаеца, Мариса и Тристан влязоха в 604.

Когато Мариса погледна трупа, тя нададе кратък вик. Затвори ужасена устата си с ръка. Жертвата лежеше по гръб, с очи, втречени безжизнено в тавана. Над очите зееха две дупки от куршуми, а под главата и на килима се беше стекла локва кръв, започнала да се съсирва.

— Това е Робърт! — изхлипа Мариса. — Съпругът ми Робърт!

Тристан я прегърна и отстрани от ужасната гледка.

Тогава чуха чукане по вратата на дрешника.

Детективът китаец повика партньора си и той веднага дойде от съседната стая. Посочи му дрешника и чуха отново почукване. Двамата отидоха до вратата и тъй като ключът бе в бравата, отвори я. Вътре откриха разтреперания обслужващ етаж. След като го покуражиха малко, той склони да влезе в стаята и започна бърз монолог на китайски.

Детективът китаец преведе: човечецът казал, че убиецът го заплашил с револвер и го накарал да отвори стаята. Казал също, че убиецът бил *гуйло*.

— Кажу ми да го опише и питай виждал ли го е преди — намеси се в разговора детективът англичанин.

Китаецът разпита отново старчето, а после преведе:

— Казва, че не го е виждал преди и не можел да го опише, тъй като за него всички бели хора изглеждали еднакви.

По това време пристигна и хотелският управител.

Мариса бе изпаднала в шок и Тристан стоеше до нея, обхванал я с ръце. Управителят поднесе съболезнованията си и хиляди извинения

от хотелската управа, като добави, че е говорил с полицията и оттам са му наредили гостите на хотела да не влизат в своите стаи и да не докосват нищо. Той си бил позволил да ги прехвърли в апартамента „Марко Поло“. Те бяха отведени и настанени в най-люксовия апартамент на хотела.

Мариса потъна в едно от креслата, напълно изтощена.

— Не мога да повярвам — изпъшка тя. — Защо е дошъл? Никога не съм мислила, че ще пристигне, и то след последния ни телефонен разговор.

Тристан приседна до нея и улови ръката ѝ.

— Какво се е случило? — запита напрегнато той.

Мариса се отпусна и си изля душата. Тя никога не бе му споменавала за семейните си неприятности, особено от последните месеци. Разказа всичко от начало до край и завърши:

— Той никога нямаше да дойде тук. Сторил го е заради мен. — Сълзите като река обливаха лицето ѝ.

— Мариса — поклати глава Тристан. — Не можеш да знаеш какво е мислил, когато се е запътил насам, но не бива да виниш себе си за тази трагедия. Ти не си виновна.

— Мисля, че ще е добре да сменим хотела — предложи изведнъж тя.

— Аз имам по-добра идея — отговори Тристан. — Какво ще кажеш да идем на джонката?

— Бях забравила — каза тя. — Не ми е до пътуване с нея. Особено сега.

— Напротив — отвърна той. — Тъкмо сега му е времето. Разбери, че трябва да правим нещо, а не само да седим. Трябва да ангажираме в нещо вниманието и мисълта си, за да се отклоним от тези трагични преживявания.

— Добре — каза накрая Мариса. — В момента се чувствам така, сякаш нямам какво повече да губя.

Тристан вдигна телефона и нареди да им приготвят няколко кутии със сандвичи и бутилирана вода. Слязоха долу и се измъкнаха пак през служебния изход. Бентли чакаше в колата.

— Към Абърдин — викна му Тристан. — Започваме контрабанда.

Тръгнаха и скоро навлязоха пак в тунела Крос Харбър, където веднага забавиха ход поради голямото движение.

— Проклятие! — измърмори Тристан, поглеждайки часовника си. — Времето почти изтича. Ако Фа Хуанг реши да вдигне котва точно в шест, ние оставаме извън борда.

Мариса бе затворила очи. Чувстваше се така тъпо, сякаш всичко, случващо се около нея, не бе реалност.

Екскурзоводът гледаше през бюрото към човека срещу себе си. Напрежението помежду им беше нормално за двама експерти в една и съща мръсна работа. Мистър Йип знаеше, че Нед е жесток варварин, а Нед мислеше, че мистър Йип е гадна лакома свиня в бял костюм.

Седяха в същия кабинет, където бе посрещнал за първи път отвлечените от неговите хора Мариса и Тристан. Уили беше отвън с хората на мистър Йип.

— Надявам се, че мистър Панг ти е позвънил — каза Нед.

— Стори го наистина — отговори мистър Йип, — но ми съобщи само, че имаме да вършим работа. Каза ми, че става дума да се справим с една двойка, мъж и жена, и ти ще платиш на „Уинг-Син“ сто и петдесет хиляди долара. Не уточни други подробности.

— Мъж и жена — подхвана Нед. — Имената им са Тристан Уилямс и Мариса Блументал. Настанени са в хотел „Пенинзула“, но скоро може да го сменят.

— Какво съвпадение — усмихна се мистър Йип. — Със същата двойка се срещнах точно в този кабинет.

— По какъв повод? — запита Нед.

— Платиха ми за информация — каза мистър Йип. — Интересуваха се за хората, които прехвърляме тайно от Китай.

— И какво научиха? — поразмърда се нервно Нед на стола си.

— Много малко, мога да те уверя. „Уинг-Син“ никога не се е бъркал в работата на „Фертилити Лимитид“. Така че какво се полага на мен в цялата тази работа? — запита Йип.

— Обичайните десет процента — отговори Нед.

— Обичайните са петнайсет — усмихна се Йип.

— Дадено — съгласи се Нед.

— Удоволствие е да правиш бизнес с човек, запознат с нашите методи — каза Йип. — И имаме късмет. Въпросната двойка е планирала тази вечер да отплава с джонката, контрабандираща хората за „Фертилити Лимитид“. Това прави задачата ни много по-лесна и ефикасна. Трупове ще бъдат изхвърлени в морето. Чиста работа.

Няколко минути по-късно бяха вече в гъстия трафик.

— Няма ли по-бърз начин да пристигнем? — запита Нед.

— Отпусни се — каза Йип. — Считай работата за свършена.

Дори тунелът Абърдин бе претъпкан по това време на деня. Все пак успяха да пристигнат, когато Фа Хуанг даваше разпореждания за вдигане на котвата. Мариса забеляза, че капитанът има компания. Двама китайци със зли лица стояха на кърмата и наблюдаваха тяхното пристигане, а на Мариса се сториха бандити.

— Това са матросите на капитана — обясни Бентли.

Качиха се на джонката и по стълбата на горната палуба. Тук капитанът ги поздрави и им представи двамата си матроси: Маа и Лю. И двамата се поклониха. После капитанът им заповяда и те пъргаво вдигнаха котвата. Запалиха двата дизелови мотора и с много лавирания джонката излезе в открито море.

Насочиха се на запад, към бреговете на КНР. Залезът беше прекрасен над спокойната вода и под чистото небе. Очите на Мариса не виждаха тази красота. Тя бе седнала на парапета и със затворени очи плачеше, а приятният бриз изсушаваше сълзите ѝ, преди някой да е успял да ги забележи. На всичко отгоре започна да ѝ се повдига, когато джонката се разлюля от бързия ход.

Нед Кели започна да псува така грозно, както само австралиец умее, когато видя, че мястото на джонката на Фа Хуанг е свободно.

— Попитай съседите дали Уилямс и Блументал са се качили на джонката! — изкрещя заповеднически Нед.

— Да не съм ти слуга — озъби се мистър Йип. Нед го ядосваше все повече.

— Какви ги дрънкам! — изпъшка Нед. Той знаеше, че с Йип трябва да се отнася внимателно, ако иска да върши работа с него. —

Моля те, попитай ги. Извинявай, не исках да те обидя.

Йип се обърна към съседите и поговори на танка, после каза:

— На борда е имало двама бели дяволи.

— Можем ли да тръгнем след тях? — запита Нед.

— Разбира се — отговори мистър Йип, — има само един проблем.

— Какъв е той? — запита Нед.

— Ще трябва да пуснеш още малко сухо. Налага се да наема специална моторница пура. Тя е с мощен мотор и никой не може да я надмине по скорост. За един час изминава петдесет мили.

[1] Един от подводните тунели на Хонконг. — Б.пр. ↑

19 април 1990 г.

22:51 вечерта

— Мариса! — викна Тристан. — Установихме контакт. Защо не идваш тук, на палубата?

Мариса седна. Досега тя бе лежала на бамбуковата рогозка в склада.

Вечерта не бе минала добре. На час и половина път от Абърдин бяха заобиколили остров Лантау и тогава започна страхотията. Розово-синьото небе се покри изведнъж с облаци. От спокойните води започнаха да се издигат двуметрови вълни. Предишното гадене бързо премина в морска болест. Безсилна, тя се улови за парапета на задната палуба и започна да повръща във водата.

Тристан загрижено стоеше до нея, но не можеше да направи нищо да ѝ помогне. По някое време той отвори кутия със сандвичи и започна да се храни. Само от вида и миризмата на храната на Мариса ѝ стана още по-зле и тя го отпрати настрана.

Когато се изля дъждът, бе принудена да се приюти в разхвърляния склад. Бурята премина, но джонката продължи да кръстосва край брега на комунистически Китай напред-назад.

Капитан Фа Хуанг бе напрегнат и непрекъснато се взираше в дърветата по брега. Внезапно оттам се появи кратка светлина, а след това заблещука на равни интервали. Капитанът незабавно спря джонката срещу светлинните сигнали и подаде своите. Котвата бе спусната, а след това двамата помощници се появиха на палубата с тежки автомати АК-47 в ръце.

— Капитанът се бои от пирати — пошепна Бентли.

— Има ли тук пирати? — със същия тон запита Тристан.

— Винаги е имало пирати в устието на Пърл Ривър — отговори Бентли — и винаги ще има.

Изтекоха около пет напрегнати минути и внезапно из гъстата мъгла изплава малка дървена лодка с две фигури на нея. Капитанът

продума нещо и от лодката му отговориха. Тогава той ги покани горе. Бяха хората, подлежащи на контрабандно прехвърляне. Всички на джонката се отпуснаха с облекчение.

Котвата бе вдигната, огромното платно бе разгънато на мачтата и джонката се отдалечи бавно от бреговата линия. Двамата новодошли китайци се притискаха един към друг в основата на мачтата. Всички на борда пазеха пълно мълчание, докато джонката се отдалечи достатъчно от брега на комунистически Китай. Тя се носеше безшумно в непрогледната тъмнина по тихото море.

След около час плаване отново се озоваха пред брега с много дървета. Бентли отиде при капитана и говори доста време с него. Когато се върна, обясни:

— Това е твърде отдалечено от брега островче, напълно необитаемо. Влизаме в едно от заливчетата, където ще пуснем котва.

В същия момент котвата цопна във водата и платното бе свалено. Мариса се изплаши да не би нещо да не е в ред.

— Капитанът ми обясни — продължи Бентли, — че ще трябва да дочакаме тук зазоряването, за да тръгнем тогава за Абърдин. Призори ще имаме възможност да се смесим с многото излизащи за риболов лодки и така да се измъкнем. Ако тръгнем още сега, радарите от Китай ще ни уловят, защото местните лодки не излизат нощем, и ще загазим.

— Можем ли да поговорим с тези две приятелчета? — запита Трис.

Бентли изтича до капитана и се върна бързо.

— Можете да говорите колкото искате, само да не сте шумни.

Всички се приближиха до бегълците и Бентли започна да ги представя. Бяха хора на възраст около тяхната. Много напрегнати и уплашени. Бентли заговори с тях и преведе, че са дошли от малък градец на провинция Гуандонг. Чианг Лам беше монах от будистки манастир, успял да се легализира през комунистическата ера. Це Уа беше селски лекар, оцелял след културната революция. Причината да напуснат била обещаната им голяма сума пари. Имали намерение да се върнат след две години. Никой от тях не можа да обясни защо им е била предложена тази отлична за тях възможност. Це каза, че той е избран, понеже е доктор. Няма конкуренция. Семейството му се състояло от жена му и детето, а също неговите родители и родителите

на жена му. Чианг каза, че той е избран поради владееенето на бойните изкуства.

— Имам усещането, че ключът за разкриване на загадката е докторът — рече Мариса.

Тристан кимна одобрително.

Попитаха Це дали знае нещо за техниката инвитро.

— Аз знам до известна степен английски — обади се внезапно Це. — Чианг не знае, но аз знам. Учил съм английски с помощта на книгите, прочетени от мен през годините на медицинската ми подготовка в Гуанджоу.

— Това е много окуражително — каза Тристан. — Твоят английски звучи съвсем правилно. Учил си се добре.

— Благодаря — каза Це. — За съжаление чета английски много по-добре, отколкото мога да говоря.

— Разбираш ли термина „фертилизирание инвитро“? — запита Трис.

— Разбирам — отговори Це. — Но зная твърде малко за метода. Само споменатото в попадналите ми книги.

— Интересува ли те този метод? — запита Мариса.

— Този метод няма да ми е от полза — усмихна се Це. — В Китай имаме изключително много население и много бебета.

— А какво ще кажеш за туберкулозата? — запита Мариса. — Дали тя е проблем в Китай? Попадал ли си на различни нейни проявления?

— Напоследък не — отвърна Це. — В Китай се провежда строга програма за ваксиниране с БЦЖ. Преди хиляда деветстотин четирийсет и девета година туберкулозата бе широко разпространена, но ваксината промени основно картината.

— Какво ще кажеш за хероина? — запита Тристан.

— Ние нямаме хероин — каза Це. — Опиатите не са проблем у нас.

— А венерическите болести? — попита Мариса.

— В Китай има съвсем малко венерически болести — отговори Це. — Комунистите ликвидираха венерическите болести и опиума. Сега се провежда строга превантивна здравна програма. Ние не разполагаме с големите пари и средствата за лечението им.

— А какво ще кажеш за лекарската си практика? — запита Тристан. — Какво включва тя?

— Практиката ми е типично селска — отговори Це. — Имам малка амбулатория. В нея провеждам здравна просвета, имунизации и контрол върху раждаемостта за около четири хиляди души селско население. Лекувам леки заболявания и травми, а по-тежките случаи отпращам в районната болница. Прилагам билколечение и акупунктура, ако пациентът настоява, но моето обучение в Гуанджоу имаше своя акцент върху модерната медицина, въпреки че не разполагам със съвременна апаратура за лечение или само най-елементарна.

Всички бяха насядали върху палубата с кръстосани крака. Въпросите се изчерпваха вече, но Тристан запита:

— Кой ви предложи работа извън Китай?

— Триадата „Белият лотос“ — отговори Це.

— И в Китай ли има триади? — запита Мариса.

— Твърде много — намеси се Бентли. — Та нали тъкмо в Китай са се зародили още в далечното минало.

— А защо е важно Чианг да владее старите бойни изкуства? — запита Тристан.

— Чианг е с мен, за да ме защитава — отговори Це.

— А защо ти е необходима защита? — зададе поредния въпрос Тристан.

— Не знам — гласеше отговорът на Це.

— И се захващате с всичко това за пари?

— Обещани са ни надници за много години — каза Це. — Аз получих аванс за една година.

— Как мислиш, колко време ще бъдете извън страната?

— Не съм сигурен — отвърна Це. — Една година, може би най-много две. Не знам.

Внезапно усетиха, че не са сами. Капитанът стоеше до тях и говореше нещо. Бентли преведе:

— Жената на капитана е приготвила храна и кани всички.

— Защо не? — каза Тристан, като се изправи. — Все пак трябва да получим нещичко за моите нещастни три хиляди и петстотин.

Няколко маса по-късно Мариса и Тристан лежаха върху бамбуковата рогозка на задната палуба до кърмата.

Мариса не бе хапнала нищо, но бе изпила почти всичката донесена вода. Повръщането я бе обезводнило. След като поговориха, че въпреки всичките им усилия и понесените рискове и този път не успяха да стигнат до нищо, те заспаха.

Мариса се събуди малко преди разсъмване. Гъста мъгла обвиваше всичко, но екипажът бе вече вдигнал котва и се готвеше да опъне платното. Мариса слезе долу. Жената на капитана ѝ предложи чай. Отнесе го горе и си го поделиха със събудилия се вече Тристан.

Утринният ветрец понесе джонката плавно напред в южна посока, към брега на КНР. Мъглата се вдигна и те видяха стотици риболовни лодки да се носят по повърхността. Всичко вървеше съвсем спокойно, когато в далечината се чу шум от мощен мотор. Капитанът нареди да свалят платното, запали дизелите и джонката се понесе към малко заливче в сушата на КНР. Бентли обясни, че капитанът се бои, че този мощен мотор може да е на кораб от бреговата охрана на КНР или пиратски кораб, затова иска да се скрие в заливчето.

Бяха стигнали на около сто метра от брега, когато източникът на този силен шум се появи. Беше мощна моторница пура. Тя идеше право към тях. Капитанът излая някаква заповед и матросите му се появиха с тежките автомати АК-47 в ръце. Капитанът изрева друга заповед и Бентли преведе: всички да се скрият долу. Понесоха се гневни крясъци между капитана и хората от моторницата. Бентли преведе:

— Всичко е много странно. От лодката заявяват, че са дошли за белите дяволи, намиращи се на джонката.

— Какво значи „бели дяволи“? — запита Мариса.

— Боя се, че става дума за вас и Тристан — каза Бентли, — но капитанът е побеснял, че идват тук да го излагат на опасност.

— Какво става? — запита Мариса, тъй като кавгата не спираше.

— Капитанът заповяда да се махнат, но те отказват, докато не ви предаде вас или трупове ви. Те са от „Уинг-Син“.

— Ти не можеш ли да сториш нещо? — запита Тристан.

— Нищо в този момент — поклати глава Бентли. — Освен това капитанът ми отне оръжието снощи, като каза, че никой не бива да

носи оръжие на корабчето му без негово разрешение. Но аз не мога да се боря с „Уинг-Син“.

В този миг вратата се отвори с ритник и един от хората на капитана заговори бързо, размахвайки оръжието си.

— Той настоява да излезете на палубата — каза Бентли. — Моите извинения.

— Тъй като не си в състояние да изпълняваш задълженията си на бодигард, ще можеш ли да ни придружиш навън като преводач? — поинтересува се Тристан.

— Ако капитанът позволи — отговори Бентли.

Излязоха на палубата и Тристан заговори бързо на Бентли, а той се обърна към капитана:

— Белият дявол ти предлага петдесет хиляди долара, ако закараш него и жената живи и здрави до Абърдин.

Изражението по лицето на капитана се промени. Той поопипа козята си брада, после погледна към двамата души в моторницата. Мариса също ги погледна и ги позна. Това бяха хората, хвърляли стръв за акулите, когато Уенди загина.

— Белият дявол повиши сумата на сто хиляди долара — викна Бентли, докато капитанът се колебаеше.

— Не мога да се бия с „Уинг-Син“! — тръсна глава Фа Хуанг.

Бентли погледна въпросително към Тристан и той нареди:

— Удвоявам сумата на двеста хиляди долара.

Преди Бентли да преведе новото предложение, се чу рев на още по-мощен мотор зад островче на четвърт миля. Оттам изскочи металносив кораб с 50-милиметрово оръдие на носа си. Беше голям патрулен кораб от бреговата охрана на КНР.

Капитанът изкрещя и един от неговите хора хвърли тежката си пушка в ръцете му. Капитанът изстреля един откос над главите на хората в моторницата пура и същевременно изрева нещо с все сила. Бентли преведе, че вика „Крадци!“. Моторницата направи бързо голям кръг и побягна с бясна скорост обратно. Патрулният кораб също направи завой и я последва, като изстреля първия си снаряд. Започна лудо преследване, но моторницата с бясна скорост изчезваше все по-надалеч. От кораба стреляха след нея, но скоро се отказаха.

— Никога не съм очаквал, че тъкмо китайските комунисти ще спасят живота ни — обърна се Тристан към Мариса.

Капитанът се извъртя с пушката в ръка и изкрещя доста дълъг монолог. Бентли преведе:

— Капитанът се страхува, че патрулният кораб ще се върне и ако открият външни хора на джонката му, ще загази здраво. Затова заповяда всички да скачаме в морето и да изчезваме.

Моторният рев се засили, когато корабът се насочи към джонката. Чианг Лам започна да говори с капитана, силно разтревожен, като се озърташе.

— Той казва, че не знае да плува — преведе Бентли, — и не иска да скочи във водата.

Капитанът опря пушката на рамото си и докато монахът продължаваше да хленчи, без миг колебание го надупчи като решето. Монахът се стовари безжизнен на палубата. След нова заповед на капитана един от хората му вдигна трупа и го изхвърли в морето.

Бентли пръв прескочи парапета. Мариса и Тристан го последваха заедно, а Це скочи последен.

Леденостудената вода изведнъж заличи ужаса от извършеното хладнокръвно убийство пред очите на Мариса. Тя чу до себе си Трис:

— Свали обувките си, но не ги хвърляй. Така ще ти е по-лесно да плуваш.

Мариса хвърли бърз поглед назад и видя джонката да се отдалечава на север, в посока, обратна на патрулния катер.

20 април 1990 г.

8:05 сутринта

С обувките в ръка и под тежестта на мокрите дрехи Мариса се затрудняваше да плува и едва ли се бе приближила дори малко до брега. Тристан не се отделяше от нея.

— Дръж се спокойно, скъпа — каза той. — По-добре подай обувките на мен. — Напъха ги в джобовете си, а своите бе завързал за връзките и обвесил на врата си.

Освободила се от обувките, Мариса заплува по-добре. Бентли и Це бяха доста по-напред и Мариса видя, че те вече се изправиха и стъпили на крака, излязоха от водата. Когато Мариса и Тристан стигнаха същата плитчина, Бентли и Це изцеждаха вече дрехите си.

— Добре дошла в Китай — каза Тристан, хванал Мариса за ръка, докато излизаха на брега.

Плажът се простираше на около триста метра напред, притиснат от страни от скалисти възвишения. Субтропични дървесни видове издигаха гъсти корони зад плажа. Птича песен огласяше въздуха.

Групата се отпусна на пясъка, поглъщайки с телата си топлите слънчеви лъчи след студената утринна баня. Тристан свали кожения си колан заедно с чантичката, извади ги и ги нареди върху пясъка да съхнат, като ги затисна с камъчета и мидени черупки. Внезапно всички доловиха леко, далечно бръмчене, усилващо се постепенно. Тристан го разпозна веднага и извика:

— Хеликоптер! Бегом всички под дърветата!

Едва бяха успели да се укрят под гъстата зеленина, когато голям военен хеликоптер затрещя над главите им и отлетя към морето, в посоката, накъдето изчезнаха патрулният кораб и моторницата пура. Измъквайки се от листака, съзряха металната птица така бързо да се отдалечава, че вече беше като малка птичка.

— Дали ни видяха? — зачуди се Мариса.

— Не! — отговори категорично Тристан. — Но се чудя как не забелязаха голямото количество хонконгски долари, разпръснати по пясъка. Силно им е блестяло.

След приятна и спокойна половинчасова почивка поеха на път. Це би трябвало да познава това място и всички тръгнаха след него.

Най-напред минаха през тресавище, после навлязоха и прекосиха неголяма гора. Когато излязоха от нея, пред тях се появиха оризища, ширнали се доста надалеч.

— Разпознах мястото — обади се Це. — Ей там напред има малко селце, където можем да получим храна.

— Как ще получим храната? — запита Тристан. — Ще приемат ли нашите кредитни карти?

— Ще използваме вашите хонконгски долари — каза Це.

— Приемат ли тук тези пари? — учуди се Тристан.

— Абсолютно — отговори Це. — В цялата провинция Гуандонг има черен пазар за хонконгски долари.

— Какъв е най-големият ни проблем тук, в Китай, след като сме влезли с визи? — обърна се Тристан към Бенгли.

— Проблемите са два — му отговори той. — Нямате документи, от които да личи през кой пункт сте влезли, и печат на тях. Второ, всеки, влязъл в Китай, трябва да притежава митническа декларация и да я представи на властите, когато напуска страната.

— Но никой няма да ни закача, докато сме тук? — попита Тристан. — Тогава да вървим в селото за храна.

Це излезе прав. Селяните проявиха голямо желание да припечелят по някой хонконгски долар. За нищожна сума Тристан успя да облече всички в сухи дрехи и да получат вкусна храна. С изключение на ориза Мариса и Тристан не можаха да разберат какво ядат.

Когато се нахраниха, Тристан попита Це как могат да се снабдят с тази прословута митническа декларация. Це отговори:

— Не се безпокойте. Най-добре ще е да отидете в Гуанджоу. Там има американско консулство, да ви помогнат. Аз съм го посещавал, за да се сдобия с медицинска литература.

— А как ще стигнем до този град? — запита Тристан. — Предполагам, че да отидем пеша, ще е много ходене.

— Дълго ходене, да — съгласи се Це, — но до съседния град не е толкова далече. Там има амбулатория, подобна на моята, а и те разполагат с транспорт до Шиги, където е районната болница. Оттам можем да идем до по-големия град Форшан.

След един час ходене стигнаха в споменатото от Це градче и намериха амбулаторията. Тя беше бетонна сграда, боядисана в бяло. Влязоха вътре през ниска врата. Тристан и Бентли трябваше да се наведат, за да минат. Це изчезна да търси местния доктор. На дървената пейка, обикаляща отвътре чакалнята, нямаше свободно място и тримата останаха прави. Чакащите, без да проронят и дума, впериха в тях такива любопитни погледи, сякаш бяха дошли извънземни същества. Особено напрегнато ги гледаха децата.

— Сега вече знам как се чувстват кинозвездите сред обикновените хора — подметна Тристан.

Це се появи, придружен от висок слабават китаец, облечен в бяла престилка по западен модел.

— Това е доктор Чен Чи Ли — представи го Це. — Той ви пожелава добре дошли и смята за голяма чест да бъде посетен от американски и австралийски лекари. Кани ви да разгледате мястото.

— А какво става с транспорта? — запита Тристан.

— Тук има линейка микробус — отговори Це. — С него ще отидем до Шиги. Оттам има автобус до Форшан, а след това с влак се отива до Гуанджоу.

— Колко ще ни струва превозът с линейката?

— Нищо — каза Це. — Ще пътуваме с няколко пациенти, изпратени до болницата в Шиги.

— Чудесно — зарадва се Тристан. — Хайде да разгледаме амбулаторията.

С оскъдната си овехтяла мебелировка стаите изглеждаха доста просторни. Манипулационната беше спретната, въпреки че металната маса бе поръждясала. Тук имаше порцеланова мивка и старовремски стъклен шкаф, пълен с инструменти.

Забелязал, че Мариса проявява интерес към инструментите, Чи Ли отвори шкафа. Мариса трепна, когато разтвори метална кутия с доста остарели игли, изтъпели от продължителна употреба. След това забеляза на по-горната лавица множество ваксини, сред които и твърде много шишенца с противотуберкулозната ваксина БЦЖ. Спомни си, че

Це бе разказал за високата ефективност на тази ваксина в КНР, докато в САЩ не видяха полза от нея. На шишенцата пишеше, че е произведена във Франция. Попитаха Чи Ли дали има висока заболяемост от туберкулоза, а той отговори отрицателно. На въпроса знае ли за туберкулоза на женските полови органи той уточни, че изобщо не е срещал такава форма на туберкулоза.

Влязоха в стаята за преглед на болните. В ъгъла беше седнала на стол видимо здрава млада жена. Като ги видя, тя стана и се поклони. Мариса се спря. Забеляза веднага съвсем нов, модерен гинекологичен стол с неръждянали стойки за краката. Той беше в рязък контраст с всичко останало, овехтяло и износено.

— Как е стигнал този стол дотук? — обърна се Мариса към Це.

— Както всички останали подобни столове, доставени от правителството в селските амбулатории в Китай — каза Це.

Мариса кимна, сякаш ѝ бе ясно, но не разбра нищо. Защо тъкмо най-модерни гинекологични столове се изпращат в селата?

— Ние ги ползваме много често — продължи Це. — Контролът върху раждаемостта е първостепенна задача на правителството.

— Какъв начин за контролиране на раждаемостта предпочитате? — запита тя. — Вътрешноматочни манипулации?

— Не — отговори Це. — Прилагаме стерилизиране на жените. След раждането на едно или две деца жената бива обикновено стерилизирана.

Тристан повика Мариса от другата стая, но тя не му обърна внимание. Въпреки че беше чувала за стерилизиране на жените в КНР, тя се учудваше как може лекар така хладнокръвно да говори по въпроса. Това засегна женската ѝ чувствителност.

— Как извършвате стерилизацията? — запита тя.

— Блокираме им фалопиевите тръби — каза спокойно Це.

— Под упойка ли? — продължи да разпитва Мариса.

— Не е необходима упойка — отговори Це.

— Как е възможно? — Мариса знаеше, че за да се затвори фалопиевата тръба, трябва предварително да се разшири шийката на матката, а това е страшно болезнено.

— Много е лесно за нас, селските лекари — обясни Це. — Вкарваме през шийката много тънък катетър с метален водач и го

извършваме само по усета на ръката, нямаме нужда от пряко наблюдение. Тази манипулация не е никак болезнена за пациентката.

— Може ли Чи Ли да прилага тази техника?

— Сигурен съм — каза Це. — Всички селски лекари са специално обучени за тази манипулация.

— А какво вкарвате през катетъра, за да блокирате тръбата?

— Обикновено каустични средства — отговори Це. — Разтвор от лютивни каустични билки или БЦЖ.

Тристан нахлу в стаята и доближи Мариса.

— Какво става, скъпа? — запита той. — Изглеждаш така, сякаш току-що си видяла призрак.

Без да каже нито дума, Мариса се спусна обратно към манипулационната, застана пред стъкления шкаф и се вторачи във ваксините.

Тристан се затича след нея, улови я за раменете и я извъртя към себе си.

— Добре ли си, Мариса? — погледна я разтревожен той.

— Да, чудесно! — отговори Мариса. — Струва ми се, че изведнъж получих отговор на всички въпроси, които ни доведоха чак в Китай. И ако се окаже права, истината е далеч по-страшна, отколкото мислехме.

Микробусът на Чи Ли стовари и четиримата пред автогарата в Шиги. След кратко чакане се качиха на автобуса за Форшан. Всички в автобуса си бърбореха, с изключение на Тристан и Мариса. Тя бе потънала в дълбоки мисли. Внезапно го запита:

— Как се променяше фалопиевият индикатор за рН-материята?

— Мисля, че в алкална среда ставаше червен, а в кисела оставаше бистър — отговори Тристан, зачуден от внезапния въпрос.

След известно време той не можа да съдържа повече любопитството си и запита:

— Какво става, Мариса? Защо не искаш да споделиш с мен за какво толкова мислиш?

— Ще ти кажа — отговори Мариса, — но не сега. Най-напред нека да напуснем Китай. Искам да проверя някои неща.

На автогарата във Форшан се разделиха с Бентли и Це и се качиха на влака за Гуанджоу. Когато пристигнаха в този град, вече беше тъмно. Наеха такси от гарата и по препоръка на шофьора решиха да отседнат в хотел „Белият лебед“. По време на краткото пътуване Мариса и Тристан се увериха, че градът има по-западен вид, отколкото очакваха. Из улиците обаче видяха повече велосипеди, отколкото моторни превозни средства.

Хотелът беше истинска изненада. Съвсем модерен, във фоайето му бликаха изкуствени водопадчета. На клиентите се предлагаша всички съвременни удобства: телевизор, хладилник и най-важно директна презокеанска телефонна връзка. Наеха апартамент с две спални и изглед към Пърл Ривър.

В хотела имаше и ресторант със западно меню. Мариса не беше гладна, но направи компания на Тристан. След вечерята тя пресметна часовата разлика и по-късно избра удобния момент да се обади на д-р Сирил Дубчек. Когато се свърза с него и му каза, че звъни от Гуанджоу в КНР, Сирил отговори:

— Ако беше някой друг, бих се учудил, че ме търси от Китай, но ти не можеш да ме изненадаш.

— Това обаждане си има рационално обяснение — каза Мариса.

— Не се съмнявам — отвърна Сирил.

Мариса му разказа накратко по какъв необичаен начин е попаднала в КНР и въпреки че има виза, се страхува, че ще бъде трудно да напусне страната, понеже не е минала през официалните процедури при влизането. Наблегна доста на факта, че с нея е и австралийският колега, същият, авторът на статията, предадена ѝ от самия него.

— Ти си заедно с автора? — удиви се Сирил. — Това ще рече, че си стигнала до самия извор?

— Някога, отдавна, когато бях забъркана в онази криминална история с ебола вируса, ти ми обеща, че ще ме подкрепяш винаги и навсякъде в борбата за справедливост. Е, сега имаш този шанс.

— Какво мога да направя за теб? — запита той.

— Първо, бих те помолила да използваш връзките на Центъра за контрол върху заболяванията, за да упражниш натиск над Държавния департамент да измъкнат мен и доктор Уилямс от Китай. Тук има

консулска служба на САЩ и ние ще я посетим утре сутринта, ще рече, след около десет часа.

— Ще бъда щастлив да направя каквото мога — каза той. — Но съм сигурен, че ще ме попитат защо Центърът се ангажира.

— Има сериозни основания — отвърна тя. — Много е важно да се явя веднага в Центъра. Нашата работа трябва да бъде зачетена като съвсем легитимна. Кажи това в Държавния департамент и нека да го съобщят в Китай.

— Каква работа за Центъра вършите вие? — запита той.

— Отнася се за туберкулозния салпингит — отвърна тя. — И това води до следващата ми молба. Необходимо ми е Центърът да намери всички статистически данни за успеха от лечението на безплодието, пръснати из САЩ. И също така, ако е възможно, бих желала да се съберат данните за специфичните причини, довели пациентките до лечение на инфертилитет в Женската клиника.

— С колко месеца разполагам, за да свърша всичко това? — запита шеговито Сирил.

— Необходимо ни е колкото може по-скоро. А има и още. Спомняш ли си онази млада жена с дисеминарна туберкулоза в „Мемориал“. Тя умираше тогава. Ако, не дай боже, е умряла, моля те, вземи от нея серум за изследване, а също протокола от аутопсията и препис от болничния ѝ лист. Още, имаше жена на име Ребека...

— Чакай малко — прекъсна я Сирил. — Не смогвам да запиша всичко, което ми изреждаш.

След кратка пауза, като чу гласа му, Мариса продължи:

— За Ребека Зиглър предполагаша, че се е самоубила. Аутопсираха я в „Мемориал“. Вземи серум и от нея.

— Боже мой, Мариса, за какво ти е всичко това?

— Ще научиш много скоро — отговори тя. — Но имам още поръчки. Има ли при вас тест ЕЛИСА за бацилите за БЦЖ?

— Не знам в момента, но ако няма, можем да го направим.

— Направи го — каза Мариса. — И последно.

— Божичко, Мариса... — изпъшка Сирил.

— Нуждаем се спешно от американска виза за доктор Уилямс — приключи с поръчките си Мариса.

— Ох, защо ли не се обадя направо на президента на Щатите и той да поеме грижата за всичко това? — пошегува се Сирил.

— Разчитам на теб — отвърна Мариса.

Тя съзнаваше, че изисква твърде много от Сирил, но това беше жизнено необходимо. Пожелаха си всичко добро и приключиха.

— Добре ли чух, че ми се предлага пътуване до САЩ? — надникна Тристан през откритата врата.

— Надявам се да е така — каза тя. — Колкото по-бързо, толкова по-добре.

Посещението в американското консулство бе приятна изненада. Още щом казаха имената си, бяха въведени в кабинета на консула. През нощта бяха получени нареждания от Държавния департамент и всичко течеше гладко.

— Не зная кои сте вие — каза консулт Дейвид Кригър, — но съм изумен от скоростта, настойчивостта и подкрепата, оказвана ви от отговорните лица в САЩ. Не получавам често разпореждания за издаване на спешна виза за някого, но съм щастлив да ви съобщя, че визата за доктор Уилямс е вече готова.

Лично консулт ги придружи до Бюрото за сигурност в града. Въпреки че на китайските следователи бяха дадени предварителни инструкции, те настояха да разпитат Мариса и Тристан в присъствието на Дейвид Кригър. Изпратиха хора с хеликоптер да проверят твърденията на Мариса и Тристан, че по пътя са минали през едни-кои си села. За Мариса беше ясно, че китайските власти свързват влизането им в страната с инцидента, предизвикан от моторницата пура. Мариса побърза да им разкаже, че тъкмо когато се е появила от една страна мощната моторница, а от друга — патрулният кораб, капитанът на джонката ги принудил да скочат в морето.

Когато се върнаха в консулството, Дейвид Кригър беше оптимист, че всичко ще се уреди бързо. Той любезно ги покани на обяд у дома си. След това им помогна да си купят дрехи в западен стил. Когато се върнаха с покупките, консулт бе получил вече разрешението да напуснат КНР когато искат.

— Ако бързате — предложи им той, — мога да уредя да отлетите за Хонконг още днес следобед.

— Не, не Хонконг — бързо се противопостави Мариса. — Няма ли директни полети оттук за други съседни страни? — Тя изпитваше

ужас от възможността да се сблъска отново с убийците от „Фертилити Лимитид“ или „Уинг-Син“.

— Има ежедневен полет до Банкок — отговори консултът.

— Много по-добре — каза Мариса.

— Но той е в посока, обратна на пътя ви към САЩ.

— Независимо от това — усмихна се Мариса невинно. — Предпочитаме да удължим малко пътуването си, отколкото да се връщаме в Хонконг.

— Съвсем права си, скъпа — каза Тристан.

— Това са всички статистически сведения, които успяхме да съберем за толкова кратко време — каза Сирил Дубчек, като подаде на Мариса куп листа, написани на компютър.

Мариса, Тристан и Сирил бяха седнали в кабинета на д-р Дубчек в Центъра за контрол върху заболяванията в Атланта, Джорджия. Мариса и Тристан току-що бяха пристигнали следобеда от своето изнурително пътуване над Тихия океан от Банкок, през Хонолулу и Лос Анджелис до Атланта. Въпреки че бяха изтощени, Мариса настоя да отидат веднага в Центъра за контрол върху заболяванията.

Тя изучаваше страниците внимателно. Тристан погледна въпросително Сирил и сви рамене. Все още не бе проумял какво търси Мариса.

— Точно както си мислех — повдигна глава от статистиките Мариса. — Тукашните данни за успеха на фертилизирането от цялата страна са огледален образ на същите данни от австралийската клиника. Те показват, че всички женски клиники в САЩ имат висока степен на забременяване на пациентки при малък лечебен цикъл. С други думи, повечето от подложените на инвитро жени в края на краищата забременяват, но трябва да минат през множество цикли преди това. Погледнете как успехът със забременяването се повишава след петия цикъл.

— Не е така изненадващо — намеси се Тристан. — Във всички клиники обичайна практика е жените да забременяват след няколко цикъла. На какво искаш да наблегнеш с това?

Преди Мариса да отговори, на вратата се почука и влезе една от лаборантките на Центъра.

— Имаме резултатите с ЕЛИСА тестовете — каза тя.

— Много бързо ги направихте — бе коментарът на Сирил.

— Всички са позитивни — каза лаборантката, — даже и при най-високото разреждане.

— Всички ли? — запита Сирил, невярващ на ушите си.

— Всички — отговори лаборантката.

— Това е доказателството, търсено от мен — каза Мариса. Когато влезе в Центъра, първата ѝ работа беше да се отбие в лабораторията, за да ѝ вземат кръв за този тест.

— Не разбирам как е възможно — учуди се Сирил.

— Съвсем лесно е — обясни Мариса. — Ивълин Уелс не е страдала от туберкулоза. Тя е имала дисеминиран БЦЖ бацил^[1]. — Мариса взе протокола от аутопсията на Ивълин Уелс. — Ето, тук е казано, че е открита изключително интензивна туберкулозна инфекция във фалопиевите тръби. Сега ще ви кажа какъв е случаят. Нейните яйцепроводни тръби са входната врата на БЦЖ. Фактът, че БЦЖ бацилът е дисеминиран оттук, се дължи на нейната вродена имунна недостатъчност. Погледнете и тук. Описано е скорошно нараняване на шийката на матката вследствие на хирургическа манипулация. Сега погледнете извлечението от болничния ѝ лист. Там е отбелязано, че влагалищната натривка, направена четири седмици по-рано, е била нормална. За какво ви говори това, приятели мои?

— Мисля, че цялата картина започва да се оформя — каза Тристан. — Искаш да ни внушиш, че двацет и трите случая, описани от мен, не са туберкулозен салпингит, а БЦЖ салпингит?

— Точно това искам да ви наля в главите — отвърна Мариса. — Самата аз също не съм имала туберкулозен салпингит, а съвсем целенасочено извършена инокулация на БЦЖ ваксина. Мисля, че в основата на цялата тази мистерия лежи печалбарският интерес. Преди няколко години клиниката „Грижи за жената“ в Австралия чрез своя ръководител осъзнава, че е открила златна мина със своята модерна технология за фертилизирание инвитро. Единственото им безпокойство е било, че разрастващият се успех в тази насока не носи достатъчно големи приходи. И така, те са решили да проведат действия в две посоки, за да увеличат доходите. Първо, решили са да предизвикат по-голямо търсене на предлаганата от тях услуга чрез безвъзвратно блокиране на фалопиевите тръби. Някой от ръководството на

клиниката е открил, че обикновените селски китайски лекари си служат с много достъпен начин да затварят тръбите без помощта на упойка. И ето, започват да измъкват тези лекари от Китай, за да извършват в клиниката им същото, в което са се специализирали и там, а именно да стерилизират жени. Трикът се състои в това да ги стерилизират, без да оставят доказателства, или доказателствата да са такива, че да се интерпретират погрешно. Така влиза в ход ваксината БЦЖ. Приложена, тя води до пълно запечатване на тръбите. При биопсично изследване микроскопската картина изглежда като тази на туберкулозата, но без наличието на бацили. За тази манипулация подбират само млади, скоро омъжени жени. За да ги привлекат като свои бъдещи пациентки, при провеждането на някакви рутинни процедури, например вземане на материал за биопсия, запушват тръбите им с БЦЖ. Един от начините да накарат жената да се подложи на биопсия е, като ѝ казват, че намазката нещо не е наред. По този начин бяхме привлечени и Уенди, и аз. Когато започнахме да посещаваме клиниката, ние не им казахме, че сме лекарки. Ако този факт им беше известен, те не биха се решили да ни запушат тръбите. Те не са знаели за имунологичните проблеми на Ивълин Уелс. А що се отнася до Ребека Зиглър, тя е била достатъчно умна да разбере, че става нещо нередно, затова я убиха и имитираха самоубийство. Втората посока на действията им за придобиване на по-големи доходи е била да внушат на обществеността мнението, че фертилизирането инвитро не се постига бързо. При заплащане на десет хиляди долара за всеки цикъл е ясно защо искат да прекарат пациентката през колкото може повече цикли. В същото време не ги е напускало желанието в края на краищата пациентката да забременее. Това им осигурява висока репутация. Предполагам, че за да провалят даден цикъл, им е достатъчно да поставят една-две капки киселина в хранителната среда, където се развиват оплодените вече зародиши. Преди последното ми имплантиране на ембриони пожелах да ги разгледам предварително. Спомням си, че разтворът на хранителната среда, където вирееха, беше кристално ясен. При нормално рН на средата разтворът леко почервява, а в кисела среда е кристално бистър. Няма какво да се чудя защо от зародишите нищо не стана — те са били вече умъртвени в киселина.

Сирил се поизкашля многозначително, погледна зачервеното и гневно лице на Мариса. Виждаше колко дълбоко е убедена тя, но не можеше да сподели нейната убеденост.

— Не съм сигурен... — започна той.

— Не си сигурен в какво? — прекъсна го тя. — Толкова ли е трудно да повярвате, че жените може да бъдат инквизирани до такава висока степен?

— Не става дума за това — отговори Сирил. — Всичко е твърде сложно. Изисква толкова усилия. Изисква толкова конспирация. Така дяволски гадно е.

— Гадно е, разбира се — съгласи се Мариса. — Но нека си изясним преди това мотивите им, а те са чисто и просто печалба. Говоря за големи пари. Погледнете! — И тя написа с тебешир върху черната дъска в стаята цифрата 600 000. — Това е броят на младите брачни двойки в САЩ, нуждаещи се от оплождане инвитро. Ако умножим това число по петдесет хиляди долара, като допускаме, че средно на петия цикъл ще се постигне забременяване, получава се астрономическата цифра от трийсет милиарда долара. Не милиони, а милиарди. И само в САЩ. Това превъзхожда и световната нелегална индустрия за опиати.

— Боже мой! — изохка Сирил. — Никога не съм си представял, че играят такива големи суми!

— Повечето хора също не си го представят — каза Мариса. — Цялата индустрия за оплождане инвитро е напълно нерегулирана и неконтролирана. Тя се е развивала в нишието пространство между медицината и бизнеса. И правителството се прави, че не вижда нищо. Политически било опасно да се меси във възпроизвеждането на нацията.

— Но подобна акция налага да бъдат въввлечени много участници — обади се Тристан.

— Не чак толкова много — отвърна Мариса. — Може би един или най-много двама на клиника. В този момент не съм в състояние да гадая за организационната схема на конспирацията.

— А аз бях така сигурен, че в основата на цялата игра лежат опиатите — разсъждаваше гласно Тристан.

— Трафикът на опиати също може да участва, само че индиректно. Ще бъде изключително интересно да се разкрие как

„Фертилити Лимитид“ натрупа такива огромни средства, за да разпростре дейността си така бързо върху три континента. Съмнявам се, че предлагането на техните акции по света е само хитра уловка. Не ще бъда изненадана, ако те са свързани с „Уинг-Син“ и с други престъпни дейности, а не само с контрабанда на хора от Китай. „Фертилити Лимитид“ може да пере мръсните пари на „Уинг-Син“ от Златния триъгълник. Все пак това е само предположение.

— Ако всичко се окаже истина — каза Сирил, — то налага огромни усилия и единомислие на международната общност, за да се сложи край на цялата престъпна дейност.

— Точно така — каза Мариса. — Тук е мястото и времето Центърът за контрол върху заболяванията да се включи в борбата. Мисля, че тревогата трябва да бъде подадена едновременно на главния прокурор на САЩ и на Държавния департамент. Ако искат да ликвидират цялата конспирация, двете институции ще трябва да обединят силите си и аз съм убедена, че те ще се вслушат във вашия Център. Сигурна съм, че няма да е лесно. Организация, така силна и така богата като „Фертилити Лимитид“, със сигурност се ползва и от някаква политическа поддръжка.

— Тъй като това представлява национален проблем за САЩ — намеси се Сирил, — непременно трябва да се задейства и ФБР.

— Без съмнение — съгласи се Мариса. — И слава богу, че е така, защото ние с Тристан ще имаме в момента огромна нужда от сигурна защита. На първо време се налага дори да се укрием някъде. Страхувам се, че „Уинг-Син“ има страшно дълга ръка и може да достигне която и да е точка от планетата.

— Налага се да изтичам догоре — изправи се Сирил. — Искам да се опитам да хвана директора на Центъра, преди да е напуснал работното си място. Надявам се, че нямате нищо против да ме изчакате за малко тук?

След като Сирил напусна стаята, Мариса се взря в Тристан.

— Какво мислиш? — запита тя. — Но честно.

— Честно ли? Мисля, че ти си... — И той изговори бързо нещо на своя австралийски жаргон, а Мариса не разбра абсолютно нищо.

— Моля те, Трис — каза тя. — Престани със своите австралийски бръщолевения и говори английски. Питам те сериозно.

— И аз съм сериозен. Мисля, че ти си красива, че си извънредно изтощена, че си чаровна, че си страхотна. И на всичко отгоре, че си съвсем права в твърденията си. И аз не бих отишъл с никого друго в скривалище освен с теб.

[1] Ваксината БЦЖ се приготвява от силно активизирани, омаломощени туберкулозни бацили. Когато ваксината се вкара във всички органи, тя предизвиква съответната имунна реакция, а в мястото на прилагането ѝ организмът реагира с натрупване на гигантоклетъчни образувания, а те блокират напълно тръбата, когато ваксината е приложена директно върху нея. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

22 ноември 1990 г.

11:55 сутринта

— Как се казва тази улица там? — запита Тристан, сочейки табелката пред Мариса, седнала до него в наетата от тях кола.

— Не мога да видя — въздъхна нетърпеливо тя. — Придвижи колата поне метър пред това дърво.

— Да, скъпа — каза Тристан и подкара колата леко.

— Чери Лейн — прочете Мариса.

— Чери Лейн? — запита Тристан и се наведе над картата в скута си. — Не мога да я намеря в тази посока.

— Вероятно ще трябва да се върнем и да попитаме — посъветва го Мариса. Преди малко бяха подминали автосервиз.

— Слушай — вдигна глава той. — Мога и сам да намеря проклетата къща.

Изгледаха се в очите и започнаха да се смеят.

— Доста сме напрегнати — каза Тристан. — Не знам дори дали Чонси ще ме познае. Не сме се виждали вече три години.

— Но нали е на шест? — каза Мариса. — Мисля, че ще те познае. Чудя се как ще реагира, като види мен.

— Ще те заобича — отговори Тристан. — Запомни ми думите!

— Ако пристигнем някога там — усмихна се тя.

— Имай ми вяра — отвърна той. — Само да открием това Коноли авеню.

— Та ние току-що го отминахме — каза Мариса. — Сигурна съм, че беше последната пресечка.

— Тогава остава само да завием обратно и да го намерим.

Върнаха се и го намериха. То се вливаше в Грийн стрийт. Само след петнайсет минути паркираха пред облицована в бяло дърво къща във викториански стил.

— Ето, пристигнахме — каза Тристан.

— Да, свършихме и тази работа — потвърди Мариса.

Пред къщата имаше китна полянка, а на малката портичка — табелка с името на собствениците: ОЛАФСЪН.

Мариса беше доста нервна. През последните три години Олафсънови, родителите на жената на Тристан, се бяха грижили за сина му Чонси. Мариса никога не беше виждала бабата и дядото на Чонси, нито самото дете. Докато Мариса и Тристан се бяха крили под опеката на ФБР, беше неразумно да търсят среща с тези хора. Беше решено да се срещнат днес, в Деня на благодарността.

Месеците, изминали от времето на завръщането им от Азия, бяха протекли бавно. Правителството ги бе настанило в малко градче в областта Монтана. И на двамата не бе разрешено да работят като лекари.

В началото на Мариса ѝ беше много трудно. Да свикне със смъртта на Робърт, ѝ отне дълги, мъчителни дни. Продължително време тя се бе чувствала отговорна за тази нелепа смърт. Да умре Робърт, когато все още бяха в недотам добри отношения — това я изпълваше с допълнителна душевна болка.

Тристан беше за нея стабилна опора, въпреки че изживяваше същите мъки при спомена за жена си. Той проявяваше към Мариса мило съчувствие и знаеше кога да я увлича в разговори и кога да я оставя сама.

Мариса се чувстваше виновна и за смъртта на Уенди. Трябваше да изминат месеци, за да изчезнат кошмарите с огромната акула.

За щастие времето въздействаше като изкусен лечител. Постепенно тя започна да се чувства все повече като предишната Мариса. Дори се завърна към обичайните си физически упражнения и започна да тича по няколко мили на ден. Като губеше ежедневно от теглото си, натрупано по време на лечението, укрепваше непрекъснато душевните си сили.

— Струва ми се, че е време да влизаме вече вътре — предложи Тристан и още недоизрекъл, вратата на къщата се отвори и навън излязоха възрастна двойка и малко момче.

Тристан слезе от колата и Мариса го последва. За момент никой не промълви ни дума.

Мариса огледа детето. Веднага откри приликата с Тристан в косата и в овала на лицето. След това огледа възрастните. Те изглеждаха много по-млади, отколкото бе предполагала. Мъжът беше

висок и слаб, с остри черти. Жената бе дребничка, с прошарена коса. В ръката стискаше кърпичка и Мариса разбра, че тя плаче.

Представянето мина твърде мъчително, особено за Елейн Олафсън. Тя се извиняваше през сълзи:

— Съжалявам, но като видях Тристан, се събуди болката ми по загубата на Ева, а и ние се привързахме така силно към Чонси...

Чонси се бе уловил за ръката на Елейн, а очите му отскачаха от Мариса към баща му и обратно.

Мариса изпита дълбока симпатия към Елейн. Жената бе изгубила единственото си дете, а сега ѝ предстоеше да загуби и внука си, за когото се бе грижила три години.

Когато влязоха в къщата, Мариса усети чудесния аромат на печена пуйка. Винаги бе обичала Деня на благодарността. Спомените от този празник във Вирджиния бяха облъхани с особена топлота. Беше време на спокойствие и сигурност.

Тристан и Ерик скоро се настаняха в хола с по чаша бира в ръка да гледат футбол. Мариса и Елейн отидоха в кухнята. След известна начална стеснителност Чонси се опитваше да бъде и в двете стаи, като кръстосваше от кухнята до хола и обратно. Тристан бе решил да не насилва нещата. Искаше да даде време на детето да се приспособи съвсем естествено към тях.

— Може ли да ви помогна? — обърна се Мариса към Елейн. Тя знаеше, че за обяд като този имаше да се правят много неща.

Елейн я посъветва да си почине, но Мариса настоя и скоро се залови да приготвя салатата. Започнаха да разговарят за тазсутрешното им пътуване от Бют в Монтана до Сан Франциско. Мариса изчака Елейн да се поуспокои и минаха на по-лични теми.

— Тристан каза на Ерик по телефона, че двамата смятате да се ожените — заговори Елейн, явно чувствайки неудобство.

— Такива са плановете ни — отговори Мариса. За самата нея беше трудно да повярва. Преди няколко месеца не би ѝ минало през ум, че ще се реши на такава смела стъпка, но преминаването от приятелство към интимни отношения бе протекло бавно. Те се засилиха по време на тяхното укриване. Тогава, за изненада на Мариса, техните напъпващи чувства бяха разцъфтели с внезапна и силна страст.

— И имате намерение да осиновите Чонси? — запита Елейн. Тя отвори фурната и заля пуйката със сос.

— Да — отговори Мариса. — Знам колко много ще ви липсва детето. Но трябва да ви доверя и нещо друго. Ние с Тристан решихме да започнем работа тук, в Бъркли, така че за детето да не е необходимо да променя училището и да бъде близо до вас. Вие и Ерик можете да сте с него толкова често, колкото искате. Разбираме колко трудно ще бъде както за Чонси, така и за вас, и искаме да направим възможно най-неусетно промяната.

— Но това е чудесно! — извика Елейн и за втори път, откакто бяха дошли, се усмихна щастливо. — Нямах никаква представа за вашите намерения. Все си мислех, че ще се върнете в Австралия.

— Никога — каза Мариса. — Тук ще бъде най-добре и за двама ни. Искаме толкова много неща да останат зад гърба ни. Нуждаем се от ново начало.

Настроението на възрастната жена значително се повиши след неочакваната новина за оставането им в Бъркли.

— Ние с Ерик ви гледахме в „Добро утро, Америка“, а също и в „Шейсет минути“. Когато чухме какво са правили в тези клиники, бяхме ужасени! Боже господи, какво ли не вършат хората за пари!

Мариса кимна утвърдително.

— Разсмях се — продължи Елейн, — когато Чарли Гибсън направи сравнението между тези престъпни доктори и Ал Капоне.

— То звучеше до известна степен иронично — каза Мариса.

— Абсолютно — съгласи се Елейн. — Знам, че единственото обвинение, което са успели да предявят на Капоне, е било за неплатени данъци. А след всичко сторено от тези мръсници в клиниките, единственото обвинение към тях е за насилието, проявено при набиране на нелегални съдружници.

— Все пак клиниките са затворени — каза Мариса. — Проблемът е в това, че е невъзможно да се докаже приложената при хиляди жени БЦЖ. Но разследването на обвиняемите продължава. Засега то е установило, че лекарите престъпници са планирали редовна биопсия въпреки нормалната намазка. И това е доказано в практиката им както в САЩ, така и в Европа.

— Няма ли тези мошеници да бъдат тикнати в затвора? — запита възрастната жена.

— Надявам се, че някои от тях ще се озоват там — отговори Мариса. — Най-окуражаващ е фактът, че повечето от директорите на по-малките клиники са готови да представят доказателства, ако тяхната вина бъде смекчена. С помощта на свидетелските им показания ще се докаже вината на организаторите на това нечовешко престъпление.

— Дано приберат тези копелета където им е мястото. — И Елейн се поприведе към ухото на Мариса, като я запита относно плановете ѝ за лечението инвитро. — Ще опитате ли отново заедно с Тристан?

— О, не! — отвърна категорично Мариса. — Минах през толкова мъчителни цикли без никакъв положителен ефект, но ние ще имаме деца.

— О? — учуди се Елейн. Тя бе узнала, че Мариса не може да забременява.

— Първо, имаме си Чонси — каза Мариса. — Знам, че ще го обичам така, сякаш е мой син. Но Тристан и аз планираме и осиновяване.

— Наистина ли? — запита учудено старата жена.

— Имам намерение да осиновим и китайско бебе от Хонконг — заключи Мариса.

Издание:

Автор: Робин Кук

Заглавие: Признаци на живот

Преводач: д-р Минчо Чучев

Година на превод: 1996

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: „Народна култура“ ЕООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 1996

Тип: Роман

Националност: Американска

Печатница: ДФ „Балканпрес“, София

Редактор: София Бранц

Технически редактор: Езекил Лападатов

Коректор: Грета Петрова

ISBN: 954-04-0101-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2773>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.